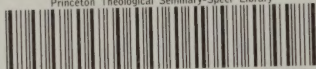
הופעת המשיח השניה

הופעת המשיח השניה

מאת

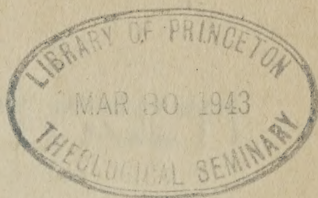
ויליאם ע. בלעקסטון.

דרשו מעל ספר יהוה וקראו.
ישעיה לד, טז.

הספר הזה נתרגם לשלשים שפות ונתפשט בשש מאות
וששים ושנים אלף אכסמפלרים ועתה מתורגם מאנגלית
לעברית מאת יעל.

הוצאת
פלעמינג ה. רעוועלל קומפאני
ניו־יארק
בשנת המשיח 1925.

JESUS IS COMING

by
W. E. BLACKSTONE

"Seek ye out of the book of the Lord and read."—Isaiah xxxiv.16.

Translated into Hebrew
By J. I. L.
Translated into 31 Languages.
Total Issues 662,000.

Chicago, New York
Fleming H. Revell Company
London and Edinburgh
1925

הקדמה מאת המתרגם.

המחבר של הספר הזה הוא איש נצרי מבטן ומלדה, אשר כבר הגיע לגבורות. פה, בארצות הברית, הוא נודע בין היהודים ובין הגוים, לא לבד כאיש המסור בכל לבבו ובכל נפשו לאלהים כי אם גם כאוהב ישראל גמור, שכל ימיו דרש את טובת עמנו, התפלל בעדו ויחכה בכל יום לגאולתו ותשועתו. הוא ציוני נלהב. הוא היה ציוני עוד לפני הופעת הרצל על אפק היהדות. בשנת 1891, חמש שנים לפני הופעת „מדינת היהודים" של הרצל, הוא ערך כתב־בקשה להנשיא של ארצות הברית עם ההצעה, שהנשיא ישתמש במשרתו הרמה ובהשפעתו לקרוא למועצה בין־לאומית למען טכס עצה איך ובמה לבוא לעזרת היהודים הסובלים צרות נוראות ברוסיה, ובפרט למצוא דרך להשיב את פלשתינה ליהודים, למען ייסדו שם ממלכה של שלטון־עצמי, ועם זה מקום מקלט למען הגולים הרבים התועים מבלי דרך ואינם יודעים אנה ילכו. על החתום באו רבים מהעתונים הגדולים, כמו כן רבים מנכבדי הארץ, וגם חברות שונות. ומפני שלדבר הזה יש חשיבות ביחס להההסטוריה של הציוניות, אנו נותנים פה תרגום של הכתב הבקשה הנ"ל.

פלשתינה בשביל היהודים.

העתקה מאת
כתב הבקשה
מוגש
להנשיא הרריסון
ביום ה' לחדש מרס שנת 1891.

„מה אפשר לעשות בשביל היהודים ברוסיה? בלתי מחכם הוא וגם ללא תועלת המסה לצוות על רוסיה ביחס עניניה הפנימיים. היהודים חיים המה בארצותיה כגרים זה מאות שנה, והיא מאמנת אמונה גמורה שהם מעמסה כבדה מצד הכלכלה של הארץ ושמהם

צפויה סכנה להמון האכרים שלה, ואין חפצה להרשות להם להשאר בארצה. היא באה לידי החלטה שעליהם לעזוב את הארץ. בכן היהודים האשכנזים, כמו אחיהם הספרדים מלפנים, מוכרחים המה להגר. אבל אנה ילכו שני מיליונים בני אדם עניים כמוהם? באירופה כבר יושבים דחוקים וצפופים ואין שם מקום בשביל המונים אכרים ופועלים חדשים. היבואו לאמיריקה? ההגירה תדרש סכומים עצומים וגם זמן ארוך.

אבל מדוע לא תנתן להם פלשתינה בחזרה? כי לפי „גבולות עמים" שהציב האלהים, פלשתינה היא ביתם הלאומי, ירושת עולם, אשר ממנה נגרשו ביד חזקה. בזמן שהם עבדו את הארץ היא היתה פוריה מאד והספיקה מזון למיליונים מבני ישראל, אשר בחריצות עבדו את עמקיה וגבעותיה. הם היו אכרים ובעלי תעשיה, וגם למסחרם היתה חשיבות לא קטנה, והאומה כלה היתה מרכז של תרבות ודת.

הממשלות, אשר בברית הברליני בשנת 1878 נתנו בולגריה לבולגרים וסרביה לסרבים — מדוע לא יחזרו את פלשתינה ליהודים? המדינות האלה, כמו רומניה, מונטינגרו וארץ יון, כולן יצאו מרשות תורכיה באנס ונתנו לבעליהן הטבעיים. הכי פלשתינה אינה שייכת באותה מדה ליהודים? אומרים שהגשמים החלו להתרבות ויש סמנים רבים המעידים שהארץ תשוב להיות פוריה כמקדם. אם ינתן להם שלטון־עצמי בממשלתם, אז אין ספק, שהיהודים בכל העולם יתאחדו להביא ולהושיב את אחיהם המעונים בארץ אבותיהם. יותר משבע עשרי מאות שנה מחכים הם בסבלנות נפלאה לשעת כשר כזו. היהודים לא נעשו אכרים במקומות אחרים, מפני שהאמינו שגרים המה בארצות לא להם, ושעוד ישובו לפלשתינה לעבד את נחלת אבותיהם. כל הזכויות אשר יש לתורכיה על הארץ וכל האחוזות אשר באו ברשותה — בעד כל אלה היא תקבל תשלומי נזק, אפשר בזה האופן, שהיהודים יקבלו עליהם אחריות בשביל חלק גדול של חובה הלאומי.

מאמינים אנו שזאת היא שעת הכשר בשביל כל האומות בכלל, ובשביל האומות המשיחיות באירופה בפרט, לעשות חסד עם ישראל ולבוא לעזרת מיליון של גולים, אשר על ידי צרותיהם הנוראות פונים אלינו בבקשת־התחננות, שנשתתף עמהם בצערם, שנעשה את משפטם ושנתנהג עמהם ברגשי אנושיים. אנא, נחזורה להם את ארצם, אשר גזלו מהם באופן אכזרי מאד אבותינו הראשונים הרומיים.

בשם המטרה הזאת מבקשים אנו ברגשי כבוד את הוד כבודו של בנימין הרריסון, נשיא ארצות הברית, ואת כבוד דשיימס ג. בליין, מזכיר הממשלה, להשתמש במשרתם הטובה ובהשפעתם, יחד את הממשלות הרמות של הוד כבוד מלכותם, — — —— —

לסבב, שבזמן לא ארוך תתאסף מועצה בין־לאומית, לעיין במצב הישראליים הנוכחי ובתביעתם על פלשתינה כביתם הלאומי העתיק, ולסיע בכל דרכי הצדק והיושר להקלת עול סבלם".

אין ספק שההתענינות הנמצאה בין המשיחיים בארצות הברית בכל דבר הנוגע להציוניות היא תוצאה ישרה מהתעמולה שעשה המחבר למענה הן בפה והן בכתב. הציונים גם הם ידעו את ערך מפעלו ולפעמים הזמינו אותו לנאם בפני ועידותיהם. הננו נותנים פה את נאומו האחרון שנאם בהועידה הציונית בלוס אנג'ילעס, (קאליפורניה), ביום כ"ז לחדש יאנואר שנת 1918:

אדוני היושב בראש ואדונים נכבדים!

מאד נעים לי להיות פה עמכם ולהביע דברים אחדים של ערכה ונתינת־אמץ בשעה מצוינה כזו.

מחזה נלהבה היא לראות קהל גדול כזה מיהודים וגוים כאחד המלאים רצון איש לרעהו.

בלבי מצאה הד השמחה הכללית על העובדות החשובות המתהוות כעת בפלשתינה, הארץ אשר כלנו מתענינים בה בתקוה עצומה.

חפוץ חפצתי לראות את מספר הגוים אשר ישנם פה. בבקשה מכם להרים את ידכם.

ועתה אבקש את היהודים להרים את ידם.

מה יפה ומעודד הוא לראות קהל גדול כזה מלא רוח אחדות אמתית.

חפץ אנכי, שאתם הגוים תהיו ישראלים אמתים בחייכם הדתיים; כמו כן חפץ אני, שאתם היהודים תהיו משיחיים אמתים.

והנה זאת אולי תוביל אתכם לשאל אותי, מדוע אנכי סניגור בעד הציוניות?

כתשובה לזה הנני רוצה לאמר: אמנם כן, זה יותר משלשים שנה שאנכי סניגור אדוק למען הציוניות. וזאת מפני שאני מאמין שהציוניות האמתית נוסדה על תכניתו, מטרתו ופקודתו של האלהים הכל־יכול והחי לעולמים, כפי שרשומות הנה בדברי הנביאים בכתבי הקדש, היא הביבליה.

בהספר המבורך הזה האלהים אמר:

„אם יהיה נדחך בקצה השמים, משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחך. והביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה, והיטבך והרבך מאבתיך”. (דברים ל, ד־ה).

„ורחבות העיר ימלאו ילדים וילדות משחקים ברחבתיה” (זכריה ח, ה).

„והיה אדירו ממנו ומשלו מקרבו יצא” (ירמיה ל, כא).

„ונטעתים על אדמתם ולא ינתשו עוד מעל אדמתם, אשר נתתי להם, אמר יהוה אלהיך” (עמוס ט, טו).

הרבה נבואות אחרות בכל חלקי כתבי הקדש מאשרות את ההבטחה האלהית שישראל עוד ישכן בביתו הלאומי בפלשתינה בשלום ובשלוה גמורה. א”כ איך אפשר לי, כמשיחי אמתי, להיות אחרת כי אם ציוני אמתי?

עובדה מעצבת היא, שרבים מהמשיחיים אינם רואים כלל את האמת המבורכה הזאת, אשר כתבי הקדש הביעו אותה בדיוק כל כך גדול, אבל עוד יותר להתפלא שרבים מן היהודים אינם רואים אותה.

הרשוני נא לספר לכם מה שאמרתי פעם אחת ליהודי בשיקאגו בשיחה נעימה שהיתה לי עמו בנסיעתנו במרכבת בדרך הבא ממערב.

אחרי בקרת של מצב היהודים הנורא בימי המלחמה, אמרתי לו, שרק שלשה דרכים נפתחים למען היהודי, ואלה בהכרח יחלקו את היהודים לשלש מפלגות.

הדרך הראשון הוא, שהיהודים יעשו למשיחיים אמתים, בקבלם את ישוע כאדונם וגואלם. התוצאה הישרה מזה תהיה לא לבד שיקבלו סליחת חטאתם וחיים רוחניים ומוסריים חדשים כ”א גם את ההבטחה, שימלטו מעת הצרה הגדולה אשר אין כמוה, הבאה על כל הארץ. שנינו באנו לידי הסכם שרק מעטים יבחרו את הדרך הזה.

והשני הוא — שיעשו לציונים אמתים המחזיקים בתקוות העתיקות של האבות: בגאולת ישראל ע”י הופעת משיחו, בתחיה לאומית גמורה ובישוב של קימא בארץ אשר נתן להם האלהים.

אמת הוא, שהדרך הזה מוביל תוך ענויים קשים מאין כמוהם, כפי דברי ירמיה הנביא, שנבא:

„כי כה אמר יהוה, קול חרדה שמענו, פחד ואין שלום. שאלו נא וראו אם יולד זכר; מדוע ראיתי כל גבר ידיו על חלציו כיולדה ונהפכו כל פנים לירקון? הוי, כי גדול היום ההוא מאין כמוהו, ועת צרה היא ליעקב, וממנה יושע". (ל, ה־ז).

בן, ידידי, נראה לי, שבימינו הצרה הזאת הגיעה להמעמקים היותר גדולים, כי רואים אנו מאות אלפי יהודים לוחמים איש ברעהו בחפירות הנוראות באירופה ובאסיה. ובכל זאת היא רק ההתחלה, ולא היתה להם שום תקוה, לו לא נתנה להם ההבטחה הכלולה במלות האחרונות של הנבואה הזו: וממנה יושע. צריכים אנו לתת כבוד ליהוה בעד ההבטחה היקרה הזאת. והיא מתאמת להבטחה הנפלאה ש„יולד גוי פעם אחת".

נראה היה, שרעי הקשיב לדברי בהתענינות גדולה, ובסוף הוא שאל אותי, ומה דעתך על המפלגה השלישית?

אלה המה המתבוללים, עניתיו; אלה שאינם רוצים להיות, לא משיחיים ולא ציונים. חפצים המה להשאר בקרב האומות השונות ולהנות מזכיותיהם החברתיות והמדיניות והמסחריות. כבר נבא עליהם הנביא יחזקאל בדברים ברורים:

„והעלה על רוחכם היו לא תהיה, אשר אתם אמרים, נהיה כגוים כמשפחות הארצות לשרת עץ ואבן. חי אני, נאם יהוה, אם לא ביד חזקה ובחמה שפוכה אמלוך עליכם. והוצאתי אתכם מן העמים וקבצתי אתכם מן הארצות אשר נפוצותם בם ביד חזקה ובזרוע נטויה ובחמה שפוכה. והבאתי אתכם אל מדבר העמים ונשפטתי אתכם שם פנים אל פנים. כאשר נשפטתי את אבותיכם במדבר ארץ מצרים, כן אשפט אתכם, נאם אדני יהוה. והעברתי אתכם תחת השבט, והבאתי אתכם במסרת הברית. וברותי מכם המרדים והפושעים בי, מארץ מגוריהם אוציא אותם ואל אדמת ישראל לא יבוא, וידעתם כי אני יהוה" (כ', לב־לח).

הנה רואים אנו פה, שגורלם יהיה כגורל אלה, שיצאו ממצרים אבל לעולם לא נכנסו להארץ אשר הבטיח אותם האלהים.

ידידי מהיהודים, איזה מהשלשה דרכים האלה תבררו אתם?

חיים אנו בתקופה טרגית מאד. העובדות היותר חשובות בדברי ימי עולם הולכות ומתהוות.

האלהים אומר, שיקרים אתם בעיניו ושהנוגע בכם כנוגע בבבת עינו.

הוא נטע בלבבי אהבה רבה אליכם, ע"כ דברתי דברים פשוטים וברורים. אבל אל תקבלו ואל תדחו את דברי, משום שאני הוא המדבר אליכם. לא ולא. דרשו בעצמכם בדברי האלהים הנפלאים — זה אור המאיר בחשך של ענויי העולם הזה — וראו ודעו, איך האלהים בעצמו גלה באופן ברור מאד את דרך ישראל המוביל ליום ששלם הוא בכל מיני שלמות.

האלהים דבר אודות ישראל, כמו שרשום בתהלים סח:

„אם תשכבון בין שפתים — כנפי יונה נחפה בכסף ואברותיה בירקרק חרוץ". —

ביחס להספר הזה, אשר זמן רב היה המחבר משתוקק לזכות בו את ישראל ועתה, לשמחתו הגדולה, זכה לראות אותו יוצא בתלבשתו העברית, אין להמתרגם הרשות לדון עליו לא לגנאי ולא לשבח. הספר מדבר בעד עצמו. הוא נוסד כלו על כתבי הקדש, אשר המחבר מאמין בהם אמונה שלמה, והוא פונה לאלה בעמנו, אשר עוד לא כבה זיק האמונה בלבבם, בפרט האמונה בדברי אלהים חיים. המאמינים בין היהודים ובין המשיחיים יש להם הרבה בשותפות. אלה ואלה מחכים לתשועת ה' ממרומים, ויחד יכולים הם להתפלל בכל לב את התפלה העתיקה:

ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו,
כי מחכים אנחנו לך.
מתי תמלוך בציון בקרוב בימינו?
ועינינו תראינה מלכותך
כדבר האמור בשירי עזך:
ימלך יהוה לעולם,
אלהיך ציון לדור ודור,
הללויה!

תכן הענינים.

הופעת המשיח השניה.

פרק ראשון.

ישוע בוא יבוא שנית.

הידוע תדע, קורא נעים, שישוע המשיח בוא יבוא שנית? הוא בעצמו אומר: „שוב אשוב" (יוחנן יד, ג), ודברו יקום לעולם, (א) באשר הוא האמת. (ב)

המלאכים בשרו שישוע יבוא שנית, "זה ישוע... בוא יבוא כאשר ראיתם אותו (ג) עולה למרום", והנה המלאכים לא טעו בבשרם את ביאתו הראשונה. (ד)

והרוח הקדש בפי השליחים מבשרת ואומרת פעם אחר פעם, שהמשיח יבוא שנית. (ה) מאורע נורא כזה, מיוסד על יסודות חזקים כאלה, בודאי שיש לו חשיבות גדולה לכל אחד מאתנו.

בבואו בפעם הראשונה, העולם מאן לקבל אותו, אז היה

(א) יבש חציר נבל ציץ ודבר יהוה יקום לעולם והוא הדבר אשר בשר לכם: (א' פטר' א, כה).

(ב) ויאמר אליו ישוע אנכי הדרך והאמת והחיים לא־יבא איש אל־האב בלתי על־ידי: (יוחנן יד, ו).

(ג) ויאמרו אנשי הגליל מה־תעמדו ועיניכם לשמים זה ישוע אשר הועלה מעליכם השמים בוא יבוא כאשר ראיתם אתו עלה למרום: (מעה"ש א, יא).

(ד) ויהי בחדש הששי וישלח אלהים את־ גבריאל המלאך גלילה אל־עיר אחת ושמה נצרת: אל־בתולה מארשה לאיש אשר־שמו יוסף מבית דוד ושם הבתולה מרים: ויבא המלאך החדרה ויאמר אליה שלום לך אשת־חן יהוה עמך (ברוכה את בנשים): והיא (בראותתה) נבהלה לדברו ותאמר בלבה מה הברכה הזאת: ויאמר לה המלאך אל־תיראי מרים כי מצאת חן לפני האלהים: והנך הרה וילדת בן וקראת את־שמו ישוע: והוא גדול יהיה ובן־עליון יקרא ויהוה אלהים יתן לו את־כסא דוד אביו: ומלך על־בית יעקב לעולם ועד ולמלכותו אין קץ: (לוקס א, כו־לג).

(ה) כי האדון הוא ירד מן־השמים בתרועה בקול שר המלאכים ובשופר אלהים ואז יקומו ראשונה המתים במשיח: (א'תסל' ד, טז).

כן־הקרב המשיח פעם אחת לשאת חטא רבים ופעם שנית יראה בלי־חטא לישועה למחכים לו: (עברי' ט, כח).

כי עוד מעט־רגע והבא יבא לא־יאחר: (שם י, לז).

הוא „הנצרי הנבזה", אבל כשיבוא שנית יופיע כ„המבורך והשליט לבדו, מלך המלכים ואדון האדונים". (ו)

הוא יבוא לשבת על כסא כבודו, (ז) להכבד בקדושיו ולהתפלא בכל המאמינים, (ח) ולמלך במשפט וצדקה על כל משפחות האדמה. (ט)

אשרי העינים שיראו את המלך ביפיו(י)!

אבל אפשר שאתה הקורא אינך מן המאמינים בישוע המשיח ותאמר:

„מה לי ולהענין הזה?"

א"כ חובה עלי לבשר לך את הגואל הנצלב כתקותנו היחידה לתשועה.

הנני מבקש ממך לקיים את המצוה: „נשקו בר", למען לא תאבד בדרך, ואשרי כל חוסי בו. (יא) כי מה יועיל לך אם תקנה את כל העולם, ותשחית את נפשך (יב)? הנה הוא בא, ואין אנו יודעים לא את היום ולא את השעה מתי יבוא, (יג) ומה

(ו) הנני מצוך נגד האלהים המחיה את־כל ונגד המשיח ישוע אשר העיד ההודאה היפה לפני פנטיוס פילטוס: אשר תשמר את המצוה באין־שמץ ודפי עד־הופעת המשיח ישוע אדנינו: אשר יראנה בעתה המברך והשליט לבדו מלך המלכים ואדני האדנים: (א' טימ' ו, יג).

(ז) והיה כי יבוא בן־האדם בכבודו וכל־המלאכים הקדושים עמו וישב על־כסא כבודו: (מתיא כה, לא).

(ח) בבאו ביום ההוא להכבד בקדשיו ולהתפלא בכל המאמינים כי האמנתם לעדותנו אליכם: (ב' תסל' א, י).

כי ילד ילד־לנו בן נתן־לנו ותהי המשרה על־שכמו ויקרא שמו פלא יועץ אל גבור אבי־עד שר־שלום: למרבה המשרה ולשלום אין־קץ על־כסא דוד ועל־ממלכתו להכין אתה ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד־עולם קנאת יהוה צבאות תעשה־זאת: (ישע' ט, ו־ז).

אפס מה־שיש לכם בו החזיקו עד־באי: והמנצח ושמר את־מעשי עד־עת קץ אתן־לו שלטן על־הגוים: ורעם בשבט ברזל ככלי יוצר ינפצו כאשר קבלתי גם־אנכי מאת אבי: (חזון ב, כה־כז).

(ט) תרעם בשבט ברזל ככלי יוצר תנפצם: (תהל' ב, ט).

(י) מלך ביפיו תחזינה עיניך תראינה ארץ מרחקים: (ישע' לג, יז).

(יא) נשקו בר פן־יאנף ותאבדו דרך כי־יבער כמעט אפו אשרי כל־חוסי בו: (תהל' ב, יב)

(יב) כי מה־יועיל האדם שיקנה את־כל־העולם והשחית את־נפשו או מה־יתן האדם פדיון נפשו: כי בן־אדם עתיד לבוא בכבוד אביו עם־מלאכיו ואז ישלם לכל־איש כמעשהו: (מתיא טז, כו־כז).

(יג) לכן שקדו כי אינכם יודעים את־היום ואת־השעה (אשר יבא בה בן־האדם): (מתיא כה, יג).

אם יבוא היום? הימצא אותך „בשלום, (יד) נקי וזך מפשע", או תעזב לסבל את הצרות הנוראות הבאות על כל העולם. (טו) אז בהגלותו, (טז) הקהילה הקדושה תהיה עם המשיח במרומים, (יז) ואתה תילל (יח) ותתחנן אל ההרים והסלעים שיכסו אותך מלפניו..(יט)

„הכון לקראת אלהיך", זו היא קריאתו החגיגית של הנביא להעם הישראלי (עמוס ד, יב), וכל אחד ואחד מאתנו, אם יהודי אם גוי, יהיה מוכרח להראות את פני המשיח הבא, או בחסד או במשפט.

כשליחי המשיח הנני מבקשים מכם, שתתכפרו לאלהים היום, (כ) בעת רצון וביום תשועה. (כא) מפצירים אנחנו בכם שתנחמו על עונותיכם ושתעשו תשובה שלמה למען ימחו

(יד) על־כן חביבי המחכים לאלה שקדו להמצא לפניו בשלום נקים וזכים מפשע: (ב׳ פטר׳ ג, יד).

(טו) והיו אתות בשמש ובירח ובכוכבים ועל־הארץ מצוקה לגוים ומבוכה מהמית הים ודכיו: וימוגו בני־האדם מאימה ומחרדת הבאות על־כל־הארץ כי־חילי השמים יתמוטטו: (לוקס כא, כה־כו).

(טז) לכן שקדו בכל־עת והתפללו למען תעצרו־כח להמלט מכל־אלה העתידות לבוא והתיצבתם לפני בן־האדם: (לוקס כא, לו).

אחרי־כן אנחנו החיים הנותרים נלקח אתם יחדו בעננים לקראת האדון לאויר ובכן נהיה תמיד עם־האדון: (א׳ תסל׳ ד, יז).

(יז) ולכם הנלחצים רוחה עמנו יחד בהגלות האדון ישוע מן־השמים עם־מלאכי עזו: באש להבה להשיב נקם לאשר לא־ידעו את האלהים ולא שמעו לבשורת אדנינו ישוע המשיח: אשר ישאו משפטם אבדן עולם מאת פני האדון ומהדר גאונו: בבאו ביום ההוא להכבד בקדשיו ולהתפלא בכל־המאמינים כי האמנתם לעדותנו אליכם: (ב׳ תסל׳ ד, ז־י).

(יח) אז יראה אות בן־האדם בשמים וספדו כל־משפחות הארץ וראו את־בן־האדם בא עם־ענני השמים בגבורה וכבוד רב: (מתיא כד, ל).

(יט) ויאמרו אל־ההרים ואל־הסלעים נפלו עלינו וכסונו מפני הישב על־הכסא ומפני חמת השה: (חזון ו, טז).

(כ) ובכן מליצי המשיח אנחנו והאלהים מזהיר אתכם על־ידנו נבקש מכם בעד המשיח התכפרו־נא לאלהים: (ב׳ קור׳ ה, כ).

(כא) כי הוא אומר בעת רצון עניתיך וביום ישועה עזרתיך הנה עתה עת רצון הנה עתה יום ישועה: (ב׳ קור׳ ו ב).

מי־הוא המלך הקם להתגרות מלחמה במלך אחר ולא ישב בראשונה ויתיעץ אם־יוכל לערך בעשרת אלפים לקראת הבא עליו בעשרים אלף: ואם לא יוכל ושלח אליו מלאכים בעודנו מרחוק לבקש שלום: וכן כל־איש מכם אשר לא־יעזב כל־קניניו לא יוכל להיות תלמידי: (לוק׳ יד, לא־לג).

חטאיכם, (כב) ותשובו לאלהים, לעבד אל חי ואמתי ולחכות לבנו מן השמים. (כג)

אבל אם מאמין במשיח ישוע אתה, (כד) הנני מבשר אותך את הופעתו השניה,(כה)

כדוחף ומניע חזק לחיים של קדושה.

המשיח ישוע — הנה בא! ע"כ תמותתו אבריכם בארץ, למען תתגלו עמו בכבוד. (כו) בקשו ודרשו טהרת הלב, למען תהיו דומים למשיח ותראהו כמו שהוא. (כז) דרשו בדברי אלהים חיים, למען תתקדשו ותטהרו בדברו, (כח) וכל רוחכם ונפשכם וגופכם ישמר תמים בבוא אדנינו ישוע המשיח. (כט)

אבל אפשר שתענני בבוז: הלא זאת היא תורת האדבינטיסמוס השניה!

(כב) ויצו אתנו להשמיע לעם ולהעיד כי אתו שם האלהים לשפט החיים והמתים: ועליו כל־הנביאים מעידים כי יקבלו סליחת החטאים בשמו כל־המאמינים בו. (מעה"ש י, מב־מג).

לכן עתה אחרי עבר אלהים על־דרות הסכלות מצוה הוא את־כל־בני האדם בכל־אפסי־ארץ לשוב אליו: יען אשר קבע־יום לשפט תבל בצדק על ידי איש אשר הפקידו ויתן אות להאמין לכלם בהקימו אתו מן המתים (מעה"ש יז, ל־לא).

(כג) כי־פיהם המגיד מה־היה מבואנו אליכם ואיך עזבתם האלילים ושבתם לאלהים לעבד אל חי ואמתי: ולחכות לבנו מן־השמים אשר העירו מן־המתים לישוע המצילנו מן־החרון הבא: (א' תסל' א, ט־י).

(כד) לחזק את־לבבכם להיות תמים בקדשה לפני אלהינו אבינו ובבוא ישוע המשיח אדנינו עם־כל־קדשיו: (א' תסל' ג, יג).

(כה) ידידי עתה בנים לאלהים אנחנו ועוד לא נגלה מה־נהיה אבל ידענו כי בהגלותו נהיה דמים־לו כי נראהו כמו שהוא: וכל־אשר לו התקוה הזאת יטהר את־עצמו כאשר טהור גם־הוא: (א' יוחנן ג, ב־ג).

(כו) בעת הגלות המשיח אשר הוא חייכם גם־אתם תגלו עמו בכבוד: על־כן תמותתו אבריכם בארץ את־הזנות והטמאה והזמה והתאות הרעות ונטות אחרי הבצע אשר היא עבורת אלילים: (קול' ג, ד־ה).

(כז) אשרי ברי לבב כי־הם יחזו את האלהים: (מתיא ה, ח).
ידידי עתה בנים לאלהים אנחנו ועוד לא נגלה מה־נהיה אבל ידענו כי בהגלותו נהיה דמים־לו כי נראהו כמו שהוא: וכל אשר לו התקוה הזאת יטהר את־עצמו כאשר טהור גם הוא: (א' יוחנן ג, ב־ג).

(כח) למען קדשה בדברו אחרי אשר־טהרה ברחיצת המים: (אפס, ה, כו).

(כט) ואלהי השלום הוא יקדש אתכם בקדושה שלמה וכל־רוחכם ונפשכם וגופכם ישמר תמים בבוא אדנינו ישוע המשיח: (א תסל' ה, כג).

ידידי, האם שמת לבך לזה, שמשה, (ל) דוד, (לא) ישעיה, (לב) ירמיה, (לג) דניאל, (לד) זכריה, (לה) וכל הנביאים וגם כל השליחים (לו) היו כלם מאמינים בהופעת המשיח השניה? האם מפני המחשבי־קצים וטעיותיהם, שהביאו את התורה הזאת לידי בוז בעיני רבים, נשליך אותה אחרי גוינו כדבר אין חפץ בו? אבל אפשר שתעננו (כמו שענו לצערי רבים מן המאמינים התמימים):

„טוב מאד, אבל אינני רואה שזה ענין שמחויב אני לטפל בו".

„הייתי מאמין מאז, שכונת התורה הזאת היא שנהיה תמיד מוכנים למות, ואם מוכן אני בכל עת, הלא זה די לי. ועוד, כל הענין הזה הוא כל כך מסבך, עד שאי אפשר לאיש כמוני לתפוס בו; וחוץ מזה, אינני רואה שיוכל להביא אותנו לידי איזה מעשה, ע"כ דעתי שאין טוב לטפל בו הרבה".

כן, בזה האופן רבים מהמאמינים, המודים שהם אברים חיים בגופו של המשיח, (לז) שנתקדשו „לאיש אחד", להופיע כבתולה טהורה לפני המשיח, (לח) מזלזלים רח"ל בתורה,

---

(ל) ויאמר יהוה מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן ואתה מרבבות קדש מימינו אש דת למו: (דבר, לג, ב).

(לא) כי בנה יהוה ציון נראה בכבודו: (תהל׳ קב, יז).

(לב) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם יהוה: (ישע׳ נט, כ).

קומי אורי כי — בא אורך וכבוד יהוה עליך זרח (שם ס, א).

(לג) הנה ימים באים נאם־יהוה והקמתי לדוד צמח צדיק ומלך מלך והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ: בימיו תושע יהודה וישראל ישכן לבטח וזה־שמו אשר יקרא יהוה צדקנו: (ירמיה כג, ה־ו).

(לד) חזה הוית בחזוי ליליא וארו עם ענני שמיא כבר אנש אתה הוא ועד־עתיק יומיא מטה וקדמוהי הקרבוהי: (דניאל ז, יג).

(לה) ועמדו רגליו ביום־ההוא על־הר הזיתים אשר על פני ירושלם מקדם ונבקע הר הזיתים מחציו מזרחה וימה גיא גדולה מאד ומש חצי ההר צפונה וחציו נגבה: ונסתם גיא־הרי כי־יגיע גי־הרים אל־אצל ונסתם כאשר נסתם מפני הרעש בימי עזיה מלך־יהודה ובא יהוה אלהי כל־קדשים עמך: (זכר׳ יד, ד־ה).

(לו) ולזאת מסכימים דברי הנביאים ככתוב: אחרי־כן אשוב ואקים את־סכת דויד הנפלת והרסותיה אקים ובניתיה: למען ידרשו שארית אדם את־יהוה וכל־הגוים אשר נקרא שמי עליהם נאם־יהוה עשה כל־אלה: (מעה"ש טו, טו־יז).

(לז) ואתם גוף המשיח אתם ואבריו כל־אחד לפי חלקו: (א קור׳ יב, כז).

(לח) מקנא אני לכם קנאת

היקרה הזאת, שהמשיח שוב ישוב לקחת את כלתו אליו. (לט)

ידידי, אל נא תזלזל בתורה הזאת המלאה תנחומים. קח נא עט־עופרת וסמן בהביבליה שלך את כל הכתובים השייכים לזה הענין ותראה,

מה גדול המקום אשר כה״ק׳פנו להענין הקדוש הזה.

ואם זה ענין לרוח הקדש להתעסק בו כ״כ הרבה, האינו שוה שנתענין בו גם אנו? ודבר אלהים מצוה אותנו (מ) לשמוע בדברי הנבואה, (מא) והמזלזל בה עומד בסכנה לאבד את נפשו. (מב)

ועוד אני מבקש ממך שתעיין בכל הכתובים המובאים לקמן בפרק השבעה עשר: „תורה המביאה לידי מעשה״ ותראה איך ישוע ושליחיו היו משתמשים בתורה הזו לעורר אותנו לידי שקידה, תשובה, סבלנות, נאמנות בשירותנו,

---

אלהים כי קדשתי אתכם לאיש אחד להעמיד בתולה טהורה לפני המשיח: (ב׳ קור׳ יא,ב).

(לט) והיה כי־הלכתי והכינותי לכם מקום שוב אשוב ולקחתי אתכם אלי למען תהיו גם־אתם באשר אני שם: (יוחנן יד, ג).

כי האיש הוא־ראש האשה כאשר הוא ראש העדה והוא מושיע של־הגוף.

גדול הסוד הזה ואני פותר אתו במשיח והעדה: (אפס׳ ה, כג, לב).

(מ) לכן נחמו זה את־זה בדברים האלה: (א׳ תסל׳ ד, יח).

עד אשר־לא חסרתם כל־מתן החסד והנכם מחכים להתגלות אדנינו ישוע המשיח: (א׳קור׳ א, ז.)

(מא) אשרי הקורא ואשרי השמעים את־דברי הנבואה ושמרים את־הכתוב בה כי קרובה העת: (חזון א, ג).

(מב) והעבד ההוא אם־יאמר בלבו מאחר אדני לבוא והחל להכות את־העבדים ואת־השפחות ולאכל ולשתות ולשכור: בוא יבוא אדוני העבד ההוא ביום לא־יצפה ובשעה לא ידע וישסף אותו ושם את־חלקו עם־הסוררים (לוקס יב, מה־מו).

רק השמרו לכם פן־יכבד לבבכם במשתה ובשכרון ובדאגות המחיה ובא עליכם היום ההוא פתאם: כי כמו־ פח יבוא על כל־ הישבים על־פני כל־הארץ: לכן שקדו בכל־עת והתפללו למען תעצרו־כח להמלט מכל־אלה העתידות לבוא והתיצבתם לפני בן־האדם: (שם כא, לד־לו).

ועל־דבר העתים והזמנים אין־ צרך לכתוב אליכם אחי: הלא אף אתם ידעתם היטב כי יום־יהוה כגנב בלילה כן יבוא: כי באמרם שלום ושלוה יבא עליהם השבר פתאם כחבלי יולדה ולא יוכלו המלט: אבל אתם אחי לא בחשך אתם שישיג אתכם היום כגנב: אתם כלכם בני האור ובני היום לא בני־הלילה אנחנו ולא בני החשך: לכן אל־נא נרדם כמו האחרים כי אם־נשקד ונגזר: כי הנרדמים נרדמים בלילה והמשתכרים משתכרים בלילה: (א׳ תסל׳ ה, א־ז).

אהבת אחים ועוד. ואז תוכל להחליט אם יש תורה יותר מעשית משל זו?

אמנם כן, אין תורה בכה"ק שתכיל בקרבה כח יותר דוחף ומניע להצלבת התאות והפרישות לאלהים והבאת בני האדם תחת כנפי השכינה כתקותנו ושמחתנו ועטרת תפארתנו הנובעות (מג) מהתורה הזאת, כי הרעיון העמוק של התורה הזאת הוא, כי אזרחותנו בשמים היא, ומשם מחכים אנחנו למושיענו אדנינו ישוע המשיח, אשר יחליף את גופנו השפל להיות דומה לגוף כבודו. (מד) התקוה הזאת מעוררת אותנו תמיד לאנח בנפשנו ולחכה למשפט הבנים ר"ל לפדות גויתנו. (מה)

היא גם מקור השקפתנו על העולם, שדומה הוא לכלי שבור ומנופץ, (מו) ומעוררת ומחזקת אותנו לפעול בכל מאדנו בלי

(מג) כי מי תקותנו ומי שמחתנו ועטרת תפארתנו הלא גם־אתם לפני אדנינו ישוע המשיח בבואו: (א' תסל' ב, יט).

והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד: (דני' יב, ג).

(מד) כי אזרחותנו בשמים היא ומשם מחכים אנחנו למושיענו אדנינו ישוע המשיח: אשר יחליף את־גופנו השפל להיתו דומה לגוף כבודו כפי־פעלת יכלתו לכבוש הכל תחתיו: (פיל' ג, כ־כא).

(מה) ולא־עוד אלא שגם־אנחנו אף על פי שיש־לנו בכורי הרוח נאנח בנפשנו ונחכה למשפט הבנים לפדות גויתנו: (רומ' ח, כג).

וכהחל הדברים האלה לבוא התעודדו ושאו ראשיכם כי־קרבה גאלתכם: (לוק' כא, כח).

(מו) באו בפתח הצר כי רחב הפתח ומרוח דרך האבדון ורבים אשר יבאו בו: וצר הפתח ומוצק דרך החיים ומעטים הם אשר ימצאוהו: (מתיא ז, יג־יד).

כי באמרם שלום ושלוה יבא עליהם השבר פתאם כחבלי יולדה ולא יוכלו המלט: (א תסל' ה, ג).

ובדברי בדוי יעשו אתכם למסחר להם למען בצע בצע אשר משפטם מאז לא יתמהמה ושברם לא ינום: כי לא־חס אלהים על־המלאכים אשר חטאו כי אם־הורידם לקצבי הרים ויסגירם בכבלי אפל לשמרם למשפט: וגם־על־הדורות הראשונים לא חס וישמר רק את נח קרא הצדק ושבעה עמו בהביאו את־המבול על־דור הרשעים: ואת־ערי סדום ועמרה הפך לאפר ודנם במהפכה וישימם למשל לאשר עתידים לעשות זמה: ויצל את־לוט הצדיק אשר הלאוהו אנשי בליעל ההם בדרכי זמתם: כי הצדיק הזה ישב בתוכם והוא ראה אתם ושמע ונפשו הישרה עגומה עליו יום ויום במעשי רשעם: כי יודע יהוה להציל את־חסידיו מנסיון ולחשך את הרשעים ליום המשפט להשיב גמולם להם: (ב' פטר' ב, ג־ט).

ונעלם מדעתם לרצונם שלפנים בדבר אלהים נעשו השמים והארץ מן־המים ועל־ידי המים: ועל ידיהם אבדה תבל אשר מאז כי נשטפה במי המבול: גם־השמים והארץ אשר לפנינו נצפנו בדברו והם שמורים לאש

הפוגה בעד הצלת בני האדם מאבדון. (מז) רובם מהמבשרים בימינו, אף כי לא כולם — התורה הזאת היא רוח החיה בעבודתם, ואין להכחיד שפעולתם מלאה מעשה.

אסיים בדברי השליח שמעון פטרוס: ודבר הנבואה יותר קים אתנו ותטיבו עשות לשום לבכם (מח) אליו, כעל נר מאיר במקום אפל, עד כי יבקע אור היום וזרח הנגה בלבבכם. (מט) ע"כ אין חקרנות היא מצדנו כשדורשים וחוקרים אנחנו בענוה בדברי הנבואה.

ליום הדין ואבד אנשי הרשע: וזאת האחת אל־תעלם מכם חביבי שיום אחד כאלף שנים בעיני יהוה ואלף שנים כיום אחד: ולא־יאחר יהוה את־אשר הבטיח כאשר־יש חשבים זאת לאחור כי מאריך אפו בעבורנו ולא יחפץ באבד האבדים כי אם־בפנות כלם לתשובה: בא יבא יום־יהוה כגנב בלילה אז השמים בשאון יחלפו והיסדות יבערו והתמגגו והארץ והמעשים אשר עליה ישרפו: ועתה אם־כל־אלה ימוגו מה־מאד עליכם להתהלך בקדשה ובחסידות: ולחכות ליום־יהוה שיבא ולהחיש אתו אשר בו השמים ימוגו באש והיסדות יבערו ונמסו: (ב' פטר' ג, ה, יב).

(מז) ולחלשים הייתי כחלש לקנות את־החלשים הכל לכלם נהייתי למען אושיע אחדים על כל־פנים: (א' קור' ט, כב).

(מח) ודבר הנבואה יותר קים אתנו והטיבותם עשות אשר שתם לבבכם אליו כנר מאיר במקום אפל עד כי יבקע אור היום וזרח כוכב הנגה בלבבכם (ב' פטר' א, יט).

(מט) זאת האגרת השנית אשר אני כתב אליכם חביבי ובשתיהן כמזכיר אעיר את־תמת לבבכם: לזכר את־הדברים הנאמרים מקדם בידי הנביאים הקדשים ואת־מצות אדנינו ומושיענו אשר נתנה על־ידי שליחיכם: (ב' פטר' ג, א־ב).

פרק שני.

אין המקרא יוצא מידי פשוטו.

אול אולי תשאלני, האם אין לנו לפרש את הנבואות לא כמשמען הפשוט אלא „בדרך רוחני”. אולי יש לפרש את כונת „ההופעה השניה“ בדרך רוחני, ר״ל שישוע יבא לכל אחד מאתנו כשעושים אנחנו תשובה ומקבלים אותו באמונה והרוח הקדש מעיד בלבבנו כי בני אלהים אנחנו. או אפשר שההופעה הלזו מרמזת על ממשלתו של המשיח בהכנסיה הקדושה ועוד?

לא, בשום אופן לא. התבונן נא מעט קט. איך תדין את היהודים על מאונם לקבל את המשיח בבואו אליהם בהתאמה עם דברי הנביאים אשר נתקיימו בו דברים ככתבם, בעת שאתה בעצמך תמאן לקבל את הנבואה ע״ד הופעתו השניה במובנה הפשוט? הלא הנך סותר את עצמך. אם נאמין למשל שהמסופר בלוקס א׳, לא אמת הוא במובנו הפשוט, אז עלינו ג״כ להאמין כזאת ע״ד הכתובים לב ולג.

לוקס א, לא-לג.

„הנך הרה וילדת בן בן וקראת את שמו ישוע. והוא גדול יהיה ובן-עליון יקרא. ויהוה אלהים יתן לו את כסא דוד אביו. ומלך על בית יעקב לעולם ועד ולמלכותו אין קץ“.

את הסתירה שבין המובן הפשוט של פסוק לא והמובן „הרוחני“ של הפסוקים לב ולג אנסה להסביר לך ע״י הספור ע״ד ו כ ו ח ב י ן כ ה ן מ ש י ח י ו ב י ן י ה ו ד י.

היהודי לקח את הספר ברית-חדשה ויפתחהו בלוקס א׳, לב וישאל את הכהן: המאמין אתה שהכתוב הזה יקוים מלה במלה, דברים ככתבם?— לא, ענה הכהן, אלא מפרש אני את הכתוב בדרך רמז ע״ד ממשלתו הרוחנית של המשיח בהכנסיה הקדושה. — אם כן, ענה היהודי, איני מאמין גם אני, שהמסופר בהכתוב הקדם לזה, שישוע יולד מעלמה בדרך נס, יש להבין כפשוטו אלא בדרך משל שהוא יצטיין בתכונה נפלאה, יחידה במינה ע״י טהרותה ושלמותה — אבל, הוסיף היהודי, מדוע תמאן להאמין בכתובים לב ולג במובנם הפשוט, בעת שאתה מאמין בהנאמר בפסוק לא, אשר, לפי דעתי, קשה יותר להאמין בו?— אני מאמין בו, ענה הכהן, מפני שזה עובדה הסטורית. — אתה מאמין בכתוב, ענה היהודי

בלעג כמנצח, מפני שהוא עובדה הסטורית, ואני מאמין בו, מפני שהוא דבר אלהים חיים!

ועתה, קורא יקר, האם לא היתה טענת היהודי בנויה על יסוד חזק ואמתי? אין ספק שמשלים, רמזים ומליצות נמצאים בכה"ק, אבל כל זמן שלא נאמר בפירוש, שזה משל או רמז או מליצה בעלמא או שאינו דבר הנלמד מענינו, עלינו להחזיק בהכלל, שאין מקרא יוצא מידי פשוטו.

דברי המשיח (א) ביוחנן ז' לז היו נאמרים, כפי אשר נשמע מהפסוק הבא אחריו, „על הרוח אשר יקחהו המאמינים בו".

המשל באגרת אל הגלטיים ד', כד-לא (ב) אינו בא להקטין בשום אופן את ערך המובן הפשוט של הכתובים אלא לאשר אותו. הן יודעים אנחנו שהגר ושרה „היו ונבראו ולא היו משל", כמו כן סיני וירושלם.

משיחנו הוא משיח ממשי ולא צל, והוא המליץ של הברית החדשה. (ג) כמו כן אנחנו מאמינים במציאות ובממשות של „ירושלם של מעלה", ששרה היתה רמז עליה, הלוא היא „ירושלם שבשמים" (ד) או „ירושלם החדשה היורדת מן השמים". (ה) א"כ מי נתן לנו רשות על יסוד „המשלים" האלה לפרש לוקס א, לב-לג בדרך משל והכתובים הרבים המדברים ע"ד שיבת ישראל לארצו, הופעת המשיח השניה או אלה שמתארים את כבוד מלכותו ותפארתה? אי אפשר שיהיה לנו המשפט לעשות כאלה. הלא זה מהרס את השלטון והכח של דבר האלהים, והעושים כאלה פותחים שער רחוב

(א) המאמין בי כדבר הכתוב מבטנו ינהרו נהרי מים חיים: וזאת אמר על־הרוח אשר יקחהו המאמינים בו כי לא־נתן רוח הקדש בטרם נתפאר ישוע: *(יוחנן ז, לח־לט).*

(ב) והדברים הם משל כי אלה הן שתי הבריתות האחת מן־הר סיני היולדת לעבדות והיא הגר: כי־סיני הוא הר בערב והוא כנגד ירושלים של־עתה כי־בעבדות היא עם־בניה: אבל ירושלים למעלה חפשיה היא והיא אם כלנו: *(גלט' ד, כד־כו).*

(ג) ואל ישוע סרסר הברית החדשה ואל־דם ההזאה המיטיב דבר מדם־הבל: *(עבר' יב, כד).*

(ד) כי אם באתם אל־הר ציון ואל־עיר אלהים חיים אל־ירושלים שבשמים: *(עבר' יב, כב).*

(ה) המנצח אתננו לעמוד בהיכל אלהי ולא־יצא עוד החוצה וכתבתי עליו את־שם אלהי ואת־שם עיר אלהי ירושלים החדשה הירדת משמים מעם־אלהי ואת־שמי החדש: *(חזון ג, יב).*

וארא והנה העיר הקדושה ירושלים החדשה ירדת מאת האלהים מן־השמים והיא מתקנת ככלה המקשטת לבעלה: ויקחני ברוח על־הר גדול וגבה ויראני העיר הגדולה ירושלים הקדושה ירדת מן־השמים מאת האלהים: חזון כא, ב, י).

להספקנים והאפיקורסים מכל המינים. ישנם בין היהודים בזמן הזה המתימרים בשם „מתקנים" וחפשים בדעה. הם ג"כ מפרשים את כה"ק על פי פירוש „רוחני" ואינם מחכים כלל לביאת משיח אישי. זה לא כבר אמר אחד מהם לכותב הטורים האלה: המאה התשע עשרה היא — המשיח! והדעה הטפשית הזאת נדרשת בכל בתי כנסיותיהם של „המתקנים". כי היהודים יתחברו את הגוים להוציא את כתבי הקדש ממובנם הפשוט ולהפוך אותם „לרוחניות" שאין בה ממשות — זה אחד מאותות הזמן אשר בו אנו חיים. (בן האדם בבאו הימצא אמונה בארץ? לוקס יח, ח). הנה השיטה הזאת להוציא את הכתובים מידי פשוטם תחתר חתירה עמוקה תחת כל אחד ואחד מעקרי האמונה המשיחית ותעזב אותנו ללכת עם הזרם של אי־אמונה גמורה או לבקש מפלט בדעות המערפלות של השוידינבורגיים.

איזה תכלית יש לשפה אם לא להביע רעיונות מסוימים? הכי לא יכול היה רוח הקדש למצא מלים להביע את מחשבותיו ביותר דיוק? האם לא צדק הילד בשאלו: „אם לא סבר ישוע מה שאמר, מדוע לא אמר מה שסבר?" אבל מאמינים אנחנו שסבר הוא מה שאמר, ושדבריו לא יעבורון. (מתיא כד, לה). הוא אמר שלא בא להפר את התורה או דברי הנביאים כי אם לקיים, ושהשמים והארץ יעברו, אבל יוד אחת או קוץ אחד לא יעבר מן התורה עד אשר יקוים הכל. (מתיא ה׳, יז, יח).

נבואות שנתקיימו ככתבם בהופעתו הראשונה.

אם הוא בא וקיים אות באות את הנבואות ע"ד משיח־הסובל (תהל׳ כב, ישע׳ נג ועוד), הכי לא יבוא הוא לקיים כמו כן את הנבואות ע"ד משיח־המעוטר בכבוד והדר ומושל בנצחון והוד מלכות? (תהל׳ ב; עב; דניאל ז, יג־יד; ישע׳ ט; יא; ס; ועוד). זכר־נא את הנבואות הרבות המתארות את המשיח בתור סובל־ענויים,אשר נתקיימו אות באות במלואן, ואשר עליהן אנו סומכים כעל עדות חזקה ונאמנה שכה"ק אמת המה ושכולם ברוח הקדש נכתבו. נבואות שנתקיימו:

ישע׳ ז, יד: נולד מעלמה.
מיכה ה, א, בבית לחם.
ירמ׳ לא, טו: הרג הילדים בבית לחם.
הושע יא, א: נקרא ממצרים.
ישע׳ יא, ב: משוח ברוח הקדש.
זכריה ט, ט: הכניסה לירושלם.

תהל׳ מא, י: נה, יג־טו, אוהב בוגד בו.
זכריה יג, ז: תלמידים עוזבים אותו.
„ יא, יב: נמכר בעבור שלשים כסף.
„ יא, יג: קנית שדה היוצר.
ישע׳ נ, ו: גוו למכים ופניו לרוק.
שמות יב, מו; תהל׳ לד, כא: עצם אחד לא ישבר.
תהל׳ סט, כב: ראש וחמץ.
תהל׳ כב: הידים והרגלים מדוקרים.
„ הבגדים נחלקים — יפילו גורל.
ישע׳ נג: עניות, ענויים, סבלנות ומות.— ועוד כתובים אחרים הרבה.

כל הנבואות האלה נתקיימו כאשר הופיע המשיח, לכן אל תקשה את לבבך לבלתי האמין בהתמלאות הנבואות הרבות במובנם הפשוט, הנבואות המתארות את הופעתו בעתיד וממשלתו המרוממה על הארץ.

הנבואות אשר עוד יתקיימו בהופעתו השניה.

הנבואה	
שהוא יופיע בעצמו,	א תסל׳ ד, טז.
שהוא יופיע בקול גדול	א, תסל׳ ד, טז.
שהמתים ישמעו את קולו,	יוחנן ה, כח.
שהמאמינים אשר יקומו מן המתים ואשר יתחלפו ילקחו לפגש את אדונם באויר,	א תסל׳ ד, יז.
שהוא יקח אותם אליו,	יוחנן יד, ג.
שהוא ישרת את עבדיו הנאמנים	לוקס יב, לז.
שהוא יופיע שנית על האדמה,	מעשי השליחים א, יא.
על הר הזיתים שמשם עלה למרום,	זכריה יד, ד.
באש להבה,	ב׳ תסל׳ א, ח.
ובענני השמים בגבורה	
וכבוד רב,	מתיא כד, ל; א׳ פטרוס א, ז; ד, יג.
ורגליו יעמדו על העפר,	איוב יט, כה.
שקדושיו יהיו עמו,	דברים לג, ב; א תסל׳ ג, יג; יהודה יד.
שעיני כל יראו אותו	חזון יוחנן א, ז.
שהוא ימית את שוטן המשיח,	ב׳ תסל׳ ב, ח.
שהו ישב על כסא כבודו	מתיא כה, לא; חזון יוחנן ה, יג.
שהוא ישפט את כל הנקבצים לפניו,	מתיא כה, לב.
שינתן לו כסא דוד	
אביו	ישע׳ ט, ו־ז; לוקס א, לב; יחז׳ כא, כה־כז.

שתהיה זאת על הארץ, ירמיה כג, ה־ו.
שמלכות תנתן לו, דניאל ז, יג־יד.
שהוא ימלך בה עם
קדושיו, דניאל ז, יח, כב, כז; חזון יוחנן ה, י.
שכל המלכים וכל האומות
יעבדו אותו תהל׳ עב, יא; ישע׳ מט, ו־ז; חזון טו, ד.
שממלכות העולם
הזה יתהוו למלכותו, זכר׳ ט, י, חזון יוחנן יא, טו.
שלו יקהת עמים, בראׁ מט, י.
שלפניו יכרע כל ברך, ישע׳ מה, כג; פיל׳ ב, י.
שיבאו להשתחוות למלך, זכר׳ יד, טז; תהל׳ פו, ט.
שהוא יבנה את ציון, תהל׳ קב, יז.
שכסאו יעמד בירושלם ירמ׳ ג, יז; ישע׳ לג, כ־כא.
שהשליחים ישבו על שנים עשר כסאות לשפט את י״ב שבטי
ישראל, מתיא יט, כח; לוקס כב, כח־ל.
שהוא ימשל על כל העמים תהל׳ ב, ה־ט; חזון יוחנן ב, כז.
שהוא ימשל במשפט ובצדקה, ישע׳ ט, ו.
שהבית המקדש יבנה בירושלם, יחזקאל מ־מח.
וכבוד ה׳ יבא אל הבית, יחזקאל מג, ב־ה; מד, ד.
שיתגלה כבוד ה׳, ישע׳ מ, ה.
שהמדבר יהיה לכרמל, ישע׳ לב, טו.
שהערבה תפרח כחבצלת, ישע׳ לה, א־ב.
שמנוחתו תהיה כבוד, ישע׳ יא, י.
ועוד נבואות אחרות שיכולנו להביא אותן.

אכן, הנבואות האלה לא נאמרו בדרך משל או בדרך רמז שתהיה לנו רשות לפרשן בדרך „רוחני“. יותר טוב שנחכה כי הוא יקיים אותן ככתבן כאשר קיים את הקודמות בהופעתו הראשונה.

פרק שלישי.

הופעת המשיח והמות.

משמעותה של ההופעה אינה, שהמשיח יבוא אל המאמין על ידי המות להביא אותו למחיצתו. ההופעה הראשונה לא באה להביא מות ליהודים, אף לא הבינו היהודים אותה במובן זה: כמו כן ההופעה השניה אינה באה להביא מות להמאמינים במשיח, לכן אי־אפשר להבינה במובן זה. בבשורת יוחנן כא ישוע עושה הפרש גמור בין מושג ההופעה ובין מושג המות. (א) הוא מודיע לשמעון פטרוס באיזה אופן יהיה מותו ואחר כן, בנגוד לזה, הוא אומר על יוחנן: „אם רצוני שישאר עד־באי, מה לך ולזאת?" רצונו לומר, כי אפשר שיוחנן לא ימות כלל כ"א יחיה עד באו בפעם השניה. באופן זה הבינו התלמידים את הדבר הזה והוציאו קול שיוחנן לא יראה המות.

ה מ ו ת ה ו א א ו י ב ה א ד ם, (ב) אבל בהופעת המשיח נקום מן המתים ונשיר שיר נצחון על המות והשאול: „איה עקצך המות, איה נצחתך שאול?" (ג)

אם נהיה נאמנים עד המות, (ר"ל אם בשביל נאמנותנו נהיה מוכרחים לסבל אפילו המות) המשיח מבטיח אותנו

(א) אמן אמן אני אמר לך בהיתך צעיר לימים אתה חגרת עצמך ותלך אל־אשר חפצת וכאשר תזקן ופרשת כפיך ואחר יחגרך ונשאך אל־אשר לא תחפץ: וכל־זאת דבר לרמז על־מיתתו אשר יכבד־בה את־האלהים ויהי ככלותו לדבר ויאמר אליו לך אחרי: ויפן פטרוס וירא את־התלמיד אשר ישוע אהבו הלך אחריהם והוא אשר נפל על־לבו בסעודה וגם־אמר אדני מי הוא־זה אשר ימסרך: ויהי בראות אתו פטרוס ויאמר אל־ישוע אדני וזה מה לו: ויאמר אליו ישוע אם־רצוני שישאר עד־באי מה־לך ולזאת אתה לך אחרי: על־כן יצא הדבר הזה בין האחים שהתלמיד ההוא לא ימות וישוע לא אמר־לו כי לא־ימות אבל אמר אם־חפצי כי־ישאר עד־באי מה־זה לך: (יוחנן כא, יח־כג).

(ב) ואחרון האיבים א ש ר יכחד הוא המות: (א' קור' טו, כו).

(ג) וכל־אחד ואחד בסדרו ראשית כלם המשיח ואחרי־כן אתם שהם למשיח בבואו: ומה־שעתה סופו לכליון כשילבש אל־כליון ומה שעתה סופו למות כשילבש אל־מות אז יבא דבר־הכתוב בלע המות לנצח: איה עקצך המות איה נצחונך שאול: (שם טו, כג, נד־נה).

עטרת החיים, (ד) אבל לא נקבל אותה עד כי הוא יופיע בפעם השניה. (ה)

אין שום הבטחה נתנה לנו, שנקבל מאומה במותנו, חוץ ממנוחה (ו) בגן־עדן, (ז) אבל מבושרים אנחנו שנקבל טובה לרוב בתחיית המתים, כאשר יופיע אדוננו ישוע המשיח. (ח)

על כן מוצאים אנחנו שהשליח פולוס היה משתוקק להתקומה מן המתים. (ט) מתאוה הוא להתעטף ע"י תחיית המתים (י) אבל לא להתפשט ע"י המות.

ינסה־נא הקורא להציג את המלה „מות" תחת שם המשיח בכל הכתובים המדברים ע"ד הופעתו השניה והוא יראה ברור ששניהם ענינים שונים לגמרי ואין שום השואה ביניהם. למשל: כי „המות" עתיד לבוא בכבוד אביו. (מתיא טז, כז).

(ד) אל־תירא מפני־אשר עליך לסבל הנה עתיד המלשין לתת מכם במשמר למען תנסו והייתם בצרה עשרת ימים היה נאמן עד־המות ונתתי לך עטרת החיים: (חזון ב, י).

(ה) ומעתה שמור לי כתר הצדקה אשר ביום ההוא יתן לי האדון השפט הצדיק ולא־לי לבדי כי לכל־אהבי הופעתו: (ב, טימ' ד, ח).

ובהופעת שר הרעים תשאו עטרת הכבוד אשר לא תבל: (א' פטר' ה, ד).

(ו) ולכם הנלחצים רוחה עמנו יחד בהגלות האדון ישוע מן השמים עם־מלאכי עזו: (ב' תסל' א, ז).

ואשמע קול מן־השמים מדבר אלי כתב אשרי המתים אשר־ימותו באדון מעתה אמנם כן אמר הרוח למען ינוחו מעמלם כי מעשיהם הלכים אחריהם: (חזון יד, יג).

(ז) ויהי כאשר מת האביון וישאוהו המלאכים אל חיק אברהם וגם־העשיר מת ויקבר: (לוקס טז, כב).

ויאמר ישוע אליו אמן אמר אני לך כי היום תהיה עמדי בגן־עדן: (שם כג, מג).

(ח) ואשריך באשר אין־להם לשלם־לך כי ישלם לך בתחית הצדיקים: (לוקס יד, יד).

והזכים לעולם הבא ולתחית המתים לא־ישאו נשים ולא תנשאנה, כי לא יוכלו למות עוד כי שוים הם למלאכים ובני אלהים המה בהיותם בני התקומה (שם כ, לה, לו).

אשר־על־בנו שלו לא חס כי אם־נתנו בעד כלנו הלא יתן לנו עמו את־הכל: (רומ' ח' לב).

(ט) אולי אוכל להגיע לתחית המתים: פיל' ג, יא).

(י) כי באהלנו זה נאנח תחת המשא מתאוים להתעטף ולא לפשט למען יבלע המות על־ידי החיים: (ב'קור' ה, ד).

הנה סוד אגלה לכם אנחנו לא כלנו נישן המות אבל כלנו נתחלף: ברגע אחד כהרף עין כתקע השופר האחרון כי יתקע בשופר והמתים יחיו בלי כליון ואנחנו נתחלף: כי מה־שעתה סופו לכליון ילבש אל־כליון ומה־שעתה־סופו למות ילבש אל־מות: ומה שעתה סופו לכליון כשילבש אל־כליון ומה שעתה סופו למות כשילבש אל־מות אז יבא דבר־הכתוב בלע המות לנצח: (א קור' טו, נא־נד).

כאשר ישב „המות” על כסא כבודו. (שם יט, כח). מעתה תראו את „המות“ יושב לימין הגבורה (שם כו, סד). הנה (המות) בא עם העננים וראתה אותו כל עין, (חזון יוחנן א, ז), כי אזרחותנו בשמים היא ומשם מחכים אנחנו „למות“, (פיל׳ ג, כ).

אם הקורא ידמה שהכתובים האלה שייכים להסוג היוצא מן הכלל, אז ינסה־נא להציג את המלה „מות“ באיזה כתוב שירצה, רק אם הוא מדבר מהופעת המשיח, ואז יראה שזה תערבת מין בשאינו מינו. הצד האחד השוה שבהם הוא, שאין אנו יודעים מתי נמות, וכמו כן אין אנו יודעים מתי יבוא המשיח, אבל משום זה אין עדין לנו הזכות להחליפם זה בזה ולומר שהוראה אחת לשניהם. תודה לאל, יש אפשרות שלא נטעום טעם מות כלל — „לא כלנו נישן המות”, (א׳ קור׳ טו, נא).

אבל לפחות דור אחד ידוע ידע בודאות גמורה שהופעת המשיח אינה „המות“.

ואם אי־אפשר לומר ש„המות” ירד מן השמים בתרועה (א׳ תסל׳ ד, טז), אז ג״כ אי־אפשר לומר: לכן שקדו, כי אינכם יודעים באיזו שעה יבא „המות“ (מתיא כד, מב), אף כי שזה אמת גמורה, שאין אנו יודעים מתי נמות.

לא, ע״י הוצאת הכתובים מידי פשוטם ביד חזקה תדחף התורה הנעלה הזאת ע״ד הופעת המשיח לקרן זוית ובמקומה אנחנו מעמידים את „השקוץ המשומם“ — המות.

אין ערך המות כערך ההופעה.

הגזמה גדולה היא לומר, שערך המות להמאמין ממש כערך הופעת המשיח. ראשית מפני שאין אנו יודעים מאומה ע״ד גורל האדם במות, וכה״ק אינם מדברים מזה בבירור. להפך, המארעות אשר יקרו, כפי שכה״ק יורו אותנו, בהופעת המשיח השניה, לא יארעו במות, אפילו במותו של המאמין. במות — המתים אינם קמים והחיים אינם נתחלפים, כאשר יהיה בביאת המשיח. יודעים אנחנו אך מעט ע״ד השאול וע״ד מצב המתים בזמן שבין מותם ותקומתם. כמדומה לי שיש יסוד להאמונה, שמזמן תקומת האדון מעם המתים המאמינים במותם מובלים לגן־עדן במרום, ע״כ היה פולוס השליח יכול לומר: „רחוקים מן הגוף — קרובים אל האדון“ (ב קור׳ ה, ח).

אבל מחזון יוחנן ו' ט־יא (יא) נראה שבין הנשמות אשר הלכו לעולמן ישנם כאלה חמשתוקקות שדין יעשה ברשעים, וזה יהיה, כנודע, בהופעת המשיח. (יב) ברוח — המאמין הוא עם המשיח גם עתה ובכל עת, (יג) אבל להיות עם המשיח בגוף (יד) — המדרגה הנעלה הזאת נשיג אך בתחיית המתים, כאשר יופיע האדון. (טו) א"כ נגד כת"ק הוא להורות את המאמין לחכה למות, כאלו היה המות שם נרדף להופעת האדון או דבר שוה לה.

עדותו של דר. דוד ברוין.

רעוּ. דוד ברוין, אף כי הוא אחד החשובים בין המחזיקים בדעה, שההופעה תהיה אחרי המלכות שא"ש, מודה בזה ואומר: „ביאת המשיח לאישים פרטיים במותם — איך שנאמין שזכות לנו להחזיק בדעה זו ואיך שתהיה איזה תועלת

(יא) וכפתחו החותם החמישי וארא מתחת למזבח את־נפשות הטבוחים על־דבר האלהים ועל־העדות אשר היתה להם: ויזעקו בקול גדול ויאמרו עד־מתי אדני הקדוש והאמתי לא תשפט ולא־תקום את־דמינו מישבי הארץ: ויתן לאיש איש מהם שמלות לבנות ויאמר אליהם לנוח עוד זמן מעט עד־מלאת מ ס פ ר העבדים חבריהם ו א ח י ה ם העתידים להרג כמוהם: (חזון ו', ט־יא).

(יב) על־כן אל־תשפטו שפוט לפני העת עד כי־יבוא האדון אשר גם־יוציא לאור את־תעלמות החשך ויגלה את־עצת הלבבות ואז תהיה תהלה לכל־איש מאת האלהים: (א' קור' ד, ה).

לכן אני מעיד בך נגד האלהים ונגד אדנינו ישוע המשיח הבא לשפט את־החיים ואת־המתים בהופעתו ובמלכותו: (ב' טימ' ד, א).

והגוים קצפו ויבא קצפך ועת לשפט המתים ולתת שכר לעבדיך הנביאים ולקדשים וליראי שמך למקטנם ועד־גדולם ולהשחית את־משחיתי הארץ: (חזון יא, יח). השוה גם מתיא כה, לא־מ).

(יג) ויען ישוע ויאמר אליו איש כי יאהבני ישמר את־דברי ואבי יאהב אתו ונבואה אליו ונשים אצלו מעונתנו: (יוחנן יד, כג).

ולמדתם אתם לשמר את־כל־אשר צויתי אתכם והנה אנכי אתכם כל־הימים עד־קץ העולם אמן: (מתיא כח, כ).

(יד) החפץ לשרתני ילך אחרי ובאשר א ה י ה שם יהיה גם־משרתי ואיש אשר ישרתני אתו יכבד אבי: (יוחנן יב, כו).

אבי חפצתי כי גם־הם אשר נתתם לי יהיו עמי באשר אהיה אני למען יחזו את־כבודי אשר נתת לי כי אהבתני לפני מוסדות עולם: (שם יז, כד).

(טו) והיה כי־ה ל כ ת י והכינותי לכם מקום שוב אשוב ולקחתי אתכם אלי למען באשר אהיה שם תהיו גם־אתם: (שם יד, ג).

אחרי־כן א נ ח נ ו החיים הנשארים נלקח אתם י ח ד ו בעננים לקראת האדון לרקיע ובכן נהיה תמיד עם־האדון: (א' תסל' ד, יז).

כלולה וקשורה בה — בכל זאת אינה ראויה כלל למלא את המקום בהוכחת המאמינים, אשר כה"ק הקציבו להופעת המשיח השניה". ובאופן נאות הוא מסביר את הענין הזה ע"י הכתובים האלה:

„אל יבהל לבבכם" (אמר ישוע לתלמידיו המתאבלים), „בבית אבי מדורות רבים; הנני הולך להכין לכם מקום. והיה כי הלכתי" — מה אז? אתם תלכו את הדרך אשר הלכתי אני? המות יבא ויקבץ אותנו לאגודה אחת?— לא, כי „והיה כי הלכתי, שוב אשוב ולקחתי אתכם אלי, למען תהיו גם אתם באשר אני שם. (יוחנן יד, א־ג).

„ויביטו אחריו השמים בעלותו, והנה שני אנשים לבושי בדים נצבים עליהם ויאמרו: אנשי הגליל, מה תעמדו ועיניכם לשמים, זה ישוע, אשר הועלה מעליכם השמים" — מה יעשה הוא? יקח אתכם במהרה אליו?— לא, כי אם „בוא יבוא" כאשר ראיתם אותו עולה למרום. (מעשי השליחים א, י־יא).

והוא מוסיף ואומר: ואיך יודעים אנחנו שעל ידי זה שדחינו את העובדה הזו ממקומה בתקות הכנסיה, אשר כה"ק הקציבו לה, לא הרסנו את אופיה המיוחד לה וכחה כעיקר מעשי? ומדוע לא נאמין, אף כי לפעמים קשה לנו להבין כונתו במעשיו, שסדר אלהי הוא היותר טוב? וכמו בטבע כן אפשר גם בהתגלות, שנוי מצדנו בסדרי האלהיים, איך קל שיהיה, ואיך מרובות התועליות שתהינה היוצאות, כמדומה לנו, משנוי זה, יכול סוף כל סוף להיות סבה לתוצאות משונות, בהפך גמור למה שחכינו ובהתנגדות גמורה לצפיתנו ותשוקתנו. ירא אנכי, שזאת תהיה התוצאה גם פה.

חבל, שמפני חסר מקום אי־אפשר לנו להביא יותר מדבריו הנחמדים, כי מעריצים אנחנו את הודאתו הנדיבית, שאי־אפשר להמות למלא את מקום הופעת אדנינו, אף כי הוא עם זה מתאמץ בכל כחו לסעד את הדעה, שהופעת המשיח תהיה אחרי מלכות־אלף שנה. חוץ מזה, המסה לשום את המלה מות במקום הופעת המשיח תוריד את התקומה ממעלתה הגבוהה בכתבי הקדש להוספה בעלמא שאין בה שום צרך.

אבל אנו מאמינים בתורתו של ישוע ובתחיית המתים (טז),

(טז) כי־חרה להם על־אשר למדו את־העם והגידו בישוע את־תחית המתים: (מעה"ש ד, ב). וגם־מקצת הפילוסופים מתלמידי אפיקורוס ומחברת האסטוא התגרו בו ויש אשר אמרו מה־יאמר המפטפט הלז ואחרים אמרים כפי הנראה הוא מגיד

ומצפים אנו בלב מלא גיל תקוה ליום שהמתים יקומו, ליום שהמשיח יתן לנו נצחון גמור על המות. (יז)

ותפלתנו היא שכל המשיחיים יקוו בכל נפשם לטוב ולחסד אשר ירדפו אותם בהתגלות ישוע המשיח (יח).

אין מקום בתורת מושיענו שמצווים אנחנו שם לשקד ולהכין עצמנו לקראת המות; אבל מצווים אנחנו לשקד ולהכין עצמנו לקראת הופעת המשיח.

ע"כ אל נרמה את נפשנו בדעה נכזבה ששונאנו הכי־גדול־המות־הוא הופעתו היקרה של המשיח.

כן, ידידי, נבוא לידי מסקנה שתתורה היקרה הזאת הוא ענין לכם להתענין בו.

דרשו בכתובים.

אפשר שתאמר: „אינני יודע הרבה אודות הדבר הזה ואין אני יכול להבינו". אבל שאלתי היא, היש את נפשך להבינו? א"כ הלא כתבי הקדש פתוחים לפניך. הרוח הקדש ילמדך, (יט) והאותיות לאחור יגיד לך, (כ) והעלים האלה נכתבו בחפץ גמור לעזור אותך בדרישתך את האמת.

הרוצה אתה ללמוד? היש את נפשך לדרוש ולחקור בעצמך, כאשר עשו נדיבי הרוח בברואה, (כא) ולא להסתפק בקריאה בעלמא בספר הקטן הזה, כ"א להשתמש בו כבמבוא לדברי אלהים חיים, אשר בם תהגה יומם ולילה, ובפרט בהכתובים המובאים בספר הזה, ולהתפלל עליהם שרוח

אלהי נכר יען כי־בשר אתם את־ישוע ואת התחיה: (שם יז, יח).

(יז) וכשיכבש מה־שעתה לכליון אל־כליון ומה שעתה למות יכבש אל־מות אָז יהיה דבר־הכתוב בלע המות לנצח: איה עקצך המות איה שאול נצחונך: (א' קור' טו, נד, נה).

(יח) לכן חגרו מתני שכלכם התעוררו וקוו קוה לחסד אשר יבואכם בהתגלות ישוע המשיח: (א' פטר' א, יג).

(יט) והפרקליט רוח הקדש אשר־ישלחנו אבי בשמי הוא ילמדכם את־כל וזזכירכם את־כל אשר־הגדתי לכם: (יוחנן יד, כו).

(כ) ורוח האמת בבאו הוא ידריך אתכם אל־כל־האמת כי לא ידבר מעצמו כי אם־אשר ישמע ידבר והאתיות יגיד לכם: (שם טז, יג).

(כא) והאחים מהרו לשלח את־פולוס ואת־סילא לילה לברואה והם בבאם שמה הלכו לבית־כנסת היהודים: ואלה היו נדיבים מאנשי תסלוניקי ויקבלו את־הדבר בכל־לב וידרשו בכתובים יום יום לדעת אם־כן הוא הדבר: (מעה"ש יז, י, יא).

הקדש ידריך אותך אל האמת כולה? אם תעשה כן, אז מאמינים אנחנו שעיניך תראינה אור ושתמצא נחם לנפשך.

משיחי אחד, אשר זמן ערוך התעקש לקבל את האמת ע"ד ההופעה השניה, אמר: „הלילה העבר היה הכי מאושר בחיי אני, כי אתמול בערב הבנתי את האמת ע"ד ביאתו של המשיח השניה". לבו נתמלא שמחה רבה והאלהים השתמש בו להביא נפשות רבות תחת כנפי המשיח. כן יברכך אלהים, קורא נעים, וישתמש כמו כן גם בך.

פרק רביעי.

שלש התגליות.

העובדה היותר גדולה בהסטוריה היא, שישוע המשיח, אדון הכבוד, היה פה בעולם הזה. והעובדה היותר חשובה בזמננו היא, שהמשיח יושב עתה לימין ה׳ בשמים להפגיע בעדנו. (א) והעובדה היותר גדולה אשר התנבאו עליה הנביאים לעתיד לבא היא שהמשיח יופיע שנית. השלש התגליות האלה נזכרות באופן יפה מאד באגרת אל העברים פ׳ ט. (ב) התגלותו בעולם הזה "לכלא את החטא בקרבן נפשו", פסוק כו.

ביאתו „אל עצם השמים לראות עתה בעדנו את פני אלהים", פ׳ כד.

הופעתו „למחכים לו בפעם השניה בלי חטא לישועה", פ. כח.

בהיותו פה עלי הארץ הוא אמר: „לכתי אך טוב לכם" (ג) — והוא הלך מאתם, (ד) והוסיף לומר: „הנני הולך להכין לכם מקום". אבל הוא נתן להם את

ההבטחה:

„והיה כי הלכתי והכינותו לכם מקום, שוב אשוב ולקחתי אתכם אלי, למען תהיו גם אתם באשר אני שם", (יוחנן יד, ב־ג). את ההבטחה הזו הוא נתן לנו למען יהיה לנו תקוה ונחמה כל זמן שהוא איננו עמנו.

(א) אשר על־כן יוכל גם־להושיע בכל וכל את־הנגשים על־ידו לאלהים כי חי־הוא תמיד להפגיע בעדם: (עבר׳ ז, כה).

ומי־הוא יאשימם הן המשיח אשר מת ואשר נעור מעם המתים הוא מימין האלהים והוא יפגיע בעדנו: (רומ׳ ח, לד).

בני הנני כתב אליכם את־זאת לבלתי תחטאו ואם־יחטא איש יש־לנו מליץ לפני אבינו ישוע המשיח הצדיק: (א׳ יוחנן ב, א).

(ב) כי המשיח לא־בא אל־הקדש הנעשה בידים שהוא רק־דמות האמתי כי אם־בא אל־עצם השמים לראות עתה בעדנו את־פני האלהים: כי אם־כן הוא הלא היה־לו לענות פעמים רבות מראשית העולם ועתה בקץ העתים נגלה בפעם אחת כדי־לבטל את־החטא בזבח נפשו: כן־הקרב המשיח פעם אחת למען שאת חטאי רבים ופעם שנית יראה בלי־חטא לישועה למחכים לו: (עבר׳ ט, כד, כו, כח).

(ג) אולם האמת אגיד לכם כי לכתי אך־טוב לכם כי אם־לא אלך לא־יבא אליכם הפרקליט ואם־אלך אשלחהו אליכם: (יוחנן טז, ז).

(ד) ויהי כדברו זאת העלה והם ראים וישאהו ענן מנגד עיניהם: (מעה"ש א, ט).

הוא אמר: „צרה לכם בעולם“ (שם טז, לג), „אתם תבכו ותילילו... אתם תעצבו... ואני אשוב אראה אתכם וששׂ לבכם“. (פ כ־כב).

אין נחמה יותר גדולה משל זו הכלולה בההבטחה היקרה, אשר האדון נתן להכנסיה, כלת המשיח, (ה) שהוא יבא ויקח אותנו אליו, למען נהיה עמדו ונחזה בכבודו. (ו)

• הוא נתן לנו את

סעודת האדון

למען נקח את הלחם ואת הכוס לזכרון, (ז) למען נזכיר את מותו עד כי יבא. (ח) הזכרון הפשוט והנעים הזה הוא לנו תמיד לאות ההבטחה הזאת, בזמן גרותה של הכנסיה פה עלי הארץ, (ט) ועל ידו אנו מביטים לפנים, מהצלוב אל הופעתו, כאשר ישתה את הכוס עמנו מחדש במלכות אביו שבשמים, (י) במשתה חתונת השה. (יא)

(ה) האנשים אהבו את־נשיכם כאשר גם־המשיח אהב את־העדה ויתן את־נפשו בעדה: למען קדשה בדברו אחרי אשר־טהרה ברחיצת המים: להקימה בכבוד לו לעדה אשר אין־בה כתם וקמט וכדומה כי אם־למען תהיה קדושה ותמימה: כן האנשים חיבים לאהב את־נשיהם כגופם כי האהב את־אשתו אהב את־עצמו: כי מעולם לא־שנא איש את־בשרו כי אם־זן ומכלכל אתו כאשר גם־האדון את־עדתו: כי־אברי גופו אנחנו מבשרו ומעצמיו: על־כן יעזב־איש את־אביו ואת־אמו ודבק באשתו והיו שניהם לבשר אחד: גדול הסוד הזה ואני מפרש אתו על־המשיח ועל־עדתו: (אפס׳ ה, כה־לב).

(ו) אבי אשר נתתם לי רצוני שיהיו עמדי באשר אהיה אני למען יחזו בכבודי אשר נתת לי כי אהבתני לפני מוסדות עולם: (יוחנן יז, כד).

(ז) ויקח את־הלחם ויברך ויבצע ויתן להם לאמר זה גופי הנתן בעדכם זאת עשו לזכרוני: (לוקס כב, יט).

(ח) כי בכל־זמן שתאכלו את־הלחם הזה ותשתו את־הכוס הזאת הזכר תזכירו את־מות אדונינו עד כי יבא: (א׳ קור, יא, כו).

(ט) כפי אמונה מתו כל־אלה ולא השיגו את־ההבטחות רק מרחוק ראו אותן וישמחו לקראתן ויודו כי־גרים הם ותושבים בארץ: (עבר׳ יא, יג).

אהובים אזהירכם כגרים ותושבים הנזרו מתאות הבשר המתגרות בנפש: (א׳ פטר׳ ב, יא).

(י) ואני אמר לכם לא אשתה מעתה מפרי הגפן הזה עד היום ההוא אשר אשתה אתו עמכם והוא חדש במלכות אבי. (מתיא כו, כט).

(יא) דומה מלכות השמים למלך בשר ודם אשר־עשה חתנה לבנו: (מתיא כב, ב).

ויאמר אלי כתב אשרי הקרואים אל־משתה חתנת השה ויאמר אלי אלה הדברים אמת הם דברי אלהים: (חזון יט, ט). ראה גם לוקס יד, טז־כד.

הסעודה הזאת תזכיר אותנו תמיד את הבטחתו ותכונן את עיני אמונתנו להופעתו השניה, „כי נאמן המבטיח", (יב) ומצווים אנחנו לשמר את בטחוננו וסבלנותנו למען נשיג את ההבטחה, „כי עוד מעט רגע והבא יבא לא יאחר" (עבר' י, לה־לז). אחד אמר באמת שהופעתו של המשיח היא

כוכב הציר של הכנסיה

והשליח פולוס קרא אותה „התקוה המאשרת". (יג) ישוע והשליחים והנביאים פנו מקום חשוב מאד בכתבי הקדש להענין הנלהב הזה. אבות הכנסה והכנסיה המשיחית בשתי מאות הראשונות לספירתנו מצאו בתורה הזאת את מקור הראשי לתקותם ולנחמתם. האמונה שישוע יופיע שנית בכבוד למשול במלכותו עלי הארץ יחד את קדושיו במשך אלף שנה היתה נטועה בלב כל המאמינים.

אבל במאה השלישית קמו בעלי מפרשים ואוריגינס עמד בראשם, שהתחילו לפרש הכל בכה"ק בדרך רוחני, עד כי שפסק: להאמין בממושה של המלכות של אלף־שנים. אבל גדולי הרוח כמרטין לותר ודר. אדם קלרק התנגדו מאד לשיטה הזאת ודנו אותה לגניזה.

כאשר קונסטנטינוס קבל את האמונה המשיחית ומלכות רומא נעשתה משיחית, רק לעינים אבל לא בלב, התחילו רבים להאמין שימות המשיח של אלף שנים כבר באו וכי זו היא ממשלת המשיח בארץ. הכנסיה הלכה שלובה יד את העולם הגדול ונשקעה במצולת החשך של ימי הבינים, עד שנתעוררה על ידי המתקנים הגדולים במאה השש עשרה, ומאז והלאה התחילו מחדש להפיץ ברבים את התקוה המנחמת ואת ההבטחה המאשרת ע"ד הופעת המשיח השניה; והתורה הזאת שנשתכחה במשך דורות רבים התחילה מחדש להיות נדרשת בהתענינות גדולה, ובשתי מאות האחרונות התורה הזאת (יחד את תורת הישועה באמונה פשוטה במושיע צלוב) חזרה לתפוש מקום חשוב בכנסיה, דומה בקירוב לזה שתפשה בהכנסיה הקדומה, ועל זה שם אלהינו יהיה ברוך.

(יב) נקרבה נא בלבב שלם ובאמונה תמימה מטהרים בהזית לבבנו מרוח רעה ורחוצי בשר במים טהורים: נחזיקה בהודאת התקוה בל־נמוט כי־נאמן המבטיח: ונתבוננה זה על־זה לעורר אתנו לאהבה ולמעשים טובים: ואל־נעזב את כנסיתנו כמנהג קצת אנשים כי אם־נוכיח איש את־אחיו וביותר בראותכם כי־קרוב היום: (עבר' י, כב־כה).

(יג) ונחכה לתקוה המאשרת ולהופעת כבוד אלהינו הגדול ומושיענו ישוע המשיח: (טיטוס ב, יג).

פרק חמישי.

המלכות של אלף שנים.

המלכות של אלף שנים או כמו שנקראת ברומית — מלניום (Millenium) וביונית — חיליאד (Chiliad) — משמעות שתי המלות האלה היא אלף שנים — בשם זה נודעת התורה ע"ד התקופה בעתיד של ממשלת צדקה בתבל במשך אלף שנים.

חכמי התלמוד סוברים שהמלכות של אלף שנים תביא ישועה ליהודים מיד כל אויביהם; אז ישובו כל ישראל לארץ אבותיהם ומשיחם ימלך בירושלם בפאר והדר מאין כמוהם.

המשיחיים המאמינים בהופעת המשיח השניה לפני ביאת המלכות של אלף שנים מאמינים כמו היהודים, עם זה ההבדל, שמשיחם הוא ישוע. מאמינים אנחנו שישוע המשיח ישוב לארץ ויכניע את השטן, יעקר את ממשלת זדון מן הארץ וכל הרשעה ועל מקומה ייסד ממשלת צדקה ויושר, ויחד את הכנסיה של הקדושים הוא ימלך בירושלם, עיר ממלכתו, על עמו ישראל, אשר חזרו בתשובה שלמה ונקבצו לארץ אבותיהם מארבע כנפות הארץ, וזה יהיה מרכז ממלכתו, וגם על כל עמי הארץ, אשר גם המה יהיו משועבדים לו ולממשלתו המבורכה, המביאה צדקה ואושר ארצי ורוחני לכל יושבי תבל בלי שום הבדל וגבול.

אלה המאמינים בהופעת המשיח אחרי המלכות של אלף שנים סוברים שעל ידי בשורת המשיח בתבל כל עמי הארץ יבואו לאחרונה להסות תחת כנפי המשיח ועם נצחון המשיחיות הזה על כל באי עולם תבוא עת הזהב, עת של צדקה וממשלת משפט ושלום בארץ במשך אלף שנים. אחרי כן ישוב האדון לשפט את העולם, את החיים ואת המתים, ואחרי יום הדין הגדול יתחיל העולם הבא, העולם שכלו טוב והחיים הנצחיים. טוב הוא לזכר תמיד את ההבדל שבין שתי הסברות האלה ע"ד המלכות של אלף שנים.

לעומת הדעה הזאת הנה נאמר מפורש בחזון יוחנן פרשה כ' שהמשיח בכבודו ובעצמו ימלך יחד את קדושיו במשך אלף שנים. שש פעמים המבטא „אלף שנים" נזכר שם. השוה הפסוקים ב, ג, ד, ה, ז. וזה נאמר שם בדרך כל כך פשוט וברור אשר גם „הולך דרך ואוילים לא יתעו", (ישע' לה, ח).

אלה המתנגדים להתקוה המבורכה של הופעת המשיח לפני המלכות של אלף שנים מתחילים את טענותיהם בזה, שהתורה הזאת אינה נזכרת בשום מקום בכתבי הקדש כי אם בפרשה כ' של חזון יוחנן, (א) ואופי של הספר הזה הוא כל כך סמלי, עד כי אי־אפשר ליסד על דבריו איזה תורה ברורה. כמה שטחית הטענה הזאת נראה בבירור מהעובדה, שגם היהודים בנו את תורתם ע"ד המלכות של אלף שנים על יסוד כתבי הברית הישנה, וזה בזמן קדום לספר חזון יוחנן, קדם שנכתב איזה חלק מספרי הברית החדשה. והדעה הזאת מצאה לה בטוי כמה פעמים בהתלמוד, שמלכות ה מ ש י ח תתקיים במשך אלף שנים, וכל היהודים היו מאז מחזיקים בדעה זו. נקל להבין מאיזה מקור באה להם הדעה הזאת. הלוא זה ה ש ב ת של ה ש ב ו ע ו ת האלהים.

חלוק הזמן ל ש ב ע ה ו ש ב ע ה או ל ש ב ו ע ו ת חודר ומחלחל את כתבי הקדש. חוק יסודי בתורת משה הוא הצווי לשמר את ה ש ב ת (שמות כ, ח), והחוק הזה מיוסד על היום ה ש ב י ע י אשר בו שבת האלהים ממלאכתו בבריאת העולם (ברא' ב), ועל היסוד הזה בנוי לא רק ה ש ב ו ע של ימים כ"א גם השבוע של שבועות (חג השבועות, ויק' כג, טו־טז), השבוע של החדשים עם יום הכפורים ושבעת ימי חג הסכות בחדש ה ש ב י ע י (שם כג, כז־כח), השבוע של שנים עם שנת השמיטה בסופו, השבוע של שבע שבתות שנים עם שנת השמיטה בסופו ואחריה שנת היובל (ויק' כה, ח־יב).

גם זמן הגלות היה מוגבל ע"י החוק הזה של שבעה ושבעה.

(א) וארא מלאך יורד מן־השמים ובידו מפתח התהום וכבל גדול: ויתפש את־התנין את־הנחש הקדמוני הוא המלשין והוא השטן ויאסרהו א ל ף ש נ י ם: וישליכהו אל־תהום ויסגר עליו ויחתם עליו למען אשר לא־ידיח עוד את־הגוים עד־מלאת אלף השנים ואחרי־כן יתר לזמן מצער: וארא כ ס א ו ת וישבו עליהם והמשפט נתן בידם ונפשות ההרוגים על־עדות ישוע ועל־דבר האלהים ואשר לא השתחוו לחיה ולצלמה ולא קבלו את־תוה על־מצחותם ועל־ידם ויחיו וימלכו ע ם ־ ה מ ש י ח אלף שנים: ויתר המתים לא־חיו עד־מלאת אלף השנים זאת התחיה הראשונה: ומי שיש־לו חלק ב ת ח י ה הראשונה אשריו וקדוש הוא בהם לא־ישלט המות השני כי יהיו כהנים לאלהים ולמשיחו ומלכו אתו אלף שנים: ואחרי כלות אלף השנים יתר השטן מבית משמרו: ויצא להדיח את־הגוים בארבע כ נ פ ו ת ה א ר ץ את־גוג ומגוג ולקבצם למלחמה אשר מספרם כחול הים: ויעלו על־מרחבי ארץ ויסבו את־מחנה הקדושים ואת־העיר החביבה ותרד אש (מאת ה א ל ה י ם) מן־השמים ותאכל אתם: (חזון כ, א־ט).

ארך הגלות היה שבעים שנה, עשרה שבועות של שנים (ירמ' כה, יא־יב; דני' ט, ב). גם התקופה הארוכה עד הופעת המשיח אשר נתגלתה לדניאל היתה נחלקת לשבעים שבועות של שנים (דניאל ט').

המספר הקדוש של שבעה מרוקם הוא בתוך החוקים, החיים וההסטוריה של העם הנבחר. ואע״פ שהם מרדו ופשעו באלהים והוא היה מוכרח לענשם שבע על חטאותיהם (ויק' כו, יח, כא, כד, כח), עוד נשארה מנוחת שבת לעם האלהים, לישראל ולכל העולם (עברים ד, ט). בעיני האלהים אלף שנים כיום אחד (תהל' צ) ויום אחד כאלף שנים (ב' פטרוס ג, ח).

זאת התורה של כתבי הקדש אודות המלכות של אלף שנים אין ביד איש להזיזה ממקומה. שרשה הוא השבת של בראשית ופריה הוא היום שכלו שבת, המלכות של אלף שנים — בחזון יוחנן. בכל פינות כתבי הקדש היא זורחת כתקוה נהדרה בשביל כל משפחות האדמה, אשר האלהים הבטיח לברך אותם (ברא' יב, ג). קומי אורי, את התגלות האלהית הברוכה, ושימי אזהרתך עמוק בלבבנו: אם יגרע איש מדברי ספר הנבואה הזאת, יגרע האלהים את חלקו מעץ החיים (חזון יוחנן כב, יט).

פרק ששי

הדעה שההופעה תהיה אחרי המלכות של אלף שנים.

בהמאה השבע עשרה לערך חדרה טעות חדשה לתוך הכנסיה והיא הדעה שההופעה לא תתרחש כ"א אחרי המלכות של אלף שנים.

יוצרה ובוראה של הדעה הזו היה דניאל הויטבי, כהן אנגלי, אשר הכריזה כהשערה חדשה, שהכנסיה תשכיל ותצליח ותתפשט בכל הארץ, עד כי בסוף העולם כלו יקבל את דת המשיחית, והנצחון הזה של הכנסיה הוא אותה המלכות של אלף שנים הנזכרת בכה"ק, ושההופעה תהיה בסוף התקופה הזאת.

אין להתפלא כלל שהוא קוראה „השערה חדשה", כי הוא בעצמו מעיד בספרו „חבור על הקבלה", שהדעה של מלכות אלף שנים, או שהקדושים ימשלו על הארץ אלף שנים, היתה מקובלת בפי טובי המשיחיים במשך שתי מאות והמישים שנה כקבלה הבאה להם מאת ה ש ל י ח י ם ושאבות הכנסיה במאה השניה והשלישית מסרו אותה איש לאיש כקבלה הבאה להם מאת אדונם ושליחיו הקדושים.

מפני חוסר המקום הנני מוכרח לבקש את הקורא לעיין בספר „קול הכנסיה" מאת ד. ט. תילור המביא שורה ארוכה של עדים מפורסמים הכוללת בתוכה את הרמס, יוסטינוס ורבים מהרוגי המלכות, את לותר, מילאנכטהון, מיד, מילטון, בורניט, יצחק ניוטון, וואַטס, טשארלס ווסלי, טופלידי ורבים אחרים, מפורסמים בדברי ימי הכנסיה, אשר בהשמונה המאות האחרונות נתנו עדותם הנאמנה לאמתת הדעה, שההופעה תהיה לפני ביאת המלכות של אלף שנים.

מוזר מאד שהכנסיה, עם ראיות כל כך חזקות לפניה, תתרחק מהתורה הברורה בדברי אלהים ומאמונת האבות, ואף כי ראשית הדעה הזו מאתמול היא, בכל זאת טעותה לא בלבד שחדרה לתוך הכנסיה אלא גם נתקבלה מאת רוב המשיחיים, מאת הרועים ומאת העם.

עקר השאלה הזאת היא: מתי תהיה הופעת המשיח? לפני המלכות של אלף שנים או אחריה? אם תהיה לפני ביאת

המלכות, אז הופעת המשיח יכולה לבוא בכל עת שתהיה, כאשר מאמינים המחזיקים בדעה זו. ואם תהיה ההופעה אחרי ביאת המלכות אז הופעת המשיח אינה יכולה להתרחש לכל הפחות קודם שחלפו אלף השנים של המלכות העתידה לבוא, כמו שמאמינים המחזיקים בדעה האחרונה.

פרק שביעי.

ראיות שההופעה תהיה לפני ביאת המלכות של אלף שנים.

אנו מבקשים מאת הקורא לשום לבו אל הראיות המובאות לקמן, אשר יסודם הוא בכה"ק, והמוכיחות, כאשר אנחנו מאמינים, שהופעת המשיח תהיה לפני ביאת המלכות של אלף שנים.

(א) שוטן המשיח.

באגרת השנית אל התסלוניקיים ב׳, ח (א) נאמר: „ואז יגלה הרשע, אשרו ימיתנו האדון ברוח שפתיו וישביתנו בהופעת ביאתו". זה נאמר על שוטן־המשיח וכולי עלמא מודים שהמאורע הזה היה יהיה לפני ביאת המלכות. מזה יוצא בהכרח שהופעת המשיח תהיה לפני המלכות של אלף שנים. יכולים היינו להסתפק בהראיה הזו, אבל יש לנו עוד ראיות אחרות ולמען הקורא נביא גם אותן.

(ב) „מיד אחרי הצרה".

במתיא כד, כט־לא (ב) נאמר, שהופעת בן־האדם תהיה מיד אחרי הצרה. אבל הצרה הזאת תבוא בזמן קדום להמלכות של אלף שנים או לפני ממשלת שלום בעולם. (ג) הנה גם זה ראיה שההופעה תהיה לפני המלכות ולא לאחריה.

(א) ואז יגלה הרשע אשר ימיתנו האדון ברוח שפתיו וישביתנו בהופעת ביאתו: (ב׳ תסל׳ ב, ח).

ב) ומיד אחרי צרת הימים ההם תחשך השמש והירח לא יגיה אורו והכוכבים יפלו מן־השמים וחילי השמים יתמוטטו: אז יראה אות בן־האדם בשמים וספדו כל משפחות הארץ וראו את בן־האדם בא עם־ענני השמים בגבורה וכבוד רב: ושלח את־מלאכיו בקול שופר גדול וקבצו את־בחיריו מארבע הרוחות למקצה השמים ועד קצה השמים: (מתיא כד, כט, ל.).

(ג) כי אז תהיה צרה גדולה אשר כמוה לא־נהיתה מראשית העולם ועד־עתה וכמוה לא תוסיף: (שם כד, כא).
נוע תנוע ארץ כשכור והתנודדה כמלונה וכבד עליה פשעה ונפלה ולא־תוסיף קום.
והיה ביום ההוא יפקד יהוה על־צבא המרום במרום ועל־מלכי האדמה על־האדמה: ואספו אספה אסיר על־בור וסגרו על־מסגר ומרוב ימים יפקדו: וחפרה הלבנה ובושה החמה כי־מלך יהוה צבאות בהר ציון ובירושלם ונגד זקניו כבוד: (ישע׳ כד, כ־כג; ג״כ לוקס כא, כד ועוד).

(ג) הכנסיה הנרדפת.

הכנסיה האמתית היא כנסיה של בני אדם נרדפים על דבר אמונתם, סובלים מצוקות ונושאים עליהם את הצלוב, (ד) כי לזה המה מיועדים, (ה) כשנאמר: כל החפצים לחיות בחסידות במשיח ישוע המה ירדפו (ב׳ טימ׳ ג, יב). והמצב הזה ימשך עד ביאת המשיח. (ו) ואם המשיח יתגלה מיד אחרי הצרה (ובה כלולות כל הצרות), אז מן ההכרח שימי רוחה יבואו אחרי הופעתו ולא לפניה.

(ד) הזונין והחטים.

אין מצווים אנחנו בשום מקום בברית החדשה לצפות להמלכות שא״ש קדם ביאת המשיח. לעומת זה נאמר בפירוש שהזונין והחטים יגדלו יחדו עד הקץ (של העת הזאת), שאנשים רעים ומדיחים יוסיפו סרה, וכאשר היה בימי נח ולוט כן יהיה ביום אשר יגלה בן־האדם. (ז) ומספר הזונין הוא כל כך גדול וטיבם כל כך מיוחד במינו, אשר אם ילקטם איש לפני זמן הקציר יביא את החטים ר״ל את בני המלכות לידי סכנה

(ד) אלו מן־העולם הייתם היה העולם אהב את אשר־לו ויען כי־אינכם מן־העולם כי אם־בחרתי אתכם מן־העולם לכן העולם ישנא אתכם: זכרו את־דברי אשר דברתי אליכם לאמר לא גדול העבד מאדניו אם־רדפו אתי גם־אתכם ירדפו אם־שמרו את־דברי גם את־דברכם ישמרו: אבל כל־זאת יעשו לכם בעבור שמי כי לא־ידעו את־שלחי: (יוחנן טו, יט־כא; טז, לג).

(ה) למען אשר לא־ימוט איש במצוקות האלה כי־ידעתם אף־אתם כי לזאת יעדנו: (א׳ תסל׳ ג, ג).

(ו) ולכם הנלחצים רוחה עמנו יחד בהגלות האדון ישוע מן־השמים עם־מלאכי עזו: באש להבה להשיב נקם לאשר לא־ידעו את־האלהים ולא שמעו לבשורת אדנינו ישוע המשיח: אשר ישאו משפטם אבדן עולם מאת פני האדון ומהדר גאונו: בבאו ביום ההוא להכבד בקדשיו ולהתפלא בכל־המאמינים כי האמנתם לעדותנו אליכם: (ב׳ תסל׳ א, ז־י).

(ז) ויאמר לא פן־תלקטו את־הזונין ושרשתם גם את־החטים: הניחו אותם ויגדלו שניהם יחד עד־הקציר והיה בעת הקציר ואמרתי לקוצרים לקטו בראשונה את־הזונין ואגדו אותם אגדות לשרפם ואת החטים אספו לאוצרי: (מתיא יג, כט־ל).

ודעו זאת לכם ראשונה כי באחרית הימים יבאו לצים הלכים אחרי תאוות נפשם ויתלוצצו לאמר: איה הבטחת באו כי מאז שכבו האבות הכל עמד כמו מראשית הבריאה: (ב׳ פטר׳ ג, ג־ד).

והרוח מגיד בפרוש כי באחרית הימים יסורו מן־האמונה לפנות אל־הרוחות המתעות ואל־תורת השדים: (א, טימ׳ ד, א).

גדולה. המצב המעציב הזה מוציא מגדר האפשרות שהמלכות של צדקה ושלום תתגלה בעת רעה כזו.

מן העת שהאדם הראשון פרק ממנו את עול מלכותו של הקב"ה ועם זה מסר את ממשלתו הוא להשטן, אך לשוא עמלו בני האדם להשיב אותה להם, אף כי הממשלה נתנה לנח, (ח) לשאול (שמו"א ט, טז; יג, יג) לנבוכדנצר (ט) ולאחרים. והנסיון הזה לא יצלח על האדמה הארורה מפני החטא, עד כי יבוא האדם האחרון, אשר הוא כבר נצח את השטן, והוא הוא יופיע שנית לטהר את האדמה מחלאת החטא וליסד עליה ממלכת צדק ושלום, מפני שהוא נצח גם את המות.

אבל אף כי אין אנו מצווים לצפות להמלכות של אלף שנים, הנה מצווים אנחנו פעמים רבות ובהטעמה יתרה לצפות לשיבת אדונינו. וגם זאת תביא אותנו למסקנא, שההופעה תהיה לפני המלכות ולא אחריה.

(ה) מלכות המשיח בחוש.

המלכות של א"ש תהיה מלכות מוחשית וממשית ולא רק איזה התעלות רוחנית של הכנסיה. המשיח יבוא וימלך על כל הארץ לעין כל.

לצדק ימלך מלך (ישע' לב, א; ירמ' כג, א־ו), על כסא דוד (י) ובירושלים, (יא) השליחים ישבו על שנים עשר כסאות (מתיא יט, כח), והקדושים ימלכו על הארץ (חזון ה', י').

ואנשים רעים וקסמים יוסיפו סרה להיות מתעים ונתעים: (ב' טימ' ג, יג).

וכאשר היה בימי נח כן יהיה בימי בן־האדם: המה אכלו ושתו נשאו נשים והיו לאנשים עד־היום אשר־בא נח אל־התבה ויבא המבול וישחת את כלם: וכאשר היה בימי לוט אכל ושתה קנה ומכר נטע ובנה: ויהי ביום אשר־יצא לוט מסדום וימטר אש וגפרית מן־השמים וישחת את־כלם: כן יהיה ביום אשר יגלה בן האדם: (לוקס יז, כו־ל; ג"כ ב' טימ' ד, ג־ד; מתיא כד, לז־נא).

(ח) ויברך אלהים את־נח ואת־בניו ויאמר להם פרו ורבו ומלאו את הארץ: ומוראכם וחתכם יהיה על כל־חית הארץ ועל כל־עוף השמים בכל אשר תרמש האדמה ובכל־דגי הים בידכם נתנו: (בראׁ ט, א־ב).

(ט) אנתה מלכא מלך מלכיא די אלה שמיא מלכותא חסנא ותקפא ויקרא יהב־לך: ובכל־די דארין בני־אנשא חיות ברא ועוף־שמיא יהב בידך והשלטך בכלהון אנתה הוא ראשה די דהבא: (דניאל ב, לז־לח).

(י) למרבה המשרה ולשלום אין־קץ על־כסא דוד ועל־ממלכתו להכין אתה ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד־עולם קנאת יהוה צבאות תעשה־זאת: (ישע' ט, ו).

והוא גדול יהיה ובן־עליון יקרא ויהוה אלהים יתן־לו את־כסא דוד אביו: ומלך על־בית יעקב לעולם ועד ולמלכותו אין קץ: (לוקס א, לב־לג).

(יא) בעת ההיא יקראו

בדברו ע"ד המלוכה או העטרה של עם ישראל, ה' אלהים אומר: עוה עוה אשימנה, גם זאת לא היה, עד בא אשר לו המשפט ונתתיו (יחז' כא, לא).

הכתובים המדברים בענין הזה המה כל כך מרובים, עד כי אי־אפשר לנו להביאם כולם. דר. פיי סמית אומר, שמספרם יותר גדול מאלה המתארים את השפלתו של המשיח ויסוריו. והנבואות האלה המה כל כך בולטות ומלאות פרטים רבים ודומות לאלה המתארות את הופעת המשיח הראשונה אשר כבר נתקיימו אות באות, עד כי אחינו הממאנים לקבל את דעתנו מוכרחים לעקב את הכתובים ולהוציאם מידי פשוטם בהתאמה לשיטתם לפרש הכל במובן „רוחני", כדי להוכיח שההופעה תהיה אחרי ביאת המלכות שא"ש.

אנחנו מאמינים בדבר הנבואה, אשר אנשי אלהים הקדושים דברו אלינו, כאשר נשאם רוח הקדש (ב' פטר' א, כא), וזאת תהיה מגמתנו הראשית, להבין את הכתובים במובנם הפשוט, אשר לפי דעת מרטין לותר הוא לבדו עקר האמונה והתיאולוגיה המשיחית.

ישוע הוא „בשמים" יושב לימין אלהים (א' פטר' ג, כב), על כסא אביו (תהל' ק"י, א; חזון ג, כא), בקדש הקדשים או בעצם השמים, אשר שם הוא יפגיע (רומ' ח, לד) בעד אלה הנגשים על ידו לאלהים (עבר' ז, כה).

אבל השמים קבלו אותו אך לזמן ידוע, עד ימי שוב כל הדברים לתקונם, כאשר דבר האלהים בפי נביאיו הקדושים (מעה"ש ג, כא). אז הוא יופיע שנית לשבת על כסא דוד אביו. (יב)

זה מוכיח שהופעתו תהיה לפני המלכות ולא לאחריה.

(ו) סדר התקומה.

מאמינים אנחנו שיש לנו עוד ראיה, שאין להשיב עליה

לירושלם כסא יהוה ונקוו אליה כל־הגוים לשם יהוה לירושלם ולא־ילכו עוד אחרי שררות לבם הרע: (ירמ' ג, יז).

והיה כל־הנותר מכל הגוים הבאים על־ירושלם ועלו מדי שנה בשנה להשתחות למלך יהוה צבאות ולחג את חג הסכות: (זכר' יד, טז).

(יב) למען אשר־יבאו ימי רוחה מלפני יהוה וישלח את־אשר יעדו לכם מקדם את־ישוע המשיח: אשר צריך שיקבלו אתו השמים עד־ימי שוב כל־הדברים לתקונם כאשר דבר האלהים בפי־נביאיו הקדושים מימי עולם: (מעה"ש ג, כ־כא).

כלל, נוסדה על התקומה מן המתים, ואותה נוכל להביע בקצור כזאת:

כל המתים יקומו; אבל כאשר ישוע הוקם מעם המתים, הוא לבדו שב לתחיה אבל כל המתים האחרים נשארו במות. כמו כן כל המאמינים האמתים אשר מתו במשיח (ר"ל מתוך התדבקות בו) אלה אשר למשיח המה בעת באו, המה יקומו מעם המתים בעת הופעתו, אבל המתים האחרים ישארו במות עד זמן בוא תקומה אחרת, היא התקומה האחרונה והמלכות של אלף שנים באה בין שתי התקומות האלה. מזה יוצא לנו בהכרח שהופעת המשיח תהיה לפני המלכות ולא אחריה.

מאמינים אנחנו שכל איש חפשי מכל משפט קדום יוכח על נקלה מאמתת דברינו, אם יעיין בשום לב בכתובים המובאים להלאה.

סדר התקומה:

„כי כאשר באדם הראשון מתים כולם, כן יחיו כולם במשיח. וכל אחד ואחד בסדרו: ראשית כלם המשיח, ואחרי כן אותם שהם למשיח בבואו. ואחרי כן הקץ... ואחרון האויבים אשר יכחד הוא המות." (א' קור' טו, כב־כו).

המתים במשיח יקומו ראשונה.

„ועל דבר הישנים, אחי, לא נכחד מכם דבר למען לא תעצבו כאחרים אשר אין להם תקוה. כי אם נ א מ י ן אשר מת ישוע ויחי, כן יביא האלהים גם את הישנים בישוע אתו... כי האדון הוא ירד מן השמים בתרועה בקול שר המלאכים ובשופר אלהים, ואז יקומו ראשונה המתים במשיח". (א תסל' ד, יג־יז).

התחיה הראשונה.

„וארא כסאות וישבו עליהם... (וארא) את נפשות ההרוגים על עדות ישוע ועל דבר האלהים ואשר לא השתחוו לחיה... ויחיו וימלכו עם המשיח אלף שנים. **ויתר המתים לא חיו עד מלאת אלף השנים. זאת התחיה הראשונה.** ומי שיש לו חלק בתחיה הראשונה אשריו וקדוש הוא, בהם לא ישלוט המות השני, כי יהיו כהנים לאלהים ולמשיחו ומלכו אתו אלף שנים . ואחרי כלות אלף השנים יתר השטן מבית משמרו ויצא להדיח את הגוים... וארא כסא לבן וגדול ואת היושב עליו, ומפניו נסו ארץ ושמים... וארא את המתים, הקטנים עם הגדולים, עמדים לפני הכסא... וישב הים את מתיו והמות והשאול השיבו את מתיהם" (חזון כ, ד־יד).

אלה שלשה המאמרים המה כל כך פשוטים עד אשר גם הקורא הפשוט יכול להבינם.

המאמר הראשון מדבר ע"ד סדר התקומה — „כל אחד ואחד בסדרו". הציור לוקח מחיי אנשי הצבא, ההולכים במשטר, גדוד אחר גדוד ומחנה אחר מחנה.

ראשית כולם המשיח, ע"כ הוא נקרא ראשית ובכור מעם המתים. (קול' א, יח) אחרי כן החסידים אשר מתו מתוך אמונה במשיח ואשר הם למשיח בבואו. ואחרי כן הקץ, כאשר המתים הנשארים אשר אינם למשיח יקומו מן המתים והמות בעצמו יכחד לעולם.

המאמר השני חוזר ומטעים את העובדה שכל המתים במשיח יקומו ראשונה, ושיקומו בעת שהאדון ירד מן השמים בתרועה. תקומת הרשעים אינה נזכרת פה, מפני שאין להם חלק בתקומה הראשונה המבורכה.

המאמר השלישי מזכיר את תקומת הקדושים אשר מסרו נפשם על קדוש השם בעת הצרה (חבלי המשיח) וממשלתם עם המשיח אלף שנים, וזה יהיה קדם התקומה הכללית והאחרונה. אחרי תקופת אלף השנים כל המתים הנותרים יקומו ליום הדין הגדול, והמות והשאול ישיבו את מתיהם.

האלף השנים האלה הנה שנות ממשלת המשיח על הארץ (מיליניום בלעז). האפשר להביא ראיה יותר ברורה וחזקה משל זו הכלולה בהמאמרים האלה, שהופעת המשיח תהיה לפני ביאת מלכותו ולא אחריה? הלוא המתים אשר מתו במשיח יקומו כאשר יופיע הוא, ר"ל לפני התגלות מלכותו. א"כ יוצא מזה, שהופעתו של המשיח תהיה לפני ביאת מלכותו ולא לאחריה.

טענות ומענות.

הכתובים ושמושם.

מתנגדינו טוענים שאין לנו רשות להביא כתובים ממקומות שונים בכה"ק ולקשרם זה בזה.

אנו משיבים — ומדוע לא? האם לא נכתבו כולם ברוח האלהים (יג)? האם אינם כולם פרי מחשבה אחת? התבונן

(יג) כי כל־הכתוב נכתב ברוח אלהים ומועיל להורת ולהוכיח ולישר ולהדריך במעגלי צדק: למען אשר־יהיה איש האלהים תמים ומוכן לכל־מעשה טוב: (ב' טימ' ג, טז־יז).

איך כה"ק מורים בפירוש, שכל דבריהם נאמרו ברוח הקדש. (יד) והנה ברור הוא שלכל הכתובים אשר הבאנו למעלה יש יחס ישר להענין שאנחנו מדברים בו ר"ל להתחיה.

פולוס השליח משתמש בכתובים באופן ממש כזה, כשהוא רוצה להוכיח שכולנו תחת החטא (רומ' ג), ושוב ברומ' י', כשהוא מוכיח שהצדקה באה מתוך אמונה ולא מהמעשים, ובאגרת אל העברים פ' יא כשהוא מתאר את פירות האמונה. האם אין לנו הצדק ללכת בעקבות השליח הגדול?

אמנם באופן הזה כל מורי הכנסיה השתמשו בכתובים וסמכו עליהם כשהיה להם הצרך להוכיח מן הכתובים את אלהותו של המשיח או איזה עיקר אחר מעיקרי האמונה המשיחית.

זכר הנשמות.

שוב טוענים שבחזון יוחנן פ' כ' בא זכר הנשמות בלבד, על כן התחיה הנאמרה בהן אינה יכולה להיות תחית הגוף אלא מרמזת על ההתחדשות או התחיה הרוחנית של מאמיני המשיח בחייהם הנוכחים.

הטעות שבטענתם זאת גלויה היא לעין כל. אין ספק שנפשות הקדושים האלה כבר זכו בחייהן בהתחיה וההתחדשות הרוחנית קדם „שנהרגו על עדות ישוע". ברור הוא גם כן שהחיים הרוחניים במשיח והאמונה בדברי אלהים חיים היתה סבת עדותם של הקדושים האלה על המשיח ומיאונם להשתחוות לחיה ולצלמה ולקבל עליהם את תוה, ומפני זה נהרגו על קדוש השם (השוה פ' יג, יא־טו). חוץ מזה המלה „נפש" תשמש גם במובן חיים, אדם, איש אחד. ע"כ נאמר במעשי השליחים ב' מ"א: „וביום ההוא נוספו כשלשת אלפי נפש", ובמעשה השליחים ז, יד; כז, י־לז; א' קור' טו, מה; א' פטר' ג, כ; חזון יב, יא; טז, ג פירושה בלי ספק הוא אישים פרטיים. (טו) אי־אפשר שרוח יהרג, אלא אדם שלו

(יד) והפרקליט רוח הקדש אשר־ישלח אבי בשמי הוא ילמדכם את־כל ויזכיר את־כל אשר־הגדתי לכם: (יוחנן יד, כו).
ורוח האמת בבאו הוא ידריך אתכם אל־האמת כלה כי לא ידבר מעצמו כי־אם אשר ישמע ידבר והאתיות יגיד לכם: (שם טז, ג).
ולנו גלה האלהים ברוחו כי הרוח חוקר את־הכל גם את־ מעמקי האלהים: (א' קור' ב,י).
כי מעלם לא־יצאה נבואה ברצון האדם כי אנשי אלהים הקדושים דברו כאשר נשאם רוח הקדש: (ב' פטר' א, כא).

(טו) וישלח יוסף ויקרא ליעקב אביו ולכל־משפחתו שבעים וחמש נפש: (מעה"ש ז' יד).

גוף ורוח יהרג, ובני אדם כאלה היו „ההרוגים על עדות ישוע". אבל הם סבלו מות גופני ר"ל פרוד גמור בין הגוף והרוח וע"י זה הספחו למשפחת מ ת י ם הגדולה. פסוק ה' מאשר זאת בהטעמה יתרה באמרו „שיתר המתים לא חיו", וזה נאמר בנגוד לאלה בפסוק ד', אשר עליהם נאמר: „ו י ח י ו וימלכו עם המשיח אלף שנים", על כן ת ח י ת ם נקראת בשם „ה ת ח י י ה ה ר א ש ו נ ה".

בטענתם זו מתנגדינו מציגים לעין רואה את סתירתם הגדולה בדבריהם הם. הם מתאמצים בכל כח להוכיח שהתחיה הראשונה הנזכרת בפסוקים ד־ו אינה תחיה במובנה הפשוט של הגוף, אף כי שם המלות היוניות זאא־לחיות ואנאסטאטיס־תחיה נזכרות כל אחת שתי פעמים. לעומת זה הם סוברים שהפסוקים י"ב וי"ג מתארים תחיה ממשית, אף כי שם אין זכר לא להמלה זאא ולא לאנאסטאסים. ההגיון הישר דורש, שאם הפסוקים הראשונים מדברים מתחיה רוחנית, אז מכל שכן הפסוקים האחרונים! אבל האם לא יותר טוב לנו לפרש את אלה ואלה במובנם הפשוט?!

כמו כן טעות היא ביד הסוברים שהתחיה הראשונה מרמזת על החיים הרוחניים של מאמיני המשיח בגן־עדן (הוא המקום ששם ינוחו המתים הקדושים בזמן שבין מותם ותחייתם). החיים הרוחניים האלה מתחילים לא במות או אחר המות כי אם בעת שאדם יולד מלמעלה, מהרוח הקדש, וזו היא התולדה השניה. ראשיתם היא האמונה במשיח. „כל המאמין בבן י ש ל ו חיי עולם (יוחנן ג, לו), יש לו — כבר בזמן הנוכח. את המאמין החיה המשיח (קול' ב, יג) והקימו (שם ג, א; אפס' ב, ו), והחיים אשר הוא חי עתה בבשר הוא חי באמונת בן אלהים (גלט' ב, יט, כ). התחיה הרוחנית הנזכרת בפסוקים האלה מתוארת במלות שונות לגמרי מהמלה אנאסטאסים הנזכרת בחזון יוחנן כ, ה־ו, והיא מסמנת בכל מקום בברית החדשה את התחיה מן המות הגופני.

הרוגי המלכות בלבד נזכרים.

עוד טוענים שבמאמר הזה אך ורק הרוגי המלכות נזכרים וגם אלה אשר מיאנו להשתחוות לחיה ולצלמה.

ואנחנו כל נפש אשר באניה מאתים ושבעים ושש: (שם כז, לז).

אשר לפנים לא האמינו כאשר חכה אלהים בארך אפו בימי נח בהעשות התבה אשר נמלטו אליה מעטים והם שמנה נפשות מן־המים: (א פטר' ג, כ).

וירק השני את־קערתו על־הים ויהי לדם כדם חלל ותמת כל־נפש חיה אשר בים: (חזון טז, ג).

אבל זה אמת רק ביחס החלק האחרון של הכתוב, ואמונתנו היא שפה מדובר מהקדושים אשר בעת הצרה והמצוקה (חבלי המשיח) מקבלים את אמונת המשיח וסובלים למענו תחת שלטון שוטן־המשיח (אנטי־כריסטוס), (טז) אחר שהכנסיה האמתית נחטפה ונתעלה לפגש את המשיח במרומי האויר. (יז) אבל עליך להתבונן שבחלק הראשון מהכתוב מדובר מאלה, אשר כפי הנראה, כבר קמו מן המתים ולפיכך נתנה להם הרשות לישב על הכסאות ולעשות משפט. „וארא כסאות עומדים וליושבים עליהם נתן בידם לעשות משפט".

פה לא נאמר מאומה מתקומתם מן המתים, מפני שכבר קמו בזמן עלית הכנסיה למרום, הקודם להעת הצרה והמצוקה.

על כן מוכנים המה ומזומנים לשבת על הכסאות ולמשול

(טז) והננו מבקשים מכם אחי על־אדות ביאת אדנינו ישוע המשיח ואסיפתנו אליו: אשר לא־תטרף דעתכם פתאם ואשר לא תבהלו לא ברוח ולא בדבור ולא באגרת כאלו שלוחה מאתנו לאמר הגיע יום יהוה: אל־יתעה אתכם איש בשום אופן כי לא־יבא בטרם יהיה בראשונה המרד ונגלה איש החטאה בן־האבדון: המתקומם והמתרומם על־כל־הנקרא אל או עבודה עד־כי גם־ישב בהיכל האלהים כאלהים ומראה את־עצמו כי אלהים הוא: הלא תזכרו כי־בעוד היותי אתכם אלה דברתי אליכם: ועתה ידעתם את אשר ימנעהו מלהגלות בעתו: כי סוד הרשע כבר החלה פעלתו רק שיוסר מתוך המנע עד־כה: ואז יגלה הרשע אשר ימיתנו האדון ברוח שפתיו וישביתנו בהופעת ביאתו: את אשר יבוא כפי פעלת השטן ברב־כח ובאתות ובמופתי שקר: (ב' תסל' ב, א־ט).

וארא חיה אחרת עלה מן־האדמה ולה שתי קרנים כקרני השה ומדברת כתנין: והיא עשה כל־פקודי החיה הראשונה בפניה ומביאה את־הארץ וישביה להשתחות לחיה הראשונה אשר־נרפאה מכת מות אשר־לה: ונתנת אותות גדלות וגם־אש מן־השמים תוריד ארצה לעיני בני אדם: ומתעה את־ישבי הארץ באותות אשר נתן־לה לעשות בפני החיה באמרה אל־ישבי הארץ לעשות צלם לחיה אשר־הכתה מכת־חרב ותחי: וינתן־לה לתת רוח בצלם החיה עד־כי ידבר צלם החיה וכל אשר־לא ישתחוו לצלם החיה תסגירם למות: ותעש את־אשר כלם למקטן ועד־גדול אם־אביון ואם־עשיר גם־בני החרים גם־העבדים יתוו תו על־יד ימינם או על־מצחתם: ולא־יוכל איש לקנות או למכר כי אם בהיות עליו תו החיה או שמה או־מספר שמה: בזאת חכמה מי שבינה לו יחשב מספר החיה כי מספר אדם הוא ומספרו שש מאות וששים ושש: (חזון יג, יא־יח).

(יז) כי האדון הוא ירד מן־השמים בתרועה בקול שר המלאכים ובשופר אלהים ואז יקומו בראשונה המתים במשיח: אחרי־כן אנחנו החיים הנותרים נלקח אתם יחדו בעננים לקראת האדון לאויר ובכן נהיה תמיד עם האדון: לכן נחמו זה את־זה בדברים האלה: (א' תסל' ד, טז־יח).

על הארץ, וזאת בהתאמה עם ההבטחות. (יח) אבל יוחנן רואה גם את הקדושים אשר באו מן הצרה הגדולה נתעלים לקבל את חלקם בממשלת המשיח, וזה מסכים להסדר של התחיה הראשונה:

המשיח......... ראשית ובכור מעם המתים.

ואחרי כן	הכנסיה והקדושים של הברית הישנה,
אותם	אשר יקומו בעת הופעת המשיח במרומי האויר.
שהם	———
למשיח	הקדושים אשר יבואו מן הצרה הגדולה:
בבואו.	המה יקומו בעת הופעת המשיח על הארץ.

היום האחרון.

שוב טוענים, כי המשיח אמר, שהוא יקים את המאמינים בו ביום האחרון (יוחנן ו, לט, מ, מד, נד), ואם תקומת המאמינים תהיה ביום האחרון, הלא מן הנמנע הוא שאחרי היום האחרון יבואו עוד אלף שנים, ותקומת אי-המאמינים אחרי התקופה הארוכה הזאת. אבל השליח פטרוס אומר, „כי יום אחד בעיני יהוה כאלף שנים ואלף שנים כיום אחד" (ב' פטר' ג, ח). זה הוא היום של אלף שנים, אשר המשיח ימלך על כל העמים וישפט תבל בצדק, ואחרי כלות היום הזה המתים יקומו לעמוד לפני כסא משפט המשיח, לקחת איש איש כמעשהו אשר עשה. (יט)

(יח) ויאמר ישוע אליהם אמן אמר אני לכם אתם ההלכים אחרי בהתחדש הבריאה כאשר ישב בן־האדם על־כסא כבודו גם־אתם תשבו על־שנים עשר כסאות לשפט את־שנים עשר שבטי ישראל: (מתיא יט, כח).

הלא ידעתם כי הקדושים ידינו את־העולם ואם־העולם ידון על־ידכם הלא ראוים אתם לדין דינים קלים: הלא ידעתם כי נדין דין־המלאכים אף כי־דיני ממונות: (א' קור' ו, ב־ג).

המנצח אתננו לשבת אתי על־כסאי כאשר נצחתי גם־אנכי ואשב את־אבי על־כסאו: (חזון ג, כא).

(יט) יען אשר קבע־יום לשפט תבל בצדק על־ידי איש אשר הפקידו ויתן אות להאמין לכלם בהקימו אתו מן המתים: (מעה"ש יז, לא).

לא־ירעו ולא־ישחיתו בכל הר קדשי כי־מלאה הארץ דעה את־יהוה כמים לים מכסים.

והיה ביום ההוא שרש ישי אשר עמד לנס עמים אליו גוים ידרשו והיתה מנחתו כבוד: והיה ביום ההוא יוסיף אדני שנית ידו לקנות את־שאר עמו אשר־ישאר מאשור וממצרים ומפתרוס ומכוש ומעילם ומשנער ומחמת ומאיי הים: (ישע' יא, ט־יא; ג"כ חזון ב, כז).

זה הוא „יום העולם", כאשר רוח הקדש מציין אותו באגרת השנית לפטרוס ג, י"ח. כמו כן אנו מוצאים שיום מסמן תקופה ארוכה ביוחנן ח, נו; ט, ד; רומ' י, כא; ב' קור' ו, ב; עבר' ד, ז־ח.

„ביום ההוא".

שתי המלות האלה הנה המפתח להספר ישעית ולספרים רבים של הנביאים האחרים. ראה איך הנביאים משתמשים בהמלות האלה פעמים כל כך רבות: ישע' ב, יא; ג, ז, יח; ד, א, ב; ה, ל; ז, יח, כ, כא, כג; י. כז ועוד; ירמ' כה, לג; יחזק' לח, יד,־טז; לט, יא; מח, לה; יואל ד, יח; עמוס ט, יא; מיכה ד, ו; ז, יא, יב; צפנ' ג, יא, טז; חגי ב, כג; זכר' ט, טז; יב, ג,ד, ו, ח, ט, יא; יג, א, ב, ד; יד, ו, ח, יג. כא; מלאכי ג, יז; מתיא ז כב; כד, לו; מרקוס יג, לב; לוקס כא, לד.

ראה ג"כ איך הנביאים משוים את „היום ההוא" ליום ה'. השוה ישע' ב', יב עם פסוק כ'; „כי יום ליהוה צבאות על כל גאה ורם... ביום ההוא ישליך האדם את אלילי כספו... לחפר פרות ולעטלפים". גם כן צפנ' א, יד, טו: „קרוב יום יהוה הגדול... יום עברה היום ההוא". השוה ג"כ זכר' יד, א־ד.

בהושע ו, ב אנו קוראים: „יחיינו מימים, ביום השלישי יקמנו ונחיה לפניו". אלה המה כנראה שלשה ימים של אלף שנים כל אחד מהם. „כי אלף שנים בעיני ה' כיום אחד". אם כן „היום ההוא" הוא, בלי ספק, היום האחרון של אלף שנים בהשבוע הגדול של הקב"ה.

שני ענינים בפסוק אחד.

עוד טוענים, אף כי שיהיה הבדל גדול באופן תקומת הצדיקים ובין זה של הרשעים, אבל משום ששתי התקומות האלה נזכרות בפסוק אחד תכופות זו אחר זו, ההגיון הישר מחייב ששתי העובדות האלה תהינה בעת ובעונה אחת. (כ)

אבל ישוע הורה אותנו, שאין הכרח לטענה כזאת, בנתנו לנו דוגמה נפלאה להפך. בלוקס ד, טז־כא אנו קוראים, שישוע

(כ) ורבים מישני אדמת־עפר יקיצו אלה לחיי עולם ואלה לחרפות לדראון עולם: (דני' יב, ב).

ועלו עושי הטוב לקום לחיים ועשי הרע לקום לדין: (יוחנן ה, כט).

ואקוה לאלהים כי עתידה להיות תחית המתים לצדיקים ולרשעים אשר גם־הם יחכו־לה: (מעה"ש כד, טו).

פתח את הספר וקרא מישעיה סא (כא) את כל הפסוק הראשון ומהפסוק השני רק את הדברים — „לקרא שנת רצון ליהוה", וכאשר גלל את הספר אמר: היום נתמלא הכתוב הזה באזניכם. מדוע לא קרא את כל הפסוק השני? הלא הוא גומר בדברי נחמה כאשר יתחיל. מדוע פסק באמצע? מפני שעוד לא קרבה העת של „יום נקם". בין יום הנקם ושנת הרצון באה תקופה ארוכה של יותר משמונה עשרה מאות שנה המפסקת ביניהם ותמשך עד שיתגלה המשיח (אחר שקבץ את קדושיו, א' תסל' ד, טז־יז) לעשות נקם ברשעים (ב' תסל' א, ז־י; יהודה פ' יד, טו). הנה מוכח מזה, שישוע בעצמו הורה אותנו, ששתי עובדות הנזכרות תכף זאת אחר זאת יכולות להיות נפרדות זו מזו ע"י זמן של יותר משמונה עשרה מאות שנה. על כן חובתנו היא להתיחס ביחוס הכבוד לדברי אלהים חיים, כשנאמר בפירוש שתקופה של אלף שנים תבדיל בין תקומת „הברוכים והקדושים" ובין „יתר המתים".

המלה „שעה" באה ביוחנן ה' שתי פעמים, בפסוק כה וכח. בפסוק כה (כב) כלנו מודים שארכה של „השעה" כבר היה יותר משמונה עשרה מאות שנה; א"כ מדוע לא יהיה ארך של ה„שעה" בפ' כח לכל הפחות אלף שנים? ובאופן זה תהיה התאמה גמורה בין הפסוק הזה ובין פרשה כ' בחזון יוחנן. השוה גם יוחנן ד, כא, כג ורומ' יג, יא, ששם מלת שעה תציין תקופה ארוכה.

בדניאל יב, ב' נאמר: „ורבים מישני עפר יקיצו — א ל ה לחיי עולם ו א ל ה לחרפות לדראון עולם". מכל האמור למעלה

(כא) רוח אדני יהוה עלי יען משח יהוה אתי לבשר ענוים שלחני לחבש לנשברי־לב לקרא לשבוים דרור ולאסורים פקח־קוח: לקרא שנת־רצון ליהוה ויום נקם לאלהינו לנחם כל־אבלים: לשום לאבלי ציון לתת להם פאר תחת אפר שמן ששון תחת אבל מעטה תהלה תחת רוח כהה וקרא להם אילי הצדק מ ט ע י ה ו ה להתפאר: (ישע' סא, א־ג).

ויבא אל־נצרת אשר גדל־שם ויקך כמשפטו ביום השבת אל־בית הכנסת ויקם לקרא בספר: ויתן־לו ספר ישעיה הנביא ויפתח את־הספר וימצא את־המקום אשר היה־כתוב בו: רוח אדני יהוה עלי יען משח אתי לבשר ענוים: שלחני לחבש לנשברי־לב לקרא לשבוים דרור ולעורים פקח־קוח לשלח ר צ ו צ י ם חפשים לקרא שנת־רצון ליהוה: ויהי כאשר גלל את־הספר וישיבהו אל־החזן וישב ועיני כל־אשר ב ב י ת ה כ נ ס ת נשאות אליו: ויחל ויאמר אליהם היום נתמלא ה כ ת ו ב ה ז ה באזניכם: (לוקס ד, טז־כא).

(כב) אמן אמן אני אמר לכם כי־תבוא שעה ועתה היא אשר ישמעו המתים א ת ־ ק ו ל ב ן ־ ה א ל ה י ם והשמעים חיה יחיו. אל־תתמהו על־זאת כי הנה באה שעה וישמעו כל־שכני קבר את־קולו: (יוחנן ה, כה, כח).

יוצא שאין מעצור כלל לשער שבין „אלה"-„ואלה" מונחת תקופה ארוכה של אלף שנים.

כתוב אחד!

הטענה האחרונה היא, בהיות שההבדל הגדול שיהיה בין עת תקומת הצדיקים ובין זו של הרשעים נזכר אך ורק במקום אחד בכה"ק — בחזון יוחנן כ' — ומפני שהספר הזה מלא סודות ורמזים הוא, אשר אין להבינם על נקלה, ע"כ אין לנו לסמוך עליו ביחס עובדה חשובה ונוראה כזו.

מודים אנו שכן הוא. אין לנו ראיה אלא ממקום אחד בכה"ק; אבל האם זה לא די לנו? האם לא תנוח הוית כל האור בעולמנו על יסוד מאמר אחד קצר בבראשית א, ג, (כג) ובכל זה יסודה מוצק, מפני שהמאמר הקצר יצא מפי אלהים חיים, הכל יכול ובורא כל הנמצא? העובדה הנפלאה בהופעת אדנינו הראשונה היא לידתו בטהרה, הזכה מכל כתם אנושי. בכל זאת היא הטילה חשד על אמו מרים, ואמונה גדולה וחזקה נדרשת למען נוכל להאמין שהוא נוצר מרוח הקדש. היא היסוד של אמונתנו בקדושת טהרתו היחידה במינה, עם כל זה הממאן להאמין רואה בה אך רמז של גנאי וחרפה גדולה. והעובדה המתמיהה הזאת תשען זה כמה מאות שנים על כתוב אחד בספרי הנבואה — „הנה העלמה הרה וילדת בן" (ישע' ז, יד). ואף כי נתנה הנבואה הזו ליהודים לאות מיוחד בחשיבותו, הנה הם ממאנים לסמוך עליו מפני שמקומה בספר המלא „מליצות ומשלים", ומטעם הזה הם ממאסים בהילד מבית לחם.

אבל אנחנו המאמינים בהתמלאות הנבואה בישעיה ז, יד אות באות, איך נוכל להאשים את היהודים על מאונם לקבל את אמונתנו זו, אם מצדיקים אנחנו את הכחשתנו, שהנאמר בפירוש בחזון יוחנן כ' יקוים דברים ככתבם? חלילה לנו מלעשות כזאת. זכרו את דבר האדון: „הנני בא במהרה! אשרי השומר את דברי נבואת הספר הזה" (חזון כב, ז; א, ג). על כן הנני מפציר בך, קורא יקר, להקשיב לדברי הכתוב הזה, אף כי שיקוב ויחתור תחת כל משפטיך הקדומים. (כד) אל תמאס בו. אל תנסה להפוך את התורה הפשוטה הכלולה

(כג) ויאמר אלהים יהי אור ויהי־אור: (ברא' א, ג).

(כד) כי־דבר האלהים חי הוא ופעל גבורות וחד מכל־חרב פיפיות וירד עד־להבדיל בין־הנפש ובין הרוח בין הדבקים ובין המוח ובוחן מחשבות לבב ומזמותיו: (עבר' ד, יב).

בכתוב הזה, מפני שהוא דבר אלהים חיים, העומד בחזקת קיומו כהררי אל, ועוד יותר מהם, שהם יעברו, אבל דבר האלהים יעמד לעולם.

דברי דר. אלפורד.

ועתה, קורא יקר, הרשני להציג לפניך את דברי דר. אלפורד השייכים להענין של התקומה הראשונה אשר אנו דנים בו עתה. הוא אומר: „קוראי פירושי זה בלי ספק הרגישו מכבר שאי־אפשר לי בשום אופן להסכים להפך את מובן הפשוט של הכתוב ואת סדר הזמני בהנבואה הזאת, לא מפני הקושי שבו וגם לא מהיראה שבני אדם שאינם מומחים ישתמשו באופן בלתי נאה בהתורה ע״ד המלכות של אלף שנים. אלה אשר חיו בזמן קרוב להשליחים וגם הכנסיה כלה בשלש מאות הראשונות הבינו את הכתוב הזה במובנו הפשוט, ומחזה מוזרה היא מאד בימים האלה לראות, איך בעלי מפרשים הידועים מכבר כמכבדי דברי הראשונים משליכים על נקלה תורה אחרי גיום, שנתקבלה מאת כל האבות בדורות הראשונים בלב אחד, מבלי שהיו חולקים או מערערים עליה. וביחס להכתוב אשר לפנינו הנני מוכרח להודיע את דעתי שאין שום פירוש הבנוי על חקי הלשון וההגיון הישר יוכל להוציא ממנו את אשר נוהגים בזמננו לציין בשם „פירוש רוחני". שתי תחיות מן המתים נזכרות בכתוב הזה: בראשונה נפשות של בני אדם ידועים קמות לתחיה, והנותרות שבות לתחיה רק בסוף תקופה ארוכה ומוגבלת, הבאה אחרי התחיה הראשונה. אם התחיה הראשונה הנזכרת בכתוב הזה תתפרש בדרך רוחני, במובן תקומה רוחנית עם המשיח, והשניה הדומה לה תתפרש במובנה הפשוט כתקומת הגוף מקבר, אז בא הקץ לכל החשיבות אשר אנו מיחסים ללשון, וכתבי הקדש אבדו את ערכם כעדות חיובית על איזה דבר. אם התחיה הראשונה היא רוחנית, אז מן ההכרח גם כן השניה, אבל עוד לא הרהיב איש את נפשו לפרש אותה כן. ואם השניה היא תחיה ממשית, אז מן ההכרח ג״כ הראשונה, וזה הוא גם דעתי המסכמת לדעת הכנסיה בדורות הראשונים וטובי המפרשים בזמננו, ומקבל אני אותה כעיקר האמונה והתקוה".

התחיה מעם המתים.

ועתה אם יבוא המשיח להקים את הצדיקים לתחיה אלף שנים קדם תקומת הרשעים, אז צריך להיות דבר טבעי והכרחי, שהתחיה הזאת תקרא „תחיה מ ע ם המתים" ולא

תחיית המתים, משום שהמתים לא יקומו כ"א אחרי שעברו אלף השנים של מלכות המשיח. ובאמת אנו מוצאים שבשם הזה התחיה הראשונה מתוארת בכה"ק, וזה, כמדומה לנו, עוד ראיה אחרת גדולה וחזקה, שהופעת המשיח תהיה קדם ביאת המלכות שא"ש. המבטא „מעם המתים" (עק נעקרון ביונית) מרמז, שישנם עוד מתים אחרים שלא קמו עדיין. „תחיית המתים"—השם הזה מקיף את כל המתים, הרשעים כמו הצדיקים. אבל „התחיה מעם המתים" באה לציין רק את תקומת הצדיקים ומעולם לא את תקומת הרשעים.

המבטא האחרון נמצא בספרי הברית החדשה מ"ט פעמים.

שלשים וארבע פעמים לציין את תקומת המשיח מעם המתים, ואנו יודעים שבעת תקומתו המתים האחרים לא קמו לתחיה.

שלש פעמים ביחס ליוחנן המטביל, אשר הורדוס האמין עליו, שהוא קם מעם המתים. (*)

שלש פעמים ביחס לתקומת לעזר, אשר גם הוא קם מעם המתים. (**)

שלש פעמים המבטא הזה משמש לציין תקומה רוחנית ממות החטא.

רומ' ו, יג: תנו עצמכם לאלהים כחיים מעם המתים.
יא, טו: מה אפוא תהיה אספתם? הלוא חיים מעם המתים.

אפס' ה, יד: עורה הישן וקומה מעם המתים!

כמו כן המבטא נמצא בלוקס טז, ל, במשל האיש העשיר: אם יבא אליכם אחד מעם המתים אז ישובו.

עבר' יא, יט: ויחשב (אברהם) בלבו כי יכול אלהים להחיות (את יצחק) גם מעם המתים.

והארבעה הנותרים משמשים לציין תקומה בעתיד „מעם המתים": במרקוס יב, כה, אשר שם ישוע אומר: כי בעת קומם מעם המתים לא ישאו נשים ולא תנשאנה, כי יהיו כמלאכי השמים. וכן גם בלוקס כ, לה-לו: והזוכים לעולם הבא ולתחיה מעם המתים לא ישאו נשים ולא תנשאנה. כי לא יוכלו למות עוד, כי שוים למלאכים ובני אלהים המה בהיותם בני התקומה.

מעשה השליחים ד, א-ב: ויחר אף הצדוקים על אשר (פטרוס ויוחנן) למדו את העם והגידו את התחיה מעם המתים בישוע.

(*) מרק' ו, יד, טז; לוקס ט, ז. (**) יוחנן יב, א, ט, יז.

באגרת אל הפילפיים ג, יא, השליח משתמש במבטא הזה באופן מצויין מאד. פרופסור פראַנץ דיליטש מתרגם (*): „אולי אוכל להגיע לתחית המתים", אבל הנוסח הנכון הוא: מ ע ם המתים, ר"ל לתחיה הראשונה שהיא תחית הצדיקים, אשר לה ערגה נפש השליח.

הכתובים האלה מורים בבירור, שעוד תהיה תקומה מ ע ם המתים, ר"ל שחלק אחד מן המתים יקום קדם כל המתים כולם. א ו ל ס ה ו י ז ן מודיע, שהמבטה „מעם המתים" לא יוכל להתפרש כלל, אם אין אנו מקבלים את הדעה, שמהמון המתים חלק אחד מצוין יקום בראשונה.

שאין להרשעים חלק „בתחיה הראשונה" יוצא לנו ברור מלוקס כ, לו, אשר שם נאמר, שהזוכים בהתחיה הזו „בני אלהים המה" ושוים הם למלאכים".

זאת התחיה היא של מפלגה נבחרה בלבד ר"ל של הצדיקים, על כן ישוע קורא אותה „תחיית הצדיקים". לוקס יד, יד: ואשריך באשר אין להם לשלם לך, כי ישלם לך ב ת ח י י ת הצדיקים.

פולוס השליח קורא אותה „התחיה היותר טובה", (כה) היא התחיה של אותם שהם למשיח בבואו, (כו) של „ה מ ת י ם במשיח" אשר „יקומו ראשונה". (כז)

התחיה הראשונה.

„אשרי הקדושים שיש להם חלק בתחיה הראשונה." חזון יוחנן כ, ו.

פולוס השליח, כאחד הפרושים, היה מאמין בתחיית המתים מכבר, (כח) אבל למעלה ראינו, שהוא חשב את כל המעלות

*) פרופ. דיליטש ויצחק זלקינסון לא היו נזהרים לתרגם את המבטא הזה בדיוק כשהמחבר עושה, מפני שלא שמו לבם אל תורת התקומה מ ע ם המתים. הם ערבבו את התחיה הראשונה בהאחרונה ותרגמו „תחיית המתים" תחת „תחיה מעם המתים", רק ביחס להמשיח דיליטש לפעמים מתרגם „עק נעקרון" — מעם המתים. יעל.

(כה) נשים לקחו מתחיה את־מתיהן ואחרים רטשו בענוים ולא רצו להנצל למען יזכו לתחיה טובה ממנה: (עבר' יא, לה).

(כו) לכל־אחד ואחד בסדרו ראשית כלם המשיח ואחרי־כן אותם שהם למשיח בבואו: (א' קור' טו, כג).

(כז) כי האדון הוא ירד מן־ה ש מ י ם ב ת ר ו ע ה בקול שר המלאכים ובשופר אלהים ואז יקומו ראשונה המתים במשיח: (א' תסל' ד, טז).

(כח) ופולוס ידע כי מקצתם צדוקים ומקצתם פרושים ויקרא באזני סנהדרין לאמר א נ ש י ם

לחסרון, להרויח את המשיח... לדעת אותו ואת גבורת תחיתו וחברת ענוייו, למען יוכל להגיע להתחיה מעם המתים. פיל׳ ג, ח־יא.

עוד רואים אנו שלשה התלמידים אשר זכו להיות תמיד בקרבת המשיח היו דורשים לדעת „התקומה מעם המתים" מה היא. (כט) ידעו המה ידיעה ברורה מה היא „תחיית המתים", מפני שזה היה עיקר אמונה מקובל אצל היהודים,(ל) אבל התקומה מעם המתים היתה התגלות חדשה אצלם.

וגם לנו היא צריכה להיות התגלות חשובה מאד, מפני שהיא „התקומה לחיים." (לא).

אבל תהיה גם תקומה אחרת — „תקומה לדין" (כן הוא לפי היונית) (יוחנן ה, כט). זו היא תקומת הרשעים, (לב) והיא גמר התקומה.

מזה אנו רואים שיש הבדל הזמן והאופן בסדר התקומה, הראשונה היא זו של הצדיקים, השניה זו של הרשעים, וההבדל בזמן מתאים לכל הנאמר בחזון יוחנן כ׳, שהתקופה המפסקת בין שתי התחיות האלה תהיה אלף שנים של מלכות המשיח. ומפני שהמשיח יופיע בזמן תחיית הצדיקים או „הישנים במשיח" (א׳ תסל׳ ד, יג־טז), הנה הופעתו מוכרחת להיות קדם המלכות שא"ש.

(ז) השקידה.

מצווים אנחנו להיות שקדים תמיד לביאתו.

פעם אחר פעם ישוע חוזר ומצוה את תלמידיו לשקד: לכן שקדו, כי אינכם יודעים באיזו שעה יבא אדניכם (מתיא כד,

---

אחים פרוש בן־פרוש אנכי ועל־תקות המתים ותחיתם אני נדון: ובדברו הדבר הזה היה ריב בין הצדוקים ובין הפרושים ויחלק ההמון: כי הצדוקים אמרים אין תחיה ואין מלאך ורוח והפרושים מודים בשניהם: (מעה"ש כג, ו־ח).

(כט) וישמרו את־הדבר בלבבם וידרשו לדעת התקומה מן־המתים מה־היא: (מרק׳ ט, י).

(ל) ותורת הטבילות וסמיכת־ידים ותחית המתים ומשפט עולם: (עבר׳ ו, ב).

(לא) ועלו עשי הטוב לקום לחיים ועשי הרע לקום לדין: (יוחנן ה, כט).

ורבים מישני אדמת־עפר וגו׳: (ראה סימן כ׳).

(לב) ואקוה לאלהים וכו׳: (ראה סימן כ׳).

ואראה את־המתים הקטנים עם־הגדולים עומדים לפני הכסא וספרים נפתחים ויפתח ספר אחר והוא ספר החיים וישפטו המתים מן־הכתוב בספרים כמעשיהם: וישב הים את־מתיו והמות והשאול השיבו את מתיהם וישפטו איש איש כמעשיהם: (חזון כ, יב־יג).

מב). לכן שקדו כי אינכם יודעים את היום ואת השעה (שם כה, יג). ואת אשר אומר לכם הנני אומר לכל: שקדו! (מרקוס יג, לה־לז), הוא מטעים ביחוד את המלה „שקדו", בפרט בחזון יוחנן טז, טו: אשרי השוקד!

אבל הנה זה מתנגד לגמרי להגיון הישר של שכל אנושי, שנהיה מצווים לשקד לעובדה, שמובטחים אנו בה, שלא תתהוה במהרה, אלא בעתיד רחוק אחר אלף שנים או יותר.

אבל זאת היא נקודת־השקפה של הסוברים, שהופעת המשיח תהיה אחר המלכות שא"ש.

מתיא הנרי בפירושו ללוקס יב, מה אומר: „צפיתנו להופעת המשיח השניה כלדבר שהוא במרחק רב מאתנו היא הסבה להאי־סדרים הרבים בחיינו, אשר ההתבוננות בהם היא כל כך נוראה לנו". ועל דבר השקידה הוא אומר: „רעיון השקידה כולל בתוכו לא רק את האמונה שהאדון בוא יבוא, אבל גם את הרצון שהוא יבוא, ההסתכלות התמידית בביאתו והצפיה לה כלדבר נאמן וקרוב, אשר אך זמנה בלתי ידוע לנו".

כהולכי בעקבי המשיח דומים אנו לאנשי הצבא, ועלינו ללחום תמיד את המלחמה הטובה, מלחמת האמונה (א' טימ' א, יח; ו, יב; ב' טימ' ב, ג; ד, ז). וכמדומה לי, שאין ציור יותר טוב מהשקידה כתמונת איש הצבא העומד ושומר את משמרתו במחנה.

זקני אנשי הצבא יודעים, שעל שדה המלחמה התגרה היותר קלה מלאה חיים היא והתרגשות גדולה, מפני שהם מצפים למה שאפשר לו שיתרחש תכף ומיד. אבל במחנה הכל הוא משעומם, העבודה היא קשה ובלי חיים, מפני שאינם מחכים שיתרחש שם מאומה, עד שישוב המשמר העומד במרחק של חמשה או ששה מילין.

אבל מה יגדל ההבדל בשקידתם אם השומרים יפרדו זה מזה ע"י מהלך של אלף שנים! זה הוא מה שעושים אלה הסוברים, שהופעת המשיח תהיה אחרי המלכות של אלף שנים.

בטוחים אנו שההוכחה הזו תהיה מתקבלת על לב כל איש מחונן עם שכל ישר, ומתפללים אנחנו שעל השבע ההוכחות האלה תנוח ברכתו של הקב"ה — להשלמת מחסורי אמונתכם. (לג)

(לג) כי מה נשיב לאלהים להודות לו בעבורכם על כל־השמחה אשר שמחנו לפני אלהינו: לילה ויומם מתפללים אנחנו ברב־תחנונים לראות את־פניכם ולהשלים את־מחסרי אמונתכם: (א' תסל' ג, ט, י).

השקידה הנאמנה היא נטית השכל והלב להיות תמיד נכון לעזוב מהרוב בשמחה רבה איזה עסק שיהיה ללכת לקראת ידיד נפשנו ולשיר מתוך התפעלות גדולה: „זה יהוה קוינו לו, נגילה ונשמחה בישועתו". (ישע' כה, ט).

הוסף לשקוד!

אבל אפשר שתאמר: „הכנסיה היתה שוקדת זה שמונה עשרה מאות שנה, והוא לא בא, ואפשר שיעברו עוד שמונה עשרה מאות שנה אחרות עד כי יבוא הוא".

אפשר שכן הוא: אבל היודעים אנו בבטחה שהוא לא יבא במהרה? הנקציב זמן הופעתו ונחדל לשקד?

המאחרים את ההופעה אומרים, שההופעה לא תבא כ"א אחרי אלף שנים או יותר, אבל זה הוא להקציב עת וזמן, בשומם את הופעתו מחוץ לגדר האפשרות שתבוא בימינו אנו; ועם ההוכחה כזאת, מה נקל הוא, קורא יקר, לשום הצידה את כל שקידתנו.

ביחס אל הופעת המשיח גזר דין קשה נגזר בכה"ק על אלה האומרים: „מאחר אדוני לבוא". (לד)

אבל האם לא יותר טוב הוא ולמעלה מכל ערך להיות נכון תמיד מלהיות מאוחר? (לה)

לפי אמונתנו אנו ההופעה יכולה לבוא בכל עת שהיא, ולפיכך חובתנו היא להמצא תמיד שוקדים ומחכים, מתנינו חגורים ונרותינו דולקות, דומים לאנשים המחכים לאדניהם (לוקס יב, לה).

יותר משמונה מאות שנה כבר עברו מעת הופעת המשיח הראשונה, אבל ע"י זה „ישועתנו יותר קרובה עתה מהיום אשר באנו להאמין". (רומ' יג, יא).

(לד) ואם יאמר העבד הרע בלבו מאחר אדני לבוא: והכה את־חבריו ואכל ושתה עם־הסובאים: בוא יבוא אדני העבד ההוא ביום לא יצפה ובשעה לא ידע: וישספ אתו וישים את־חלקו עם־החנפים שם תהיה היללה וחרק השנים: (מתיא כד, מח־נא; ראה ג"כ לוקס יב, מה).

(לה) ויהי הנה הלכות לקנות והחתן בא ותבאנה הנכנות עמו אל־החתנה ותסגר הדלת: (מתיא כה, י).

מעט רגע.

כל הנביאים לא נתנבאו לשום מאורע שיתקיים קדם הופעת המשיח במרומי האויר לקבל את הכנסיה. ע"כ צריכים אנו לסבלנות למען נשיג את ההבטחה: „כי עוד מעט־רגע והבא יבוא — לא יאחר". (עבר' י, לז).

„אבל — אתה אומר — ה„מעט רגע" הזה הוא ארוך יותר מדי". כן, ידידי, אבל התדמה שהזמן מששת ימי הבריאה עד המבול, או מהמבול עד הופעת המשיח היה ארוך יותר מדי? ה„עוד אחת מעט היא" בחגי הנביא (לו) (ב, ו־ז), כפי אמונתי, עוד לא בא קצה, (לז) אבל בזה אין כל ספק שב „אחת מעט" הזו היו כלולות אותן החמש מאות שנה מחגי הנביא עד זמן הופעת המשיח. אל תשכח, שהאלהים מדבר אליך כאל נפש בת אל־מות.

חכה עד שתהיה לך היכולת להעריך את הזמן מתוך בחינת־הנצח, ואז זמן של איזו שמונה עשרה מאות שנה יופיע בעיניך כ„מעט רגע" ולא יותר.

על כן נביטה נא אל ישוע, ראש אמונתנו ומשלימה, ונשקד ונחכה להופעת מלך העולמים. (לח)

אמונת הכנסיה בדורות הראשונים.

הכל מודים שהופעת המשיח לפני מלכות האלף שנים וממשלתו על הארץ יחד את קדושיו היתה האמונה של הכנסיה בדורות הראשונים. והעדויות על זה הנה כל כך מרובות, עד שאי־אפשר לכחד בם.

(לו) כה אמר יהוה צבאות עוד אחת מעט היא ואני מרעיש את־השמים ואת־הארץ ואת־הים ואת החרבה: והרעשתי את־כל־הגוים ובאו חמדת כל־הגוים ומלאתי את־הבית הזה כבוד אמר יהוה צבאות: (חגי ב, ו, ז).

(לז) ויהוה מציון ישאג ומירושלים יתן קולו ורעשו שמים וארץ ויהוה מחסה לעמו ומעוז לבני ישראל: וידעתם כי אני יהוה אלהיכם שכן בציון הר־קדשי והיתה ירושלים קדש וזרים לא־יעברו־בה עוד: (יואל ד, טז־יז).

אשר קולו הרעיש אז את־הארץ ועתה זה הבטיח לאמר עוד אחת ואני מרעיש לא לבד את־הארץ בלבד אלא אף את־השמים: וזו עוד אחת שאמר משמיע חליפת הנרעשים אשר הם עשוים למען יעמד אשר איננו נרעש: (עבר' יב, כו, כז).

(לח) ומלך עולמים האלהים הקים לעד והנעלם מעין והחכם לבדו לו הכבוד וההדר לעולמי עולמים אמן: (א' טימ' א, יז).

מה טוב לו יכולנו להביא פה את עדותו של כל בר־סמכא ביחס להענין הזה, אבל מוכרחים אנו להסתפק בהמועט הבא לקמן.

מ ו ס ה י ם אומר בההסטוריה של הכנסיה שלו: „הדעה השולטת, שהמשיח יבוא למלוך אלף שנים בין בני האדם קדם לקץ העולם, לא היו שום מערערים עליה עד זמנו של אוריגינם" (במאה השלישית לסה"נ).

ג י י ס ל ר אומר: „בכל הספרים מהתקופה הזאת (בשתי מאות הראשונות לסה"נ) האמונה שהמשיח יופיע למלוך אלף שנים תופסת מקום כל כך חשוב, עד שמוכרחים אנו לחשבה כאמונה כללית".

צ י ל ל י נ ג ו ו א ר ט ה אומר: „איזה עיקר אמונה שיהיה, אם האמינו בו והורו אותו המפורסמים שבין אבות הכנסיה באיזה תקופה, ואם לא היו עליו חולקים ומערערים בין בני דורם של האבות האלה, עיקר זה צריך להיות נחשב כתורה כללית של הכנסיה כלה באותו הדור. ועתה הדעה, שהמשיח יופיע למלוך על הארץ אלף שנים, המפורסמים שבין האבות בדור של אחרי השליחים היו מאמינים בה והורו אותה לכל העם, ולא היה אפילו אחד מבני דורם שהתנגד לה. ע"כ היא היתה תורה כללית בדורות האלה".

ש ט א ק ה ו י ז בספרו „תורת האלהית השלמה" אומר: אי־אפשר לכחד שהתורה הזאת מוצאה מזמן קדום, ושבה היו מאמינים לפנים כל המשיחיים החרדים על דבר ה'.

ה ב י ש ו ף נ י ו ט ו ן אומר: התורה ע"ד הופעת המשיח למלוך אלף שנים היתה אמונה כללית בשלשה הדורות הראשונים, אשר הצטיינו בטהרותם.

ה ב י ש ו ף ר ו ס ס ל, אף כי הוא אחד המאחרים את ההופעה, מוכרח להודות: „עד התחלת המאה הרביעית האמונה הזאת היתה כללית, מבלי שום חולק עליה".

ג ב ו ן, ההסטוריון הגדול, יוכל להחשב כעד כשר, מפני שהוא מדבר כאחד שאינו נוגע בדבר. הוא אומר: „את התורה הקדומה והפופולריות של מלכות־אלף שנים היו אבות הכנסיה משננים בכל תקפם להעם, בדורו של יוסטינוס הנהרג על קדוש השם עד דורו של איריניאוס (סוף המאה השנית), שהיה לו שיחה ושיג עם תלמידי השליחים, וגם עד דורו של לקטנטיוס, שהיה מורה לבנו של קונסטנטינוס הגדול (במאה הרביעית). נראה שזאת היתה הדעה השולטת בין המאמינים החרדים".

והוא מוסיף לאמר: „כל זמן שהטעות הזאת (כן הוא מציין אותה) היתה לה הרשות לשלוט בהכנסיה, היא היתה מקור לתוצאות מועילות ביחס להאמונה של המשיחיים".

ד ר. ד נ י א ל ה ו י ט ב י, אבי המאחרים את ההופעה, מודה בכל זאת בספרו על הקבלה „שהתורה ע"ד מלכות־האלף שנים היתה נאמנה אצל טובי המשיחיים במשך שתי מאות וחמשים שנה, ושרבים מאבות הכנסיה ב מ א ה ה ש נ י ת והשלישית מסרוה כ ק ב ל ה ה ב א ה ל ה ם מ א ת א ד נ י נ ו ו ש ל י ח י ו ו מ א ת כ ל ה ז ק נ י ם א ש ר ח י ו ל פ נ י ה ם, אשר מסרו להם את הדברים ממש כשקבלו אותם, ואשר פרשו את הכתובים בהתאמה עם התורה הזאת, ש ה ח ז י ק ו ב ה כ ל ה מ ש י ח י י ם ה ח ר ד י ם ע ל א מ ו נ ת ם".

כדי שהקורא ירגיש את כל תקפם של המאמרים האלה, לא יהיה מיותר להזכירו עוד הפעם, „ש ה ת ו ר ה העתיקה והפופולריות", כמו שגבון קורא אותה, היא התורה, שהמשיח יופיע לפני מלכות־האלף שנים למשול על הארץ במשך הזמן הנזכר. בימים האלה ה ת ו ר ה הזאת היתה נ ו ד ע ת ב ש ם היליאסמוס (ביונית חיליאד־אלף שנים).

זאת היא בקצור עדות ההסטוריונים של הכנסיה ושל דברי־ימי־עולם על הענין הזה. איזה מן האבות הנזכרים למעלה היו בזמן קרוב לדור (אם לא בדור) השליחים.

פ פ י י ס (בישוף בהיראפולים בפריגיה) אשר היה תלמיד יוחנן השליח, או לכל פחות קבל את תורתו מתלמידי השליחים, היה נודע כמאמין קיצוני במלכות־האלף שנים, ויש אומרים שהוא היה אבי הדעה הזאת. א י ר י נ י א ו ס כתלמיד של פוליקרפוס, בישוף בסמירנא, עמד בהתקשרות בלתי־אמצעית עם השליח יוחנן, ו י ו ס ט י נ ו ס ה ע ד היה גם הוא אחד מקדמוני האבות (הוא חי בראשית המאה השנית).

האם לא חייבים אנחנו לכבד ולשמר מאד את התורה אשר הורוה האבות המפורסמים של המשיחיות „כקבלה שבאה להם מהאדון ושליחיו"? ומדוע דורשים וחוקרים אנו בספרי אבות הכנסיה בשקידה רבה למצוא, מה היה דעתם ע"ד איזה דבר הקשור באמונתנו הקדושה, כמו הטבילה, הנהלת הכנסיה, אופני העבודה, עיקרי האמונה ועוד, ואנו מיחסים חשיבות יתירה לזה שאנו ח ו ש ב י ם שהם האמינו בו או הורו אותו, בעת שמשליכים אנחנו אחר גונו את ש י ו ד ע י ם אנו שזאת היתה אמונתם ועדותם ממש? איה הסדר והמשטר במעשינו

אנו? ע"כ, קורא יקר, הרשנו להציג לפניך את הצווי של השליח פולוס להקהילה בתסלוניקי: „לכן אחי עמדו

והחזיקו בקבלות

אשר למדתם אם בדברנו אם באגרתנו, (לט) אם בעל פה אם בכתב, (השוה פ' ה'). ועתה מה היו אותן הקבלות אם לא הלקח ע"ד הופעת המשיח וממשלת הקדושים, אשר השליח פולוס והשליחים האחרים כתבו לא מעט עליו? ואחרי שהיו מצווים להחזיק בהן, הן יש סברא להאמין שהיו מחזיקים בהן ושהן הן אותן הקבלות שהחזיקה בהן הכנסיה העתיקה, לפי עדות דר. הויטבי וההסטוריונים האחרים. על כן אל נחזיק בתורתו של דר. הויטבי אשר מאתמל היא, כי אם בהאמונה העתיקה של האבות.

השליחים לא טעו.

אי אפשר לנו להאמין (כמו שסוברים אחדים) שהשליחים טעו בענין הזה, שאם כן, רוח הקדש לא היה מדבר מתוך גרונם כשכתבו ע"ד הופעת המשיח; ואף לא שהמשיחיים הראשונים התלו בעצמם בנתנם אמון לתקות נכזבות, שהמשיח יופיע לפני מלכות־האלף שנים. הם שקדו וחכו לשיבת האדון כלדבר נאמן (מ) שיבא במהרה בימיהם, (מא) אף כי לא ידעו את השעה, מתי תהיה זאת. ואחר שהלכו לעולמם לנוח בגן עדן, הם עזבו אחריהם את הדבר הכתוב ואת קבלותיהם ע"ד התקוה הגדולה, וכמוהם גם אנחנו מחויבים ל ע מ ד על

(לט) הלא תזכרו כי־בעוד היותי אתכם אלה דברתי אליכם. לכן אחי עמדו והחזיקו בקבלות אשר למדתם אם בדברנו אם באגרתנו: (ב' תסל' ב, ה, טו).

(מ) לכן שקדו כי א י נ כ ם יודעים באי־זו שעה יבא אדניכם: ואת־זאת דעו אשר לו־ידע בעל הבית באי־זו אשמורה יבא הגנב כי־עתה שקד ולא הניח לחתר את־ביתו: לכן היו נכונים גם־אתם כי בשעה אשר לא תדמו יבוא בן־האדם: (מתיא כד, מב־מד).

(מא) מתניכם יהיו חגורים והנרות דלקים: ואתם היו דמים לאנשים המחכים לאדניהם מתי ישוב מן־החתנה וכאשר יבוא ודפק יפתחו־לו כרגע: א ש ר י העבדים ההם אשר האדון בבואו ימצאם שקדים אמן אמר אני לכם כי יתאזר ויושיבם והלך ושרת אותם: ואם־יבוא באשמרה השנית או באשמרה השלישית וימצא כן אשרי העבדים ההם: וזאת דעו כי אלו ידע בעל הבית באי־זו שעה יבוא הגנב כי־עתה שקד ולא נתן לחתור את־ביתו: לכן גם־אתם היו נכונים כי בשעה אשר לא פללתם יבוא בן־האדם: (לוקס יב, לה־ו).

כי עוד מעט רגע והבא יבוא לא יאחר: (עבר' י, לז).

משמרתנו לקוות ולשקד, מבלי שנעז פנינו לאמר, שהוא יבא מחר או אחר אלף שנים, מפני שאין אנו בטוחים אלא בזה— שהוא יכול לבא ע ת ה.

צפיה.

את התקוה הברוכה הזאת שם האלהים תמיד לנגד עיני הכנסיה, כדי לעורר בלבה צפיה נכונה וגעגועים לביאת דודה החתן. כישראל במדבר כן עלינו להרגיש בנפשנו, שגרים אנחנו ותושבים בזה העולם, המבקשים א ר ץ, ע י ר ו מ ל ך, אשר כולם המה בעבר הירדן של המות והתקומה. המות והתקומה הם גורל משותף לכל ההמון הגדול של הכנסיה. אבל בודאי שיהיו מאמינים החיים בעת הופעת המשיח, (מב) והם לא ימותו כלל אלא יתחלפו כרגע, (מג) וכאליהו הנביא זכור לטוב יעלו למרום יחד את הקדושים אשר קמו לתחיה, לפגש את האדון במרומי האויר.

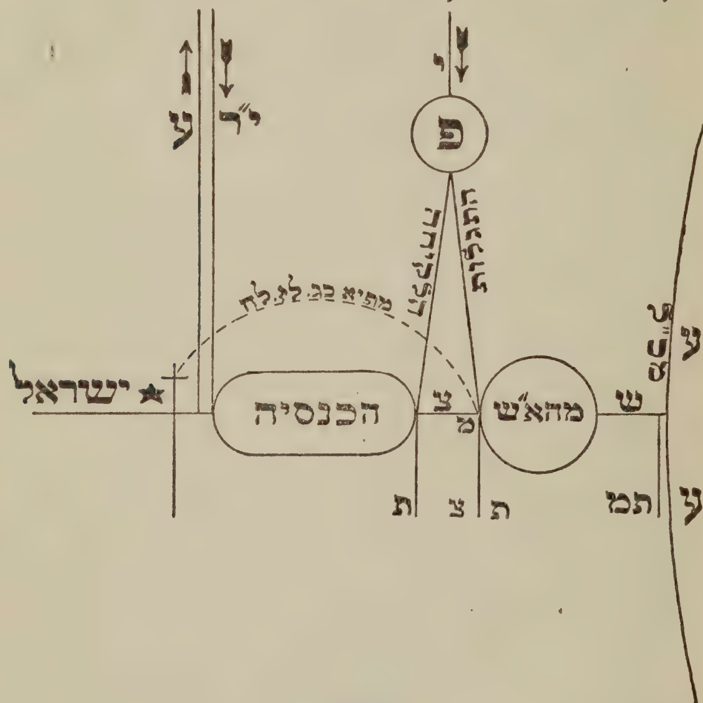
(מב) כי את זאת נאמר לכם בדבר יהוה כי אנחנו החיים הנותרים עד בוא האדון לא נקדם את הישנים, כי האדון הוא ירד מן השמים בתרועה בקול שר המלאכים ובשופר האלהים ואז יקומו ראשונה המתים במשיח, אח״כ אנחנו החיים הנותרים נלקח אתם יחדו בעננים לקראת האדון לאויר ובכן נהיה תמיד עם האדון: (א, תסל׳ ד, טו־יח).

(מג) הנה סוד אגלה לכם אנחנו לא כלנו נישן המות אבל כלנו נתחלף: ברגע אחד כהרף עין כתקע השופר האחרון ־ִי יתקע בשופר והמתים יחיו בלי כליון ואנחנו נתחלף: (א׳ קור׳ טו, נא, נב).

ירושלים ירושלים ההרגת את־הנביאים והסקלת את השלוחים אליה כמה פעמים חפצתי לקבץ את־בניך כתרנגלת המקבצת את־אפרחיה תחת כנפיה ולא אביתם: הנה ביתכם יעזב לכם שמם: כי אני אמר לכם מעתה לא תראוני עד אשר תאמרו ברוך הבא בשם יהוה: (מתיא כג, לז־לט).

פרק שמיני.
ציור.

אנו נותנים לפני הקורא את הציור הבא למטה כתכנית בלבד של אותן העובדות הקשורות בשיבת האדון לארץ, ומבקשים אנו מאת הקורא התענינות נאמנה בהציור ובמראה המקומות ובהפירושים הצרופים להם, ובטוחים אנו שהציור יהיה לעזר לא מעט להקורא להבין את השאלות האלה העומדות ברומו של עולם.

פירוש.

*—הולדת המשיח, מלך היהודים. מתיא ב, ב.
†—מותו ותקומתו של המשיח.
ע—עלית המשיח למרום. מעשי השליחים א, ט.
י״ר—ירידת רוח הקדש על המאמינים. מעה״ש ב.

הכנסיה—גופו של המשיח המסתורי. אפס׳ א, כב־כג; ג, ג־ו; רומ׳ יב, ד־ה; קול׳ א, כד־כז; א׳ קור׳ יב, יב־כז; וכלת המשיח, אפס׳ ה, כא־כג.

י—ירידת האדון לקבל את כלתו. א תסל׳ ד, טז; יוחנן יד, ג.

ת—תחיית הצדיקים. לוקס יד, יד; מעשי השליחים כד, טו; א׳ תסל׳ ד, טו־טז; והתחלפות המאמינים החיים. א׳ קור׳ טו, כג. נא, נב.

הלק.—לקיחת הצדיקים אשר (כחנוך בשעתו) ילקחו למרום לפגש את המשיח במרומי האויר. א׳ תסל׳ ד, יז.

פ—פגישת המשיח עם כלתו. א׳ תסל׳ ד, יז; אפס׳ ה, כא־לב; ב׳ קור׳ יא, ב. זאת היא אסיפתנו אליו. ב׳ תסל׳ ב, א.
וחתונת השה. מתיא כב, ב־י; כה, י; לוקס יד, טו־כד; חזון יט, ז־ח.

וכן נהיה תמיד עם האדון. יוחנן יב, כו; יד, ג; יז, כד; א תסל׳ ד, יז.

זאת היא תקות הכנסיה. פיל׳ ג, כ־כא; טיטוס ב, יג; א׳ יוחנן ג, ב־ג.

והגאולה הנזכרת בלוקס כא, כח; רומ׳ ח, כג; אפס׳ ד, ל.

ע״כ נהמו זה את זה בדברים האלה. א׳ תסל׳ ד, יח.

באופן זה הכנסיה תמלט מן הצרה הגדולה (חבלי המשיח) לוקס כא, לו; ב, פטר׳ ב, ט; חזון ג. י.

צ—תקופה של צרה גדולה בעולם (דניאל יב, א; מתיא כד, כא; לוקס כא, כה־כו), אשר בזמנה—אחרי שהכנסיה לוקחה מן הארץ—האלהים שוב מתחיל להטפל בעמו ישראל (מעשי השליחים טו, יג־יז; תהל׳ נא, יח; קב, טז), להשיבם אל ארץ אבותיהם. ישע׳ יא, יא; פר׳ ס; ירמ׳ ל, ג; פר׳ לא; לב, לו־מד; עמוס ט, טו; זכר׳ ח, י; רומ׳ יא.

שוטן־המשיח יתגלה, ב׳ תסל׳ ב, ח.

קערות חמת האלהים מהורקות. תהל׳ ב, א־ה; חזון ו, טז־יז; יד, י; טז. אבל בני אדם רק מגדפים את אלהי השמים. חזון טז, יא־כא. ישראל מאמין בישוע המשיח (זכר׳ יב, י־יד; יג, ו). הובא באש להצרף. זכר׳ יג, ט. אבל לא יאבד. מתיא כד, לד; תהל׳ כב, לא.

ה ת ג—התגלות המשיח וקדושיו (קול ג, ד; א׳ תסל׳ ג. יג). בלהבת אש (ב׳ תסל׳ א, ז־י). לשפט תבל בצדק. יהודה יד־טו.

זאת היא הופעת המשיח השניה על האדמה. מעשי השליחים א, יא; דבר׳ לג, ב; זכר׳ יד, ד־ה; מתיא טז, כז; כד, כט־ל.

מ—משפט בגוים. מתיא כה, לא־מו; יט, כח; מעה״ש י, מב; א׳ פטר׳ ד. ה.

שוטן־המשיח יומת. ב׳ תסל׳ ב, ח. החיה ונביא השקר יתפשו. חזון יט, כ.

גוג ובעלי־בריתו נופלים בחרב כלם. יחזקאל פרשה ל״ח ול״ט.

השטן נאסר אלף שנים. חזון כ, א־ג; רומ׳ טז, כ.

ת״צ—תחיית הצדיקים הבאים מן הצרה הגדולה, וזה גמר התחיה הראשונה. חזון כ, ד־ו.

מ ה א ״ ש—מלכות־האלף שנים. ממשלתו של המשיח על הארץ במשך אלף שנים (חזון כ, ד) יחד עם כלתו. ב׳ טימ׳ ב, יב; חזון ה, י; ישע׳ ב, ב־ה; ד; יא, א־יב; כה, ו־ט; סה, יח־כה; מיכה ד, א־ד; צפנ׳ ג, יד־כ; זכר׳ ח, ג־ה; ח. כ־כג; יד, טז־כא.

ש—השטן יתר לזמן קצר ואח״כ יכחד יחד עם גוג ומגוג. חזון כ, ז־י; עבר׳ ב, יד.

ת״מ—תחית המשפט. חזון כ, יב־טו; יוחנן ה, כט; דניאל יב, ב.

מ כ ״ ל—המשפט לפני הכסא הלבן הגדול בהמתים הנשארים, חזון כ, יא־טו.

המות והשאול יכחדו. חזון כ, יד; א׳ קור׳ טו,כו.

ע. ע.—עולם, או יותר נכון, עולמי העולמים הבאים. אפס׳ ב, ז.

פרק תשיעי.

הלקיחה בעננים לקראת האדון וההתגלות.

ישנם שני דברים החשובים מאד להבנה נכונה של הענין הזה, ואלה המה:

א. ההבדל שבין הלקיחה וההתגלות.

לקיחה משמעה חטיפה בחזקה ובמהירות.

התגלות משמעה הופעה (א).

הלקיחה בעננים תהיה בעת שהכנסיה תלקח מן הארץ לפגש את המשיח במרומי האויר, (ב) לפני בוא הצרה הגדולה (חבלי המשיח).

וההתגלות תהיה כשיבוא המשיח עם קדושיו לשום קין לעת הצרה ולשום משפט בארץ (ג).

בהלקיחה הופעת המשיח במרומי האויר תהיה למען קדושיו בלבד. (ד).

בהתגלות הוא יבוא לארץ יחד עם קדושיו, (ה) והלוא ההגיון

(א) כי הבריאה תערג ותצפה למועד אשר יתגלו בני האלהים: (רומ׳ ח, יט).

(ב) כי אם־נאמין אשר־מת ישוע ויחי כן יביא האלהים גם את־הישנים בישוע אתו.

אחרי־כן אנחנו החיים הנותרים נלקח אתם יחדו בעננים לקראת האדון לאויר ובכן נהיה תמיד עם־האדון: (א׳ תסל׳ ד, יד, יז).

(ג) ולכם הנלחצים רוחה עמנו יחד בהגלות האדון ישוע מן־השמים עם־מלאכי עזו: באש להבה להשיב נקם לאשר לא־ידעו את־האלהים ולא שמעו לבשורת אדנינו ישוע המשיח: אשר ישאו משפטם אבדן עולם מאת פני האדון ומהדר גאונו: בבאו ביום ההוא להכבד בקדשיו ולהתפלא בכל המאמינים כי האמנתם לעדותנו אליכם: (ב׳ תסל׳ א, ז־י).

וגם־חנוך השביעי לאדם נבא עליהם לאמר הנה יהוה בא ברבבות קדשיו: לעשות שפטים בכלם ולהוכיח כל רשעי־ארץ על־כל־מעשי רשעתם ועל־כל־הקשות אשר דברו עליו חטאים אנשי רשע: (יהודה יד, טו).

(ד) והיה כי־הלכתי וחכינותי לכם מקום שוב אשוב ולקחתי אתכם אלי למען תהיו גם־אתם באשר אני שם: (יוחנן יד, ג).

(ה) לחזק את לבבכם להיות תמים בקדשה לפני אלהינו אבינו בבוא ישוע המשיח אדנינו עם כל־קדשיו: (א׳ תסל׳ ג, יג).

ונסתם גיא־הרי כי־יגיע גי־הרים אל־אצל ונסתם כאשר נסתם מפני הרעש בימי עזיה מלך־יהודה ובא יהוה אלהי כל־קדשים עמך (זכר׳ יד, ה).

הישר מחייב, שעליו לבוא ראשונה אליהם, למען יוכל אח"כ לבוא עמהם. ההבטחה, שהאלהים יביא אותם יחד את המשיח (א' תסל' ד, יד), תוכיח, שהמשיח יבוא ראשונה אליהם ולמענם, ואז הם ילקחו מן הארץ לפגש אותו במרומי האויר, פ' י"ז. המלה היונית המתוגמת פה „לקראת" משמעה, לצאת למען שוב אח"כ יחדו. המלה הזאת נמצאה במעשי השליחים כח, טו, (ו) שמסופר שם, שהאחים יצאו לקראת פולוס, עת היה בדרכו לרומי, עד לשוק אפיום ועד שלשת החנויות, ויתפללו יחדו ונתנו תודה לאלהים. זאת מתאמת להלקיחה בעננים לקראת המשיח, כי נצא לקראתו למען נשוב אח"כ עמו אל הארץ.

שוב, בהלקיחה המשיח יבוא כחתן לקבל אליו את כלתו, היא הכנסיה. (ח)

אבל בההתגלות הוא יבוא עמה למשול על הארץ. (ט)

בהלקיחה המשיח יבוא רק לפגש את קדושיו במרומי האויר, א' תסל' ד, יז.

אבל בההתגלות הוא יבוא לארץ, (י) ורגליו יעמדו על הר הזיתים, אשר משם עלה למרום. (יא)

(ו) וישמעו האחים כי־באים אנחנו ויצאו משם לקראתנו עד לשוק אפיום ועד לשלשת החניות וירא אותם פולוס ויודה לאלהים ויתחזק: (מעה"ש כח, טו).

(ז) ויהי הנה הלכות והחתן בא ותבאנה הנכנות עמו אל־החתנה ותסגר הדלת: (מתיא כה, י).

(ח) האנשים אהבו את־נשיכם כאשר גם־המשיח אהב את־העדה ויתן את נפשו בעדה: למען קדשה בדברו אחרי אשר־טהרה ברחיצת המים: להקימה בכבוד לו לעדה אשר אין־בה כתם וקמט וכדומה כי אם־למען תהיה קדושה ותמימה: כן האנשים חיבים לאהב את־נשיהם כגופם כי האהב את־אשתו אהב את־עצמו: כי מעולם לא־שנא איש את־בשרו כי אם־זן ומכלכל אתו כאשר גם־האדון את־עדתו: כי־אברי גופו אנחנו מבשרו ומעצמיו: על־כן יעזב־איש את־אביו ואת־אמו ודבק באשתו והיו שניהם לבשר אחד: גדול הסוד הזה ואני פותר אתו במשיח והעדה: (אפס' ה, כה־לב).

(ט) והמנצח ושמר את־מעשי עד־עת קץ אתן לו שלטן על־הגוים: ורעם בשבט ברזל ככלי יוצר ינפצו כאשר קבלתי גם־אנכי מאת אבי: (חזון ב, כו־כז).

ותעש אתם מלכים וכהנים לאלהינו וימלכו על־הארץ: (שם ה, י).

ומפיו יצאת חרב חדה להכות את־הגוים והוא ירעם בשבט ברזל והוא דרך פורת יין חמת־אף אלהי הצבאות: (שם יט, טו; ראה ג"כ יב, ה).

(י) ויאמרו אנשי הגליל מה־תעמדו ועיניכם לשמים זה ישוע אשר הועלה מעליכם השמים בוא יבוא כאשר ראיתם אתו עלה למרום (מעה"ש א, יא).

(יא) ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים אשר על פני

ע"י הלקיחה הכנסיה, כחנוך בשעתו, תלקח מן העולם. (יב)
אבל עם ההתגלות תתחיל המלכות של אלף שנים בארץ. (יב)
מלוקס כא, כח אנו למדים, שהלקיחה תהיה בראשית הצרה הגדולה: וכהחל הדברים האלה התעודדו ושאו ראשיכם כי קרבה גאולתכם. (הגאולה פה משמעה התחיה הראשונה כמו ברומ' ח, כג). (יג)

אבל בלוקס כא, לא בא זכר ההתגלות, כשנא': כאשר תראו כי קמו כל אלה, ידע תדעו כי קרובה מלכות האלהים.

הלקיחה יכולה להיות באיזו שעה שתהיה, (יד) אבל לא כן ההתגלות.

ההתגלות אינה באה עד כי יתגלה שוטן-המשיח ויתמלאו כל הדברים הכלולים בהעתות והזמנים המשמשים כמבוא ליום ה' הגדול. ראה ויקרא כו, דניאל וחזון יוחנן.

ההתגלות היא העלילה הראשונה בהופעת יום ה' הגדול. (טו)

מפני שלא נתנו חשיבות להבדל הזה, המפרשים הכניסו ערבוביה גדולה בהענין שלפנינו. למשל: בב' תסל' ב', א' פולוס השליח מדבר ע"ד הלקיחה ז. א. הופעת המשיח ואסיפתנו אליו, אשר אודות זה כתב במלאה בהאגרת הקודמת, ביחוד בפרשה ד.

בפסוק ב' הוא מדבר ע"ד ההתגלות או יום ה', אשר אי אפשר לו שיבוא טרם יהיה בראשונה „המעל והמרד" ויתגלה „איש החטאה", „הרשע" או שוטן-המשיח. בכל זאת המפרשים אומרים, שבשני הפסוקים האלה מדבר השליח אודות ענין אחד בלבד והכניסו סתירה גדולה לתוך הפוסקים האלה.

ירושלם מקדם ונבקע הר הזיתים מחציו מזרחה וימה גיא גדולה מאד ומש חצי ההר צפונה וחציו נגבה... ובא יהוה אלהי כל־קדשים עמך: (זכר' יד, ד־ה.).

(יב) ויכלו לדבר ויען יעקב ויאמר אנשים אחים שמעו אלי: שמעון ספר את־אשר ראה האלהים בתחלה לקחת עם־לשמו מבין הגוים: ולזאת מסכימים דברי הנביאים ככתוב: אחרי־כן אשוב ואקים את סכת דויד הנפלת והריסותיה אקים ובניתיה: למען ידרשו שארית אדם את־יהוה וכל־הגוים אשר נקרא שמי עליהם נאם־יהוה עשה כל־אלה: (מעה"ש טו, יג־יז).

(יג) ולא־עוד אלא שגם־אנחנו אף על פי שיש־לנו בכורי הרוח נאנח בנפשנו ונחכה למשפט הבנים לפדות גויתנו: (רומ, ח, כג).

(יד) לכן שקדו כי אינכם יודעים באי־זו שעה יבא אדניכם (מתיא כד, מב).

(טו) הלא אף־אתם ידעתם היטב כי יום־ יהוה כגנב בלילה כן יבא: (א' תסל' ה, ב).
כן יהיה ביום אשר יגלה בן־האדם (לוקס יז, ל; ראה ג"כ ב' תסל' א, ז־י; ב' פטר' ג, י־יב ועוד).

אבל אנו רואים ברור, שמעולם לא עלה על לב השליח להתנגד לזרוז המשיח, שכולם ישקדו לביאתו שהיא קרובה. מרק׳ יג, לה־לז; לוקס יב, לה־מ. הוא רק הבדיל, כאשר אמרנו למעלה, בין הלקיחה וההתגלות. המאמינים הנרדפים בתסלוניקי דמו בנפשם שכבר באו בהצרה הגדולה, ושיום ה׳ כבר בא. השליח רוצה להוציאם מטעותם, ע״כ הוא מזכירם שהאדון עוד לא בא למענם, כאשר אמר הוא שיבוא. (א׳ תסל׳ ד, טז־יז) והוא מוסיף עוד דברים שעליהם לבוא ראשונה טרם בוא יום ה׳ הגדול. הוא אמר להם, שיום ה׳ יבוא כגנב בלילה (א׳ תסל׳ ה, ב), אבל הם אינם בני לילה, ע״כ הוא מזרזם לשקוד ולהנזר מתענוגי עולם הזה. (השוה גם לוקס כא, לו). (טז)

ראיה אחרת שיש הבדל גדול בין הלקיחה וההתגלות נמצא בהעובדה, שהכנסיה תמלט מהצרה הגדולה (חבלי המשיח), הבאה לפני ההתגלות (מתיא כד, כט־ל).

חנוך אשר הוא רמז להכנסיה ע״י שלוקח מן הארץ, נמלט מן המבול.

המשיח אומר בלוקס כא, לו: לכן שקדו בכל עת והתפללו למען תעצרו כח להמלט מכל אלה העתידות לבוא והתיצבתם לפני בן־האדם.

ובהתאמה לזריז זה הוא נתן הבטחה יקרה להכנסיה בחזון יוחנן ג׳,: יען שמרת דבר סבלנותי אשמרך גם אני משעת הנסיון העתידה לבוא על תבל כלה לנסות את יושבי הארץ. הנני בא מהרה וגו׳.

עת צרה היא לא ליהודה בלבד כ״א לכל דרי מטה, מקצה הארץ ועד קצה הארץ, וזה מקביל להצרה הגדולה המתוארת במתיא כד, כא: אשר כמוה לא נהיתה מראשית העולם ועד עתה וכמוה לא תוסיף.

ישוע מבטיח להכנסיה שתמלט „מכל אלה העתידות לבוא״ ר״ל מהצרות והנסיונות. אבל רק המאמינים השוקדים בכל עת ומתפללים בלי הרף ימלטו. (לוקס כא, לו). ועתה, בהיות שהצרה הזאת תבוא על כל רחבת הארץ, הלוא אין תחבולה אחרת להמלט ממנה כ״א ע״י שתלקח הכנסיה מן הארץ, וזה יהיה ע״י הלקיחה בעננים כשראינו. א״כ הלקיחה היא הגאולה הגדולה והנפלאה שהבטיח האדון את מאמיניו.

(טז) לכן שקדו בכל־עת והתפללו למען תעצרו־כח להמלט מכל־אלה העתידות לבוא והתיצבתם לפני בן־האדם: (לוקס כא, לו).

חלק מהעם ישראל, (יח) ר״ל הנבחרים, (יז) ישובו לארצם ויתקבצו בירושלים. (יט) שם יבואו באש להצרף מסיגי החטא ויבואו לידי נסיון גדול. (כ)

כחנוך בשעתו הכנסיה תנצל מכל אלה.
אבל ישראל, כנח בשעתו, יעבור במים הזדונים.

על כן הכנסיה צריכה להתהלך תמיד בצנעה את האלהים (מיכה ו, ח), כאשר עשה חנוך לפנים (ברא׳ ה, כד), למען שתקבל העדות גם היא, כי מצאה חן בעיני האלהים. (כא) (עבר׳ יא, ה).

היהודים בזמן המיועד להם יהיו מצפים להתגלות של יום ה׳, אבל יום ההוא יהיה חשך ולא אור. (כב) אבל בעת הצרה הזאת המה ישובו בכל לבבם אל האלהים ויאמינו במשיח

(יז) ולולא נקצרו הימים ההם לא ינצל כל־בשר אך למען הבחידים יקצרו הימים ההם: (מתיא כד, כב).

(יח) והוצאתי מיעקב זרע ומיהודה יורש הרי וירשוה בחירי ועבדי ישכנו־שמה: (ישע׳ סה, ט; ראה ג״כ הפס׳ טו וכב; רומ׳ יא, ה־ז).

(יט) ואשיבה שפטיך כבראשונה ויעציך כב.תחלה אחרי־כן יקרא לך עיר הצדק קריה נאמנה.

ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה (ישע׳ א, כו, כז).

וגברתי את־בית יהודה ואת בית יוסף אושיע והושבותים כי רחמתים והיו כאשר לא־זנחתים כי אני יהוה אלהיהם ואענם: והיו כגבור אפרים ושמח לבם כמו־יין ובניהם יראו ושמחו יגל לבם ביהוה: אשרקה להם ואקבצם כי פדיתים ורבו כמו רבו: ואזרעם בעמים ובמרחקים יזכרוני וחיו את בניהם ושבו: והשיבותים מארץ מצרים ומאשור אקבצם ואל־ארץ גלעד ולבנון אביאם ולא ימצא להם: (זכר׳ י, ו־י).

(כ) והיה בכל־הארץ נאם־יהוה פי־שנים בה יכרתו יגועו והשלישית יותר בה: והבאתי את־השלישית באש וצרפתים כצרף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב הוא יקרא בשמי ואני אענה אתו אמרתי עמי הוא והוא יאמר יהוה אלהי: (זכר׳ יג, ח־ט).

חנני אלהים חנני כי בך חסיה נפשי ובצל־כנפיך אחסה עד־יעבר הוות: (תהל׳ נז, א).

לך עמי בא בחדריך וסגר דלתיך בעדך חבי כמעט־רגע עד־יעבר־זעם: כי הנה יהוה יצא ממקומו לפקד עון ישב־הארץ עליו וגלתה הארץ את־דמיה ולא־תכסה עוד על־הרוגיה: (ישע׳ כו, כ־כא, וגם תהל׳ כז, ה; לא, כ).

(כא) באמונה לקח חנוך לבלתי ראותו המות ואיננו כי־לקח אתו אלהים והועד עליו לפני הלקחו כי את־האלהים התהלך: (עבר׳ יא, ה).

(כב) הוי המתאוים את־יום יהוה למה־זה לכם יום יהוה הוא־חשך ולא־אור: כאשר ינוס איש מפני הארי ופגעו הדב ובא הבית וסמך ידו על־הקיר ונשכו הנחש: הלא־חשך יום יהוה ולא־אור ואפל ולא־נגה לו: (עמוס ה. יח־כ).

ישוע. (כג) אז יקוים בהם: והיה לעת ערב יהיה אור... ומים חיים יצאו מירושלם. (זכר' יד, ו־ח).

עלית הכנסיה למרום עת הופעת החתן היא מלאה נחומים מתוקים להמאמין, ע"כ השליח פולוס אומר: נחמו איש את רעהו בדברים האלה. (א' תסל' ד, יח).

אבל התגלות המשיח וקדושיו לעשות נקם ברשעים היא מלאה בעתה ופחד לכל אשר אינם מקשיבים לדברי הבשורה של אדונינו ישוע המשיח. (כד)

(כג) והיה ביום ההוא אבקש להשמיד את־כל־הגוים הבאים על־ירושלם: ושפכתי על־בית דוד ועל יושב ירושלים רוח חן ותחנונים והביטו אלי את אשר דקרו וספדו עליו כמספד על־היחיד והמר עליו כהמר על־הבכור: (זכרי יב, ט, י).

(כד) וארא בפתחו את־החותם הששי והנה רעש גדול ויקדר השמש כשק שער והירח נהפך לדם: וכוכבי השמים נפלו ארצה כאשר תנוע תאנה ברוח חזקה והשליכה פגיה: והשמים משו כספר נגלל וכל־הר ואי ממקומם נעתקו: ומלכי הארץ והנגידים ושרי האלפים והעשירים והתקיפים וכל־עבד וכל בן־חרים התחבאו במערות ובסלעי ההרים: ויאמרו אל־ההרים ואל־הסלעים נפלו עלינו וכסונו מפני הישב על־הכסא ומפני חמת השה: כי בא יום אפו הגדול ומי יעמד: (חזון ו, יב־יג; ראה ג"כ ב' תסל' א,ז־י).

פרק עשירי.
הכנסיה והמלכות של אלף שנים.

והדבר השני החשוב מאד להבנת הענין הזה הוא שיש הבדל גדול בין הכנסיה והמלכות של אלף שנים.

הכנסיה המשיחית שמשמעה קהל או עדה שונה היא לגמרי מהעדה של דת משה או עדת המדבר, (א) יען כי עד הופעת המשיח היא היתה שייכת כולה להעתיד לבוא. זה יוצא לנו מדברי המשיח במתיא טז, יח: „על הצור הזה אבנה את קהלתי". אבנה ר"ל בעתיד, משמע שעד הזמן הזה היא לא נבנתה עדיין.

כמו כן שונה היא ממלכות שא"ש, אשר תבוא אחריה.

הכנסיה היא חברת המשיח בהשפלתו, מצגת לעין כל את ענוייו וממלאת מה שחסר מיסורי המשיח. (ב)

המלכות היא התגלות כבודו של המשיח, אשר יהיה לו (ג) „כאשר ישב על כסא כבודו", וכאשר אותם שסבלו עמו בזמן הנסיון הזה יתעלו לכבוד מלכות. (ד) המלכות היתה קרובה (ה) ר"ל היא קרבה לבוא, (ו) בעת שהופיע מלכה ישוע. (ז)

(א) הוא אשר היה בקהל במדבר עם־המלאך הדבר אליו בהר סיני ועם־אבותינו ואשר קבל דברים חיים לתת לנו: (מעה"ש ז, לח).

(ב) עתה הנני שמח בענויי אשר אני סבל למענכם ואמלא מה־שחסר מיסורי המשיח בבשרי בעד גופו היא העדה: (קול' א, כד; ג"כ ב' קור' א, ה־ו; פיל' ג, י; ב' טימ' א, ח).

(ג) לחקר לדעת מה־זו ואי־זו העת אשר הודיעה רוח המשיח אשר בקרבם בהגידו מראש את ענויי המשיח ואת־הגדולות אשר אחריהם: (א פטר' א, יא).

(ד) ויאמר ישוע אליהם אמן אמר אני לכם אתם ההלכים אחרי בהתחדש הבריאה כאשר ישב בן־האדם על־כסא כבודו גם־אתם תשבו על־שנים עשר כסאות לשפט את־שנים עשר שבטי ישראל: (מתיא מט, כח; ג"כ לוקס כב, כח־ל).

(ה) שובו כי מלכות השמים קרבה לבוא: (מתיא ג, ב; ג"כ ד, יז; י, ז).

(ו) ורפאו את החולים אשר בקרבה ואמרו להם קרבה אליכם מלכות האלהים: וכל עיר אשר תבאו בה ולא יקבלו אתכם ויצאתם אל־רחובותיה ואמרתם: אף את־עפר עירכם אשר ברגלינו ננערהו לכם רק ידע תדעו כי קרבה מלכות האלהים: (לוקס י, ט־יא).

(ז) ואל־נעזב את־כנסיתנו כדרך קצת אנשים כי־אם־נזהיר איש את־רעהו וביותר בראותכם כי־קרב היום: (עבר י, כה; ג"כ לוקס יב ,לג).

והיא היתה קרובה כל כך, עד שהשלשה התלמידים הכי חביבים לאדונינו זכו להיות עדי ראיה של הודה ותפארתה על הר אחד גבוה בגליל. (ח)

אבל היהודים מאסו במלכם ומסרוהו ליד הגוים להצלב. לא היו רוצים שהאיש הזה ימלוך עליהם, ע״כ המלכות לא הופיעה אז. דומה היתה „לאיש אחד מן החורים אשר הלך לארץ רחוקה לקחת לו ממלכה ולשוב". השוה לוקס יט, יא־כז. הלמוד הכלול במשל הזה הוא בלי ספק, שהמלכות עוד לא באה אבל תבוא בעתיד.

המלכות עוד עתידה לבוא.

היא היתה עדיין בעתיד בעת שאמר המשיח: „כי אומר אני אליכם, לא אוכל אותו עוד עד כי ימלא במלכות האלהים", ועוד: „כי אומר אני אליכם, שתה לא אשתה מעתה מפרי הגפן עד כי תבוא מלכות האלהים". (לוקס כב, טז־יח; מתיא כו, כט; מרקוס יד, כה).

היא היתה עדיין בעתיד, בעת שאחד מפועלי האון התחנן אל ישוע: זכרני נא אדוני בבואך במלכותך. כמו כן היה יוסף הרמתי, אשר שם את גופתו של האדון בקברו, „מחכה גם הוא למלכות האלהים"; משמע שהמלכות עדיין לא באה (מרק׳ טו, מג).

היא היתה עדיין בעתיד, כאשר הזהיר פולוס את התלמידים לעמוד באמונתם, באמרו: רק בצרות רבות נבוא אל מלכות

(ח) ומקץ ששת ימים לקח לו ישוע את־פטרוס ואת־יעקב ואת־יוחנן אחיו ויעלם בדד על־הר גבוה: וישתנה לְ ע י נ י ה ם ויזהירו פניו כשמש ובגדיו כאור הלבינו: והנה נראו אליהם משה ואליהו והם מדברים אתו: ויען פטרוס ויאמר אל־ישוע אדני טוב לנו להיות פה אם טוב בעיניך נעשה פה שלש סכות לך אחת ולמשה אחת ולאליהו אחת: עודנו מדבר והנה ענן־אור הצל עליהם והנה־קול מתוך הענן אמר זה־בני י ד י ד י אשר רציתי בו אליו תשמעון: ויהי כשמע התלמידים ויפלו על־פניהם וייראו מאד: ויגש ישוע ויגע־בם ויאמר קומו אל תיראו: וישאו עיניהם ולא ראו איש בלתי י ש ו ע לבדו: וברדתם מן־ההר צוה עליהם ישוע לאמר לא תגידו לאיש את־דבר המראה עד אם־קם בן־האדם מעם המתים: (מתיא יז, א־ט; ג״כ מרק׳ ט, א־י; לוקס ט, כז־לו).

כי לא הלכנו אחרי הגדות מחכמות בהודיענו אתכם גבורת אדנינו ישוע המשיח ובאו כי עינינו היו הראות את גדלתו: כי נשא יקר וכבוד מאת אלהים האב כבא אליו קול מלפני הדרת כבודו לאמר זה בני ידידי רצתה נפשי בו: ואת־הקול ההוא שמענו באזנינו יצא מן־השמים בהיותנו עמו בהר הקדש: (ב פטר׳ א, טז־יח).

האלהים (מעה״ש יד, כב). כמו כן היא היתה עדיין בעתיד, כשהמאמינים הנרדפים בתסלוניקי סבלו, „למען ימצאו ראוים למלכות האלהים. (ב׳, תסל׳ א, ד־ה).

ואין כל ספק כלל שהיא היתה עדיין בעתיד, כאשר פטרוס שנים רבות אחרי כן כתב להמאמינים: „לכן אחי הוסיפו ושקדו לחזק את קריאתכם ובחירתכם, כי אם כן תעשו לא תכשלו כי כן יפתח לפניכם לרוחה מבוא מלכות עולם, אשר לאדנינו ומושיענו ישוע המשיח. (ב׳ פטר׳ א, י־יא). והיא היתה עתידה לבוא במשך ההסטוריה הארוכה של הכנסיה הנאמנה, כאשר סבלה כל אותן הרדיפות של מדורת אש, אינקויזיציה, גלות, בזיון ובלבולים שונים. (ט)

והיא תהיה דבר הבא בעתיד, עד כי ישוע „בקחתו את הממלכה״, (י) ישוב לגמול לחץ לכל אשר היו לוחצים את הכנסיה, (יא) ולשבת על כסא כבודו. (יב)

אז המלכות, אשר במשך כמה מאות שנה היתה „מערפלת במסתורין״, (יג) תתגלה בגבורה ובכבוד. (יד) אז ממלכת

(ט) וכל החפצים בחסידות ולחיות במשיח ישוע המה ירדפו: (ב׳ טימ׳ ג, יב).

(י) ויהי אחרי קחתו את־הממלכה וישב ויצו לקרא את־העבדים ההם אשר נתן להם את־הכסף למען ידע מה־הרויח כל־אחד במסחרו: (לוקס יט, טו).

(יא) באשר צדיק האלהים לגמל לחץ ללחציכם: ולכם הנלחצים רוחה אתנו יחד בהגלות האדון ישוע מן־השמים עם־מלאכי עזו: באש להבה להשיב נקם לאשר לא־ידעו את־האלהים ולא שמעו לבשורת אדנינו ישוע המשיח: אשר ישאו משפט אבדן עולם מאת פני האדון ומהדר גאונו: בבאו ביום ההוא להכבד בקדשיו ולהתפלא בכל־המאמינים כי האמנתם לעדותנו אליכם: (ב׳ תסל׳ א, ו־י ג״כ לוקס יט, כז).

(יב) ויאמר ישוע אליהם אמן אמר אני לכם אתם ההלכים אחרי בהתחדש הבריאה כאשר ישב בן־האדם על־כסא כבודו גם־אתם תשבו על־שנים עשר כסאות לשפט את שנים עשר שבטי ישראל: (מתיא יט, כח).

(יג) ויען ויאמר כי לכם נתן לדעת את־סודות מלכות השמים ולהם לא נתן: (שם יג, יא; מרק׳ ד, יא; לוק׳ ח, י).

(יד) אז יזהירו הצדיקים כשמש במלכות אביהם מי אשר לו אזנים לשמע ישמע: (מתיא יג, מג; לוקס יג, כה־כט).

ואם־בנים אנחנו גם־ירשים נהיה ירשי נחלת אלהים וחברי המשיח בירושה אם־נתענה אתו למען גם־אתו נכבד: כי אמר אני שענויי הזמן הזה אינם שקולים כנגד הכבוד הבא להגלות עלינו: כי הבריאה תערג ותצפה למועד אשר יתגלו בני־האלהים: כי־נכנעה הבריאה להבל לא מרצונה כי אם־למען המכניע אותה ולא באין תקוה: כי הבריאה גם־היא תצא מעבדות הכליון אל־חרות כבוד בני האלהים: כי ידענו אשר הבריאה כלה תאנח ותחיל עד הנה: ולא־עוד אלא שגם־אנחנו אף על פי שיש־לנו

העולם הזה תהיה לאדנינו ולמשיחו, (טו) „ומלכותא ושלטנא ורבותא די מלכות תחות שמיא יהיבת לעם קדישי עליונין". (טז) על כן מתפללים אנו, כאשר הורה אותנו ישוע:

תבא מלכותך.

הכנסיה הלוחמת — ראשיתה היתה בחג השבועות, כשירד רוח הקדש על המאמינים, ואחריתה תהיה הלקיחה בעננים טרם בוא עת הצרה.

המלכות — ראשיתה היא ההתגלות באחרית ימי הצרה.
אז המשיח ישוע ימלך בעצמו על הארץ.
הנביאים נבאו שהוא יהיה מלך היהודים. (ישע' ט, ה.).
הוא נולד בתור מלך היהודים. (מתיא ב, ב).
הוא אמר שהוא מלך היהודים. (שם כז, יא).
הוא נצלב בתור מלך היהודים. (שם כז, לז).
הוא בא והכריז את בשורת המלכות לאמר: מלאה העת וקרבה מלכות האלהים. (מרק' א, יד־טו).
הוא אמר, שמלכות האלהים היתה ביניהם. (לוקס יז, כא).
הוא בא בשלו, ואשר המה לו לא קבלוהו. (יוחנן א, יא).
ברצונו היה, להשיב את המלכות לישראל (מתיא כג, לז־לט),
אבל הם מאסו בו והסגירוהו ביד הגוים להצלב.
אבל האלהים הקימו מעם המתים והושיבו לימינו. (יז)

בכורי הרוח נאנח בנפשנו ונחכה למשפט הבנים לפדות גויתנו: (רומ' ח, יז־כג).

(טו) והמלאך השביעי תקע בשופר ויהי קולות גדולים בשמים ויאמרו הנה ממלכת העולם היתה לאדנינו ולמשיחו והוא ימלך לעלמי עולמים: (חזון יא, טו).

ולה יהב שלטן ויקר ומלכו וכל עממיא אמיא ולשניא לה יפלחון שלטנה שלטן עלם די־לא יעדה ומלכותה די־לא תתחבל: (דניאל ז, יד).

(טז) ומלכתא ושלטנא ורבותא די מלכות תהות כל־שמיא יהיבת לעם קדישי עליונין מלכותה מלכות עלם וכל שלטניא לה יפלחון וישתמעון: (שם ז, כז).

(יז) והוא אחרי הקריבו זבח אחד על־החטאים ישב לימין האלהים לנצח: ומאז יחכה עד כי־יושתו איביו הדם לרגליו: (עבר' י, יב־יג).

כי דוד לא עלה השמימה והנה הוא אומר נאם־יהוה לאדני שב לימיני: עד־אשית איביך הדם לרגליך: לכן ידע־נא בית־ישראל כלו ברור כי האלהים שם את־ישוע זה אשר צלבתם לאדון ולמשיח: (מעה"ש, ב,לד־לו; ג"כ מתיא כב, מד).

הוא שלח את רוח הקדש בעולם, ועל ידי כחו וגבורתו ותחת השגחתו והשפעתו יצאו השליחים להודיע את בשורת המלכות (מעה"ש ב, וגו'), ל י ה ו ד י ם ב ר א ש ו נ ה, (יח) אבל הם מאנו לקבלה, ואז פנו השליחים ללכת אל הגוים. (יט) באופן זה המלכות היתה קרובה מאד ליהודים, אבל הם מאסו בה, ועתה בזמן הזה כשהמלכות תחכה לזמן ביאתה, (כ) האלהים פוקד את הגוים „לקחת עם לשמו מביניהם" (מעה"ש טו, יד), להרס את הקיר המבדיל (בין היהודים והגוים) ולעשות מהשנים האלה (ע"י האמונה במשיח) איש אחד חדש, (כא) ר"ל: הכנסיה, גופו של המשיח המסתורי. (כב)

הסוד.

הכנסיה נכנסה בינתים כסוד, וע"כ הנביאים לא נתנבאו עליה בפירוש. ברום' טז כה נאמר, שהיא „הסוד אשר היה

(יח) לכם בראשונה העמיד האלהים את־עבדו ישוע וישלחהו לברך אתכם בשובכם איש מרע מעלליכם: (מעה"ש ג, כו).

כי אינני בוש מבשורת המשיח אשר גבורת אלהים היא לתשועה לכל־המאמין ליהודי ראשונה וגם־ליוני: (רום' א, טז; ג"כ מתיא י, ו).

(יט) אז יענו פולוס ובר־נבא בפניהם לאמר בדין היה להשמיע אתכם את־דבר האלהים בראשונה ועתה אחרי אשר־מאסתם אותו ודנתם על־עצמכם שאינכם זכאים לחיי עולם לכן הננו פנים אל הגוים: (מעה"ש יג, מו; ג"כ יח, ו; כח, כח).

(כ) כי אני אמר לכם מעתה לא תראוני עד אשר תאמרו ברוך הבא בשם יהוה: (מתיא כג, לט).

(כא) כי הוא שלומנו אשר עשה השנים אחד והרס מחיצת הגדר: בבטלו האיבה בבשרו את־תורת המצות והחקות ל ב ר א בנפשו את־השנים לאדם אחד חדש ויעש שלום: (אפס' ב, יד־טו).

(כב) להשלים את ־ הקדשים למעשה העבודה ל ב נ י ן ג ו ף המשיח: עד כי־נגיע כלנו לאחדות האמונה ודעת בן־אלהים כאיש אחד שלם לשעור קומת מלוא המשיח: (אפס' ד, יב־יג).

כי ה א י ש הוא־ראש האשה כאשר המשיח הוא ראש העדה והוא מושיע של־הגוף: אבל כאשר תכנע העדה למשיח אף כן־הנשים לבעליהן לכל דבר: האנשים אהבו את־נשיכם כאשר גם־המשיח אהב את־העדה ויתן את־נפשו בעדה: למען קדשה בדברו אחרי א ש ר ־ ט ה ר ה ברחיצת המים: להקימה בכבוד לו לעדה אשר אין־בה כתם וקמט וכדומה כי אם־למען תהיה קדושה ותמימה: כן האנשים חיבים לאהוב את־נשיהם כגופם כי האהב את־אשתו אהב את־עצמו: כי מעולם לא־שנא איש את־בשרו כי אם־זן ומכלכל אתו כאשר גם־האדון את־עדתו: כי־אברי גופו אנחנו מבשרו ומעצמיו: על־כן יעזב־איש את־אביו ואת־אמו ודבק באשתו והיו שניהם לבשר אחד: גדול הסוד הזה ואני פותר אתו במשיח והעדה: (אפס' ה, כג־לב).

מכוסה מימות עולם"; ובאפס' ג, ג־ו, שהיא „סוד המשיח, אשר בדורות הראשונים לא נודע לבני אדם"; ובקול' א, כד־כז, שהיא „הסוד אשר היה נעלם מעולמים ומדור דור ועתה נגלה לקדושיו... עשר כבוד הסוד ההוא בגוים".

הסוד הזה ביחס להכנסיה היה לחידה להנביאים וזה היה סבת חקירתם ודרישתם „לדעת את כוונת רוח הקדש בהגידו מראש את ענויי המשיח". השוה א' פטר' א, י־יב. (כג) נקל היה להם להבין את כבוד המלכות אבל לא את הסוד אשר נגלה לנו ואשר גם המלאכים התענינו בו, ז. א. משיח סובל וכנסיה נרדפת.

אבל הכנסיה עוד תהיה כלת המשיח, והוא עתיד להציגה לפניו טהורה, בלי שום כתם ודופי. (אפס' ה, כג־לב).

אבל עתה היא בתולה סובלת צער ועני, משתתפת בענויי חתנה אשר לו נתארסה באמונה — הוא האדון ישוע המשיח. (כד)

הוא אומר: „יען כי אינכם מן העולם כי אם בחרתי אתכם מן העולם, לכן העולם ישנא אתכם"... אם רדפו אותי גם אתכם ירדפו (יוחנן טו, יט־כ); צרה לכם בעולם (שם טז, לג). והשליח אומר: כל החפצים בחסידות ולחיות במשיח ישוע המה ירדפו (ב' טימ' ג, יב, השוה גם יוחנן יז, יד; א' תסל' ג, ג). (כה) וכל זה הוא כסדר, כי העולם הזה הרג את בן־האלהים ואשם הוא בדמו הנשפך. אבל האב שבשמים נושא וסובל את העלבון הגדול שגרמו לאהבתו היחידה במינה ולחסדו, יאריך אפו ומאחר את בואו של יום הנקם, מפני שאין רצונו שיאבד אפילו אחד. (כו) אם הוא נושא וסובל את הורגי בנו, האם לא ישא את רודפי כנסיתו?!

(כג) את התשועה אשר עליה חקרו ודרשו הנביאים הנבאים על־החסד הצפון לכם: לחקר לדעת מה־זו ואי־זו העת אשר הודיעה רוח המשיח אשר בקרבם בהגידו מראש את ענויי המשיח ואת־הגדלות אשר אחריהם: ונגלה להם אשר לא לנפשם כי אם־לנו היו משמשים בדברים ההם אשר הגד לכם עתה על־פי המבשרים אתכם ברוח הקדש השלוח משמים דברים אשר מלאכי אלהים חמדו להשקיף אל־תוכם: (א' פטר' א, י־יב).

(כד) כי מקנא אני לכם קנאת אלהים כי קדשתי אתכם לאיש אחד להעמיד בתולה טהורה לפני המשיח: (ב' קור' יא־ב).

(כה) אני נתתי להם את־דברך והעולם שנא אתם יען כי לא מן־העולם הם כאשר גם־אנכי לא מן־העולם אני: (יוחנן יז, יד). למען אשר לא־ימוט איש במצוקות האלה כי־ידעתם אף־אתם כי לזאת יעדנו: (א, תסל, ג, ג).

(כו) ולא־יאחר יהוה את־אשר הבטיח כאשר־יש חשבים

והרדיפה הזאת תמשך עד כי יבא ישוע לקחת את הכנסיה מן העולם, (כז) ובזה הוא יציל אותה משעת הנסיון הגדול, אשר תבא על העולם כלו: (כח) ואז יגמול לחץ לכל הלוחצים אותה. (כט) והרוח הזה של מעל ומרד ורדיפה לא יפסק אפילו בזמן הצרה הגדולה, (ל) עד בוא יום ה׳ הגדול, (לא) כאשר המשיח יתגלה בלהבת אש (לב) יחד עם קדושיו

זאת לאחור כי מאריך אפו בעבורנו ולא יחפץ באבד האבדים כי אם־בפנות כלם לתשובה: (ב׳ פטר׳ ג, ט).

(כז) כי האדון הוא ירד מן־השמים בתרועה בקול שר המלאכים ובשופר אלהים ואז יקומו ראשונה המתים במשיח: אחרי־כן אנחנו החיים הנותרים נלקח אתם יחדו בעננים לקראת האדון לאויר ובכן נהיה תמיד עם־האדון: (א׳ תסל׳ ד, טז, יז).

(כח) יען שמרת דבר סבלנותי אשמרך גם־אני משעת הנסיון העתידה לבוא על־תבל כלה לנסות את־ישבי הארץ: (חזון ג, י).

(כט) באשר צדיק הוא האלהים לגמל לחץ ללחציכם: (ב׳ תסל׳ א, ו).

(ל) ויקהטו בני־אדם בחם גדול ויגדפו את־שם אלהים אשר־לו ממשלת המכות האלה ולא שבו לתת־לו הכבוד.

ויגדפו את־אלהי השמים ממכאבם ושחינם ולא שבו ממעשיהם.

כי רוחות השדים הנה והן עשות אותות ויוצאות אל־מלכי ארץ ותבל כלה לאספם למלחמת היום ההוא הגדול יום אלהי הצבאות.

ואבני ברד ככבר משקלם ירדו מן־השמים על־בני האדם ויגדפו בני־האדם את־האלהים על־אדות מכת הברד כי־כבדה מכתו מאד: (חזון טז, ט, יא, יז, כא).

(לא) זאת האגרת השנית אשר אני כתב אליכם חביבי ובשתיהן כמזכיר אעיר את־תמת לבבכם: לזכר את־הדברים הנאמרים מקדם בידי הנביאים הקדושים ואת־מצות אדנינו ומושיענו אשר נתנה על־ידי שליחיכם: ודעו זאת לכם ראשונה כי באחרית הימים יבאו לצים הלכים אחרי תאות נפשם ויתלוצצו לאמר: איה הבטחת באו כי מאז שכבו האבות הכל עמד כמו מראשית הבריאה: ונעלם מדעתם לרצונם שלפנים בדבר אלהים נעשו השמים והארץ מן־המים ועל־ידי המים: ועל־ידיהם אבדה תבל אשר מאז כי נשטפה במי המבול: גם־השמים והארץ אשר לפנינו נצפנו בדברו והם שמורים לאש ליום הדין ואבד אנשי הרשע: וזאת האחת אל־תעלם מכם חביבי שיום אחד כאלף שנים בעיני יהוה ואלף שנים כיום אחד: ולא־יאחר יהוה את־אשר הבטיח כאשר־יש חשבים זאת לאחור כי מאריך אפו בעבורנו ולא יחפץ באבד האבדים כי אם־בפנות כלם לתשובה: בא יבא יום־יהוה כגנב בלילה אז השמים בשאון יחלפו והיסדות יבערו והתמגגו והארץ והמעשים אשר עליה ישרפו: (ב׳ פטר׳ ג, א־י).

(לב) ולכם הנלחצים רוחה עמנו יחד בהגלות האדון ישוע מן־השמים עם־מלאכי־עזו: באש להבה להשיב נקם לאשר לא־ידעו את־האלהים ולא שמעו לבשורת אדנינו ישוע המשיח: אשר ישאו משפטם אבדן עולם מאת פני האדון ומהדר גאונו: בבאו ביום ההוא להכבד בקדשיו ולהתפלא

לעשות משפט בארץ. (לג) מזה אנו רואים שאין מקום בכל ההסטוריה הארצית של הכנסיה הנרדפת למלכות של אלף שנים. כי בזמן המלכות יקוים מה שנאמר (תהל' פה) „חסד ואמת נפגשו, צדק ושלום נשקו... אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף".

„הן לצדק ימלך מלך, ולשרים למשפט ישרו". (ישע' לב, א). „ושפט בצדק דלים". יהודה וישראל יושעו וישכנו בטח. לא ירעו ולא ישחיתו בהר ה' הקדוש ואפילו החיות תחינה בשלום. (לד)

מכל הכתובים האלה ובפרט מישעיה ס' אנו רואים, שישראל אחרי הגאולה וירושלם יהיו מרכז הכבוד של המלכות־האלף שנים. אבל ישראל לא יגאל וציון או ירושלים לא תבנה כי אם אחרי הופעת המשיח בכבוד תפארתו.

„כי בנה יהוה ציון, נראה בכבודו" (תהל' קב, טז) אבל את ציון לא יבנה ואת סכת דוד הנפלת לא יקים, עד כי לקח את הכנסיה מן העולם. (לה)

בכל־המאמינים כי האמנתם לעדותנו אליכם: (ב' תסל' א, ז־י).

(לג) וגם־חנוך השביעי לאדם נבא עליהם לאמר הנה יהוה בא ברבבות קדשיו: לעשות שפטים בכלם ולהוכיח כל־רשעי־ארץ על־כל־מעשי רשעתם ועל־כל־הקשות אשר דברו עליו חטאים אנשי רשע: (יהודה יד, טו).

(לד) ושפט בצדק דלים והוכיח במישור לענוי ארץ והכה־ארץ בשבט פיו וברוח שפתיו ימית רשע: והיה צדק אזור מתניו והאמונה אזור חלציו: וגר זאב עם־כבש ונמר עם־גדי ירבץ ועגל וכפיר ומריא יחדו ונער קטן נהג בם: ופרה ודב תרעינה יחדו ירבצו ילדיהן ואריה כבקר יאכל־תבן: ושעשע יונק על־חר פתן ועל מאורת צפעוני גמול ידו הדה: לא־ירעו ולא־ישחיתו בכל־הר קדשי כי־מלאה הארץ דעה את־יהוה כמים לים מכסים: (ישע' יא, ד־ט).

אשר הבריאה גם־היא תשחרר מעבדות הכליון אל־חרות כבוד בני האלהים: כי ידענו אשר הבריאה כלה יחד תאנח ותחיל עד הנה: ולא־זאת בלבד כי גם־אנחנו אף־אם יש־לנו בכורי הרוח נאנח בנפשנו ונחכה למשפט הבנים פדות גויתנו: (רומ' ח, כא־כג; ג"כ ירמ' כג, ג־ח; לב, לו־מד; יחזק' לד; לה; לז).

(לה) ויכלו לדבר ויען יעקב ויאמר אנשים אחים שמעו אלי: שמעון ספר את־אשר ראה האלהים בתחלה לקחת עם לשמו מבין הגוים: ולזאת מסכימים דברי הנביאים ככתוב: אחרי־כן אשוב ואקים את־סכת דויד הנפלת והרסותיה אקים ובניתיה: למען ידרשו שארית אדם את־יהוה וכל־הגוים אשר נקרא שמי עליהם נאם־יהוה עשה כל־אלה: (מעה"ש טו, יג־יז).

מזה אנו רואים את ההבדל הגדול שבין הכנסית הסובלת ובין המלכות הנהדרת בכבוד, הנפרדות זו מזו על ידי עת הצרה הגדולה, דהיינו:

הכנסיה הלקיחה עת הצרה הגדולה ההתגלות **המלכות**

ראה את הציור בפרק ח'.

שכר הכנסיה.

אבל אפשר שתשאל: העל הכנסיה להיות תמיד סובלת ונרדפת?

בודאי לא, כי עוד יבוא יום חתונתה. כי לחצה שהוא קל ואינו אלא לרגע יביא לה כבוד עולמים גדול ורב עד למאד; (לו) והכנסיה תמצא ראויה למלכות האלהים אשר בעבורה היא סובלת, כאשר האדון ישוע יופיע משמים. (לז) ע"כ נתהלל בצרות, מפני שידענו כי הצרה מביאה לידי סבלנות, וסבלנות לידי עמידה בנסיון, ועמידה בנסיון לידי תקוה (רומ' ה, ג־ד). וכאשר ישוע המשיח, שהוא תקותנו וחיינו, יופיע, אז גם אנחנו נגלה עמו בכבוד. (לח) אם נסבל, אז גם נמלך אתו, (לט) כן, נמלך על הארץ (חזון ה, י). מזה אנו למדים

(לו) כי לחצנו שהוא קל ואינו אלא לרגע יביא לנו כבוד עולמים גדול ורב עד־למאוד: באשר לא נצפה אל־הדברים הנראים כי אם־אל־אשר אינם נראים כי הנראים לשעה המה ואשר אינם נראים קימים לעולם: (ב' קור' ד, יז, יח).

(לז) עד שנתהלל בכם בקהלות אלהים על־דבר סבלנותכם ועל־אמונתכם בכל הרדיפות ובכל־הלחץ אשר סבלתם: לאות צדקת משפט אלהים למען תמצאו ראוים למלכות האלהים אשר בעבורה תענו: באשר צדיק הוא האלהים לגמל לחץ ללחציכם: ולכם הנלחצים רוחה עמנו יחד בהגלות האדון ישוע מן השמים עם מלאכי עוזו, באש להבה להשיב נקם לאשר לא ידעו את האלהים ולא שמעו לבשורת אדנינו ישוע המשיח, אשר ישאו משפטם אבדן עולם מאת פני האדון ומהדר גאונו, בבאו ביום ההוא להכבד בקדשיו ולהתפלא בכל המאמינים כי האמנתם לעדותנו אליכם: (ב' תסל' א, ד־י).

(לח) בעת הגלות המשיח אשר הוא חייכם גם־אתם תגלו עמו בכבוד: (קול' ג, ד).

(לט) ואם־בנים אנחנו גם־ירשים נהיה ירשי נחלת אלהים וחברי המשיח בירשה אם־נתענה אתו למען גם־אתו נכבד: (רומ' ח, יז).

אם־נסבל גם־נמלך אתו ואם־נכחש־בו גם־הוא יכחש־בנו: (ב' טימ' ב, יב).

ששכר הכנסיה יהיה ממשלתה את המשיח במלכות האלף שנים. „אל תירא העדר הקטן, כי רצה אביכם לתת לכם את המלכות”. (לוקס יב, לב; דניאל ז, יח־כב־כז). ע”כ נתפללה כאשר הורה אותנו ישוע: ת ב א מ ל כ ו ת ך.

משיחיים אך בשם.

אבל, אתה תאמר: הכנסיה אינה נרדפת, וגם עתה היא נהנת משלום, אף כי לא בכל מקום.

אנו עונים, שכן הוא, יען כי הכנסיה הרשמית, (שכוללת את כל הקתוליקים הרומיים והיוניים וכל אותם שאך בשם הם משיחיים, אשר מספרם יעלה עד (400,000,000), דומה היא כל כך לבני העולם הזה, עד שאין להעולם שום סכסוך עמה. אבל איזה תועלת יש להאלהים מאלה שאך לפנים הם משיחיים, ממשיחיים קרירי־לב ומתדמים לדרכי בני עוה”ז ומנהגיהם? הוא מבקש עם קדוש ונפרד מן החטאים ומצותו היא: „צאו מתוכם והברו”. (ב’ קור’ ו, יד־יח).

אנו מאמינים ש ע ו ף ה ש מ י ם ו ה ש א ר בהמשלים במתיא י”ג מציינים את בני הרע או את הצבועים שלקחו את מושבם בהכנסיה ואת התורות הנכזבות אשר חדרו לתוכה ונתפשטו כל כך, עד שלא נותרה בה מהכנסיה האמתית כ”א השם והצורה בלבד.

האלהים דורש משיחיים מלאים קנאת ה’ צבאות, אשר דבר אלהים חיים בוער בלבם כאש עצור בעצמותיהם, כאשר יאמר ירמיה הנביא. והכי מספר האלה לא ק ט ן הוא, אפילו היום?

הכנסיה הרשמית פושרת היא, ומפחדים אנו, שכבר בא עתה שיקיא אותה האדון מפיו. אבל תודה לשמו, ישנם גם כאלה אשר באהבה מקבלים את התוכחה והמוסר וקונים מאדונם זהב צרוף באש ובגדים לבנים ונותנים קלורית על עיניהם למען יראו. אלה המה המנצחים אשר יתן להם האדון לשבת אתו על כסאו. (חזון ג, יד־כב).

הכנסיה האמתית.

ובכל זאת יש כנסיה אמתית, ו ה י א ג ו פ ו ש ל ה מ ש י ח, (מ) כנסיה אחת שאינה מתחלקת, (מא) אשר חבריה המה

(מ) וישת כל תחת רגליו ויתן אתו לראש לכל אל־העדה: אשר היא גופו מלוא של־הממלא את־הכל בכל: (אפס’ א, כב־כג).

(מא) כי כאשר הגוף אחד ובו אברים הרבה וכל־אברי הגוף אף כי רבים־רבים הם כלם גוף אחד כן גם המשיח: כי ברוח אחד

כל המאמינים במשיח באמת, (מב) והיא יכולה להקרא כנסיה פנימית או כנסיה שבתוך כל הכנסיות — החטה בין המוץ. ואל נשכח שכנסת המשיח מיועדה ללחץ ומצוקה, והשעות של מנוחה (מעה״ש ט, לא) נתנו לה רק למען חזק ואמץ אותה בשביל רדיפות הדשות ושונות. זאת היתה ההסטוריה שלה בעבר, ויש יסוד לחשש שזאת תהיה גורלה גם בעתיד, בפרט באחרית הימים, בדור של לצים, אנשים רעים ומתעים. (מג)

עם כל זה זכות מיוחדה נתנה לה לדעת תמיד שכל צרותיה רק חבלי־לדה הנה, (מד) למען יולדו בעזרתה נפשות מלמעלה ע״י רוח הקדש (יוחנן ג׳), ושבשורת המלכות אשר היא מכרזת בעולם גבורת אלהים היא לתשועה לכל המאמין. (מה)

כלת המשיח.

„האנשים אהבו את נשיכם, כאשר גם המשיח אהב את העדה ויתן את נפשו בעדה, למען קדשה בדברו, אחרי אשר טהרה ברחיצת המים, להקימה בכבוד לו לעדה אשר אין בה כתם וקמט וכדומה, כי אם למען תהיה קדושה ותמימה״.

בכתוב הנחמד הזה (אפס׳ ה) יחוסו של המשיח להכנסיה, כלת המשיח, מתואר בצבעים שאולים מהחיים הכי פנימיים, עדינים וקדושים שבין בני אדם.

נטבלנו כלנו לגוף אחד אם־יהודים ואם־יונים אם־עבדים ואם־בני חורין וכלנו לרוח אחד השקינו: (א׳ קור׳ יב, יג).

(מב) והוא נתן את־אלה שליחים ואת־אלה נביאים ואת־אלה מבשרים ואת־אלה רעים ומלמדים: להשלים את־הקדשים למעשה העבודה לבנין גוף המשיח: (אפס׳ ד, יא, יב).

(מג) ודעו זאת לכם ראשונה כי באחרית הימים יבאו לצים הלכים אחרי תאות נפשם ויתלצצו לאמר: (ב׳ פטר׳ ג, ג).

והרוח מגיד בפרוש כי באחרית הימים יסורו מן־האמונה לפנות אל־הרוחות המתעות ואל־תורת השדים: (א׳ טימ׳ ד, א).

וזאת תדע כי באחרית הימים יבאו עתים קשות: כי־יהיו האנשים אהבי עצמם ואהבי בצע ומתהללים וגאים ומגדפים וממרים באבותם וכפויי טובה ולא חסידים: חסדי אהבה ובוגדים ומלשינים וזוללים ואכזרים ושונאי טוב: ומסרים ופחזים וגבוהי רוח ואהבי עדנים ולא אלהים: ואשר דמות חסידות להם ומכחשים בכחה ואתה סור מאלה: (ב׳ טימ׳ ג, א־ה; ג״כ ב׳ טימ׳ ד, א־ה).

(מד) בני אשר־אני מחולל שנית עד כי־יוצר בכם המשיח: (גלט ד, יט; ג״כ א׳ קור׳ ד, טו; פילימון י).

(מה) כי אינני בוש מבשורת המשיח אשר גבורת אלהים היא לתשועה לכל־המאמין ליהודי ראשונה וגם־ליוני: (רומ׳ א,טז).

(מו) ועתה אם־כל־אלה ימוגו מה־מאד עליכם להתהלך בקדשה ובחסידות: ולחכות ליום־יהוה שיבא ולהחיש אותו אשר בו השמים ימוגו באש והיסדות יבערו ונמסו (ב׳ פטר׳ ג, יא, יב).

עבדו של אברהם נסע לארץ רחוקה (ברא׳ כד) לבקש כלה ליצחק, הוא שנתכבד ע״י עקידתו להיות רמז למשיח. (ברא׳ כב). כמו כן רוח הקדש בא לעולם לבקש כלה בעד המשיח. העבד אמר „אל תאחרו אותי״, כמו כן רוח הקדש מתאמץ להוכיח את העולם על דבר החטא והצדק והמשפט (יוחנן טז, ח) ולהפציר בקרירי הלב שבין המאמינים, להחיש את היום שבו תוצג הכלה לפני החתן. (ראה מתיא כב, ב־י).

רבקה אמרה „אלך״, כמו כן תשוקתה של הכלה צריכה להיות ללכת לקראת החתן. האלהים עשה את החתונה והכין את הסעודה, והכל מוכן (חוץ מהכלה) בעד הפגישה במרום, ואשרי הקרואים אל משתה חתונת השה. (חזון יט, ט).

הוי, מי יתן שהכנסיה תעבוד את עבודת הקדש ברצינות של מאה שערים להביא את החוטאים תחת כנפי השכינה, לבנות ולכונן את גוף המשיח, למען תהיה הכלה בתכלית השלמות, ועל ידי זה להחיש את הופעת אדוניה; (מו) מי יתן שתהיה תמיד מקשבת לקול התרועה של חצות הלילה: הנה החתן בא! ונכונה לצאת לקראתו לקבל את פניו. (מתיא כה, ו).

פרק אחד עשר.
הצרה – התחיה – המשפט.

הצרה.

אנו משתמשים בהמלה הזו לציין את תקופת ההסטוריה הארצית המונחת בין הלקיחה ובין ההתגלות, או בין הכנסיה ובין המלכות שא"ש. התקופה הזאת לא תהיה כולה עת של צרה, מפני שבה „יושבי הארץ ישמחו ויעלזו וישלחו מתנות איש לרעהו" (חזון יא, י), ויאמרו „שלום ושלוה" (א' תסל' ה, ג). מאמינים אנו שהתקופה הזאת לא תהיה ארוכה כל כך, מפני ששה אלפי שנה והעדנים או הימים שמציינים שנים בנבואה כמעט בא קצם. בלי ספק בה כלול גם השבוע האחרון של השבעים שבועות בדניאל, (א) יען כי בשבוע הזה האלהים שוב מתחיל להטפל בישראל, אחרי שלקח את הכנסיה מן העולם. (ב) עם כל זה אפשר שתכלול יותר מהשבע שנים של השבוע האחרון.

ברור הוא שבתקופה הזאת כלולה עת של צרה גדולה מאין כמוה, צער גדול ואסונות, (ג) חשך רוחני ורשעות גלויה. (ד) זה הוא הלילה של העולם. (ה) אבל הכנסיה האמתית, אשר

(א) והגביר ברית לרבים שבוע אחד וחצי השבוע ישבית זבח ומנחה ועל כנף שקוצים משמם ועד־כלה ונחרצה תתך על שומם: (דני' ט, כז).

(ב) ויכלו לדבר ויען יעקב ויאמר אנשים אחים שמעו אלי: שמעון ספר את־אשר ראה האלהים בתחלה לקחת עם לשמו מבין הגוים: ולזאת מסכימים דברי הנביאים ככתוב: אחרי־כן אשוב ואקים את־סכת דויד הנפלת והרסותיה אקים ובניתיה: למען ידרשו שארית אדם את־יהוה וכל־הגוים אשר נקרא שמי עליהם נאם־יהוה עשה כל־אלה: (מעה"ש טו, יג־יז).

(ג) כי אז תהיה צרה גדולה אשר כמוה לא־נהיתה מראשית העולם ועד־עתה וכמוה לא־תוסף: (מתיא כד, כא; ג"כ דני' יב, א).

(ד) ודעו זאת לכם ראשונה כי באחרית הימים יבאו לצים הלכים אחרי תאות נפשם ויתלצצו לאמר: איה הבטחת באו כי מאז שכבו האבות הכל עמד כמו מראשית הבריאה: (ב' פטר' ג, ג, ד; ג"כ לוק' יח, ז).

(ה) עלי לעשות מעשי שלחי בעוד יום יבוא הלילה אשר־בו לא־יוכל איש לעשות: (יוחנן ט, ד).

אני אמר לכם בלילה ההוא יהיו שנים במטה אחת ויאסף אחד ואחר יעזב: (לוקס יז, לד).

אינה בת לילה, (ו) מפני שהיא שוקדת ומתפללת תמיד, תזכה להמלט מן הצרה הזאת ע"י הלקיחה בעננים ולעמוד לפני בן האדם. (ז) בעת ההיא השלישית של עם ישראל תובא באש הצריפה, (ח) ולמען הבחירים יקצרו ימי הצרה (ט) ע"י הופעת המשיח. (י) מישעיה, פרשיות כ"ד עד כ"ח, נוכל לעשות לנו מושג מהאופי הנורא של התקופה הזאת, אשר בה יתגלה גם שוטן־המשיח. אחדים, בפרט מהשארית ישראל, יבואו לידי אמונה במשיח בעת ההיא וכעדיו הנאמנים יהרגו ע"י שוטן־המשיח. את אלה אנו מציינים בשם הצדיקים הבאים מן הצרה הגדולה כלקט הקציר הגדול של התחיה הראשונה.

התחיה.

ביחס להתחיה אנו רוצים לאמר, שהתרגום הנכון של א' קור' טו, כג הוא: „וכל אחד ואחד בשורה שלו (או בשירה שלו).

ברור הוא שהתחיה של אלה השייכים למשיח בבואו כוללת את כל השייכים להכלה, אשר יקומו בעת הלקיחה, כאשר יופיע המשיח במרומי האויר; וגם את הקדושים מהברית הישנה,(יא) אוהבי החתן, (יב) אשר בלי ספק יקומו בשורה או

(ו) אבל אתם אחי לא בחשך אתם שישיג אתכם היום כגנב: אתם כלכם בני האור ובני היום לא בני־הלילה אנחנו ולא בני החשך: (א' תסל' ה, ד, ה).

(ז) לכן שקדו בכל־עת והתפללו למען תעצרו־כח להמלט מכל־אלה העתידות לבוא והתיצבתם לפני בן־האדם: (לוקס כא, לו; חזן ג, י).

(ח) והבאתי את־השלשית באש וצרפתים כצרף את־הכסף ובחנתים כבחן את־הזהב הוא יקרא בשמי ואני אענה אתו אמרתי עמי הוא והוא יאמר יהוה אלהי: (זכר' יג, ט).

(ט) ולולא נקצרו הימים ההם לא ינצל כל־בשר אך למען הבחירים יקצרו הימים ההם: (מתיא כד, כב).

(י) ולכם הנלחצים רוחה עמנו יחד בהגלות האדון ישוע מן־השמים עם־מלאכי עזו: (ב' תסל' א, ז).

ואז יגלה הרשע אשר ימיתנו האדון ברוח שפתיו וישביתנו בהופעת ביאתו: (שם ב, ח).

(יא) ואני ידעתי גאלי חי ואחרון על־עפר יקום: ואחר עורי נקפו־זאת ומבשרי אחזה אלוה: אשר אני אחזה־לי ועיני ראו ולא־זר כלו כליותי בחקי: (איוב יט, כה).

יחיו מתיך נבלתי יקומון הקיצו ורננו שכני עפר כי טל אורת טלך וארץ רפאים תפיל: (ישע' כו, יט).

מיד שאל אפדם ממות אגאלם אהי דבריך מות אהי קטבך שאול נחם יסתר מעיני: (הושע יג, יד).

לכן הנבא ואמרת אליהם כה־אמר אדני יהוה הנה אני פתח את־קברותיכם והעליתי אתכם מקברותיכם עמי והבאתי אתכם אל אדמת־ישראל: וידעתם כי־אני יהוה בפתחי את־קברותיכם ובהעלותי אתכם מקברותיכם עמי: ונתתי רוחי בכם וחייתם והנחתי אתכם על־אדמתכם וידעתם כי אני יהוה דברתי ועשיתי נאם יהוה: (יחז' לז, יב־יד; ג"כ עבר' יא, לט־מ).

(יב) ואתם עדי אשר אמרתי

בשירה שונה מהכנסיה (השוה חזון ו, ט־יא), (יג) וגם את המאמינים הבאים מתוך הצרה הגדולה, (יד) אשר יקומו בעת ההתגלות (כאשר ירד המשיח לארץ), וכולם ישתתפו במלכות־האלף שנים. (טו)

את האחרונים ציינו בהציור בהאותיות ת״צ.

ע״כ הקציר הגדול של התחיה הראשונה כולל בתוכו את

המשיח		**ראשית הבכורים**	
אותם שהם	בהלקיחה	הכנסיה. הצדיקים של הברית הישנה.	} הקציר.
למשיח בבואו.	בההתגלות	צדיקי הצרה הגדולה.	} הלקט

אינני המשיח רק־שלוח אני לפניו: אשר־לו הכלה הוא החתן ורע החתן העמד ושמע אתו שמוח ישמח לקול החתן הנה שמחתי זאת עתה שלמה: (יוחנן ג, כח, כט).

(יג) וכפתחו החותם החמישי וארא מתחת למזבח את־נפשות הטבוחים על־דבר האלהים ועל־העדות אשר היתה בפיהם: ויזעקו בקול גדול ויאמרו אדני הקדוש והאמתי עד־מתי לא תשפט ולא־תקום את דמינו מישבי הארץ: ויתן לכל־אחד מהם שמלה לבנה ויאמר אליהם לנוח עוד זמן מעט עד־ מלאת מספר חבריהם ואחיהם שסופם להרג כמוהם: (חזון ו, ט־יא).

(יד) וינתן־לה לתת רוח בצלם החיה עד־כי ידבר צלם החיה וכל אשר־לא ישתחוו לצלם החיה תסגירם למות: (חזון יג, טו).

(טו) וארא כסאות וישבו עליהם והמשפט נתן בידם ונפשות ההרוגים על עדות ישוע ועל־דבר האלהים ואשר לא השתחוו לחיה ולצלמה ולא קבלו את־תוה על־מצחותם ועל־ידם ויחיו וימלכו עם־המשיח אלף שנים: ויתר המתים לא־חיו עד־מלאת אלף השנים זאת התחיה הראשונה: ומי שיש־לו חלק בתחיה הראשונה אשריו וקרוש הוא בהם לא־ישלט המות השני כי יהיו כהנים לאלהים ולמשיחו ומלכו אתו אלף שנים: (חזון כ, ד־ו; ג״כ רומ׳ יא, טו).

התחיה השניה או תקומת המשפט (טז) תהיה אחרי המלכות שא״ש ומקפת את כל המתים הנשארים.(יז)

המשפט.

לפעמים קרובות אנו שומעים את מאחרי־ההופעה מדברים ע״ד „המשפט הכללי״ ומעוררים בשומעיהם את הרעיון ע״ד יום אחד בעתיד שבו האנושיות כולה תקום בעת ובעונה אחת להראות לפני כסא הדין של האלהים להשפט ממנו.

המבטא „משפט כללי״ אינו נמצא בכתבי הקדש. המאמינים בהופעת המשיח לפני המלכות ג״כ יאמינו שהמשפט יהיה כללי, אבל רק במובן זה שכולם ישפטו. — א ב ל ל א כ ו ל ם ב ע ת ו ב ע ו נ ה א ח ת.

המשפט על המאמינים בתור חוטאים הוא דבר ששייך להעבר, שכבר נגמר במשיח במותו על הצלוב. „השומע דברי ומאמין לשולחי יש לו חיי עולם ולא יבא במשפט, כי עבר ממות לחיים״. (יוחנן ה, כד). השוה גם יוחנן ג, יז־יט. (יח)

יש יום הדין שיבוא, אבל לא יום של כ״ד שעות, כ״א שורה ארוכה של שנים. יום משמש לציין תקופה כזאת בב׳ קור׳ ו, ב; אפס׳ ו, יג; עבר׳ ג, ח. (יט) ה„שעה״ ביוחנן ה, כה הקיפה יותר משמונה עשרה מאות שנים. כמו כן ה„שעה״ ביוחנן ה, כח יכולה להקיף כמה מאות שנים.

„יום הדין״ הזה נקרא ג״כ „יום יהוה״, „יום האחרון״ ו„יום הגדול״.

(טז) ועלו עשי הטוב לקום לחיים ועשי הרע לקום לדין: (יוחנן ה, כט).

(יז) וארא א ת ־ה מ ת י ם הקטנים עם־הגדלים עמדים לפני הכסא וספרים נפתחים ויפתח ספר אחר והוא ס פ ר החיים וישפטו המתים מן־ה כ ת ו ב בספרים כמעשיהם: וישב הים את־מתיו והמות והשאול השיבו את־מתיהם וישפטו איש איש כ מ ע ש י ה ם: והמות והשאול השלכו באגם־האש והוא המות השני: (חזון כ, יב־יד).

(יח) כי האלהים לא־שלח את־בנו בעולם לדין את־העולם כי אם־למען יושע בו העולם: המאמין בו לא ידון ואשר לא־יאמין בו כבר נדון כי לא־האמין בשם בן־האלהים היחיד: (יוחנן ג, יז, יח).

(יט) כי הוא אומר בעת רצון עניתיך וביום ישועה עזרתיך הנה עתה עת רצון הנה עתה יום ישועה: (ב, קור׳ ו, ב).

על כן אחזו בכלי־נשק אלהים למען תוכלו לקום ב י ו ם הרע ולמלא צבאכם ולעמוד: (אפס׳ ו, יג).

אל תקשו לבבכם כמריבה כיום מסה במדבר: (עבר׳ ג, ח).

היום הזה יתחיל במגפות (כ) ויכלה באש (כא), אבל בתוך תבוא עת ארוכה של „חסדי דוד הנאמנים" (כב) או מלכות־האלף שנים. (כג) יום הדין מקיף ארבעה משפטים שיהיו כולם בגלוי ובזה הסדר:

ארבעה משפטים.

א. משפט הצדיקים על מעשיהם. (כד) המשפט הזה לא יהיה בארץ. (השוה א' תסל' ד, יג־יח עם ב' תסל' א, ו־י; חזון יט, יא־טז). ראה את הכתובים המובאים למטה בהערות (כ, לב, לג).

אין ספק שהקדושים מקבלים את דינם לפני הרשעים, (ראה

(כ) באשר צדיק הוא האלהים לגמל לחץ ללוחציכם. ולכם הנלחצים רוחה עמנו יחד בהגלות האדון ישוע מן השמים עם מלאכי עזו, באש להבה להשיב נקם לאשר לא ידעו את האלהים ולא שמעו לבשורת אדונינו ישוע המשיח, אשר ישאו משפטם אבדן עולם מאת פני האדון ומהדר גאונו, בבואו ביום ההוא להכבד בקדושיו ולהתפלא בכל המאמינים, כי האמנתם לעדותנו אליכם: (ב, תסל' א, ו־י; ג"כ חזון יט, יא־כא).

(כא) והשטן אשר הדיחם השלך באגם־אש וגפרית אשר־שם גם־החיה ונביא השקר ויסרו יומם ולילה לעולמי עולמים: (חזון כ, י, טו).

(כב) הטו אזנכם ולכו אלי שמעו ותחי נפשיכם ואכרתה לכם ברית עולם חסדי דוד הנאמנים: (ישע' נה, ג).

ועל הקימו אתו מן־המתים לבלתי שוב עוד לשחת כה אמר אתן לכם חסדי דוד הנאמנים: (מעה"ש יג, לד).

(כג) וארא כסאות וישבו עליהם והמשפט נתן בידם ונפשות ההרוגים על־עדות ישוע ועל־דבר האלהים ואשר לא השתחוו לחיה ולצלמה ולא קבלו את־תוה על־מצחותם ועל־ידם ויחיו וימלכו עם־המשיח אלף שנים: ויתר המתים לא־חיו עד־מלאת אלף השנים זאת התחיה הראשונה: ומי שיש־לו חלק בתחיה הראשונה אשריו וקדוש הוא בהם לא־ישלט המות השני כי יהיו כהנים לאלהים ולמשיחו ומלכו אתו אלף שנים: (חזון כ, ד־ו).

(כד) על־כן אל־תשפטו דבר לפני עתו עד כי־יבא האדון והוא יוציא לאור את־תעלמות החשך ויגלה את־מזמות הלבבות ואז תהיה תהלה לכל־איש מאת האלהים: (א' קור' ד, ה).

יגלה מעשה כל־איש כי היום הוא יבררהו כי־באש יראה ומה־מעשה כל־איש ואיש האש תבחננו: אם־יעמד מעשה איש אשר בנה עליו יקבל שכרו: ואם־ישרף מעשהו יפסידנו והוא יושע אך כאוד מצל מאש: (שם ג, יג־טו).

כי כלנו עתידים להראות לפני כסא־דין המשיח למען ישא איש כפעלו בחיי גופו אם־טוב ואם־רע: (ב, קור' ה, י; גם רומ' יד, י־יב).

מתיא כה, יד־ל). משפט העבדים יבוא קדם למשפט הגוים. (מתיא כה, לא־מו, ראה ג"כ א' פטר' ד, יז־יח). (כה)

ב. המשפט על הגוים החיים על הארץ בעת ההתגלות. ישוע הוא השופט של החיים והמתים. (כו)

הכנסיה או הקדושים, שעלו למרום ע"י הלקיחה, יבואו עתה עם המשיח לעשות משפט בעולם (כז) או בהגוים החיים. (כח) זה הוא משפט החיים, ר"ל של אותם החיים על הארץ, כאשר יופיע המשיח בעת ההתגלות. הוא יפריד בין הגוים כאשר יפריד הרעה בין הכבשים ובין העתודים, בלקטו את כל המכשלות (מתיא יג, מא־מב) ובהקימו את מלכותו (פסוק מג). הכתה השלישית הם אחיו בבשר, בני ישראל, (כט) אשר עליהם נאמר: „ובגוים לא יתחשב". (ל)

אחרי כן תבוא המלכות של אלף שנים, והוא יום ארוך של משפט (מעה"ש יז, לא), באשר השופט הצדיק יהיה בארץ וישים משפט לקו וצדקה למשקלת. (ישע' כח, יז).

(כה) כי עת החל המשפט מבית אלהים ואם־ממנו ראשנה מה־תהיה אחרית הממרים את־בשורת אלהים: *(א'פטר' ד, יז).*

(כו) ויצו אתנו להשמיע לעם ולהעיד כי אתו שם האלהים לשפט החיים והמתים: *(מעה"ש י, מב; ג"כ ב, טימ' ד, א; א' פטר' ד, ה).*

(כז) הלא ידעתם כי הקדשים ידינו את־העולם ואם־העולם ידון על־ידכם הלא ראוים אתם לדין דינים קלים: *(א' קור' ו, ב; ג"כ יהודה יד־טו).*

(כח) והנה כאשר ילקטו הזונין ונשרפו באש כן יהיה לקץ העולם הזה: בן־האדם ישלח את־מלאכיו ולקטו ממלכותו את כל־המכשלות ואת כל־פעלי האון: והשליכו אתם אל־תנור האש שם תהיה היללה וחרק השנים: אז יזהירו הצדיקים כשמש במלכות אביהם מי אשר לו אזנים לשמוע ישמע: *(מתיא יג, מ־מג).*

(כט) למען אחי ורעי אדברה־נא שלום בך: *(תהל' קכב, ח).*

(ל) וישא משלו ויאמר מן־ארם ינחני בלק מלך־מואב מהררי־קדם לכה ארה־לי יעקב ולכה זעמה ישראל: מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם יהוה: כי־מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו הן־עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב: *(במד' כג, ז־ט).*

ג. המשפט של המתים לפני הכסא הלבן הגדול. (לא—לג)

ד. המשפט על המלאכים הרעים (לד) אשר יושלכו באגם האש המוכן בעד השטן ומלאכיו. הרשעים יושלכו בו בראשנה. השוה חזון יט, כ, עם חזון כ, ז־י; ב׳ פטר׳ ב, ד; יהודה ו). (לה)

(לא) וארא את־המתים הקטנים עם־הגדלים עמדים לפני הכסא וספרים נפתחים ויפתח ספר אחר והוא ספר החיים וישפטו המתים מן־הכתוב בספרים כמעשיהם: וישב הים את־מתיו והמות והשאול השיבו את־מתיהם וישפטו איש איש כמעשיהם: והמות והשאול השלכו באגם־האש והוא המות השני: וכל־איש אשר לא־נמצא כתוב בספר החיים השלך באגם האש: (חזון כ, יב־טו; ג"כ מתיא י, טו; יא, כא־כד; יב, מא־מב; רומ׳ ב, טו־טז).

כי יודע יהוה להציל את־חסידיו מנסיון ולחשך את־הרשעים ליום המשפט להשיב גמולם להם: (ב, פטר׳ ב, ט).

(לב) כי את־זאת נאמר לכם בדבר יהוה כי אנחנו החיים הנותרים עד־בא האדון לא נקדם את־הישנים: כי האדון הוא ירד מן־השמים בתרועה בקול שר המלאכים ובשפר אלהים ואז יקומו ראשונה המתים במשיח: אחרי־כן אנחנו החיים הנותרים נלקח אתם יחדו בעננים לקראת האדון לאויר ובכן נהיה תמיד עם־האדון: (א׳ תסל׳ ד, טו־יח).

(לג) וארא את־השמים נפתחים והנה־סוס לבן והרכב עליו יקרא לו נאמן ואמתי ובצדק הוא שפט ולחם: ועיניו כלבת־אש ועטרות הרבה בראשו ולו שם כתוב אשר לא־ידע איש כי אם־הוא לבדו: והוא לבוש לבוש מאדם בדם ושמו נקרא דבר האלהים: וצבאות השמים יצאים אחריו על־סוסים לבנים והם מלבשים בגדי־בוץ לבן וטהור: ומפיו יצאת חרב חדה להכות את־הגוים והוא ירעם בשבט ברזל והוא דרך פורת יין חמת־אף אלהי הצבאות: ועל־בגדו ועל־בגדו ועל־ירכו כתוב שם מלך המלכים ואדני האדנים:

וארה את־החיה ומלכי הארץ ואגפיהם נקהלים לעשות מלחמה עם־הרכב על־הסוס ועם־צבאו: ותתפש החיה ונביא השקר אתה אשר־עשה האותות לפניה והדיח בהן את־נשאי תו־החיה והמשתחוים לצלמה ושניהם השלכו חיים באגם־האש הבער בגפרית: (חזון יט, יא־טז; יט־כ).

(לד) כי לא־חס אלהים על־המלאכים אשר חטאו כי אם־הורידם לקצבי הרים ויסגירם בכבלי אפל לשמרם למשפט: (ב, פטר׳ ב, ד).

והמלאכים אשר לא־שמרו את־משרתם כי אם־עזבו את־זבלם שמרם במוסרות עולם באפלה למשפט היום הגדול: (יהודה ו; ג"כ א׳ קור ו, ג; חזון כ, י).

(לה) ותתפש החיה ונביא השקר אתה אשר־עשה האותות לפניה להדיח בהן את־נשאי תו החיה והמשתחוים לצלמה ושניהם השלכו חיים באגם־האש הבוער בגפרית: (חזון יט, כ).

ואחרי כלות אלף השנים יתר השטן מבית משמרו: ויצא להדיח את־הגוים בארבע כנפות הארץ את־גוג ומגוג ולקבצם למלחמה אשר מספרם כחול הים: ויעלו על־מרחבי ארץ ויסבו את־מחנה הקדשים ואת־העיר החביבה ותרד אש (מאת האלהים) מן־השמים

מעשים כאלה הדורשים זמנים ארוכים שונים מוכיחים שאין פה מקום להדעה ע״ד „משפט כללי״ ביום אחד.

„יום יהוה״ יש לו שני פנים, דהיינו: משפט על אויבי האלהים, ותשועה וברכה לעם יהוה. (לו)

על כן יש לנו המשפט:

של המאמינים שנגמר על הצלוב.

של המאמינים ביחס למעשיהם, לפני כסא הדין של המשיח

של הגוים החיים בזמן ההתגלות.

של הרשעים לפני הכסא הלבן הגדול.

ו ת א כ ל א ו ת ם : והשטן אשר הדיחם השלך באגם־אש וגפרית אשר־שם גם־החיה ונביא השקר ויסרו י ו מ ם ו ל י ל ה לעולמי עולמים: (חזון כ, ז־י; ג״כ ב׳ פטר׳ ב׳ ד; יהודה ו).

(לו) והיה באחרית הימים נכון יהיה הר בית־יהוה בראש ההרים ונשא מגבעות ונהרו אליו כל־הגוים: והלכו עמים רבים ואמרו לכו נעלה אל הר־יהוה אל־בית אלהי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה בארחתיו כי מציון תצא תורה ודבר־יהוה מירושלם.

ושח גבהות האדם ושפל רום אנשים ונשגב יהוה לבדו ביום ההוא: (ישע׳ ב, ב־ג, יז; ג״כ ישע׳ ד, א־ו; יאול ב, כא־כז ג,ד;ד,יב־יז; דני׳ ז,ט־יד;זכר׳ יד, א־כא; צפנ׳ ג, ח־ט; מלאכי ג, יט־כא).

פרק שנים עשר.

שוטן–המשיח (אנטי־כריסטוס).

השם הזה מביא לפנינו את הענין היותר נורא בכה"ק. שוטן־המשיח — איש שיצטיין בהתנגדותו המחלטת לישוע המשיח, איש כזה בוא יבוא לפי דברי כה"ק. (א) רוחו של שוטן־המשיח היה מכבר בעולם, הלוא הוא המכחש בכל הדורות, בעתיד (ג) כמו בעבר, (ב) שישוע המשיח בא בבשר.

רוחו של שוטן־המשיח, השוכן עתה בבני אדם רבים, יתגלם באחרונה באדם אחד במדרגה היותר עליונה, וזה יהיה השוטן של המשיח, אשר יכחיש את האב ואת הבן. (ד)

כי הוא יהיה בן אדם אישי ולא קבוץ של אנשים נאמר בפירוש בב' תסל', אשר שם הוא נקרא „איש החטאה", „בן האבדון", או פשוט „הרשע" בה' הידיעה.

כמו שהמשיח הוא זהר כבודו וצלם עצמותו של האלהים, (ה) כן שוטן־המשיח הוא כנראה ההתגלמות העליונה של השטן, שר העולם הזה. (ו) הוא יבוא „כפי פעולת השטן ברב־כח ובאותות ובמופתי שקר ובכל מרמת און".

ממנו תצא „התעיה חזקה" לכל אשר ממאנים להאמין בהאמת. (ז)

(א) ילדי הנה השעה האחרונה באה וכאשר שמעתם שיבא שטן המשיח כן עתה רבו שטני המשיח ובזאת נדע שהיא השעה האחרונה: *(א' יוחנן ב, יח).*

(ב) וכל־רוח אשר איננו מודה בישוע (המשיח הבא בבשר) לא מאלהים הוא וזה הוא רוח שוטן המשיח אשר שמעתם כי יבא ועתה הנה־הוא בעולם: *(א' יוחנן ד, ג).*

(ג) כי מתעים רבים באו לעולם אשר אינם מודים בישוע המשיח הבא בבשר זה הוא המתעה ושוטן המשיח: *(ב' יוחנן ז).*

(ד) מי הוא הדבר שקר כי אם־המכחש בישוע לאמר לא המשיח הוא זה הוא שוטן המשיח המכחש באב ובבן: *(א' יוחנן ב, כב).*

(ה) והוא זהר כבודו וצלם עצמותו ונושא כל בדבר גבורתו ואחרי טהרו אתנו בנפשו מחטאתינו ישב לימין הגדלה במרומים: (עבר' א, ג).

(ו) לא־ארבה עוד אמרים עמכם כי הנה בא שר העולם הזה ובי אין־לו כל: *(יוחנן יד, ל).*

(ז) אל־יתעה אתכם איש בשום אופן כי לא־יבא בטרם יהיה בראשונה המרד ונגלה איש החטאה בן־האבדון: המתקומם

זה „סוד הרשע” החל פעולתו בזמן שליחי המשיח, אבל נראה שהיה אז „כח מונע” בעולם ששם מעצור על דרכו, ולפי דעתנו הוא הרוח הקדש, אשר בהתגלותו הנוכחית שרותו היא להוכיח את העולם ולקבץ את כל בני הכנסיה לאגודה אחת. אבל כאשר הכח המונע הזה יוסר מן הדרך (או מתוך), וזה יהיה כשתעלה הכניסה למרום, אז „סוד הרשע” יתגלה לעין כל, ו„הרשע” יבוא להתחיל מעשה ההרס וחורבן העולם. (ב׳ תסל׳ ב, ז־ח).

וכאשר יבוא הוא, העולם כלו יקבל אותו וגם היהודים (ח) בכלל, אשר, אחרי ששבו לארצם ובנו את בית המקדש, יעשו עמו, הנקרא בפי הנביא: „ברית את מות וחזה עם שאול”. (ט) אז שוטן־המשיח יתקומם ויתרומם על כל הנקרא אל או עבודת אל, עד כי ישב בהיכל אלהים כאלהים (ר״ל בבהמ״ק הנבנה זה מחדש) ויראה את עצמו כי אלהים הוא (ב׳ תסל׳ ב, ד). אין ספק בדבר שהוא הוא המלך המתואר בדניאל יא, לו (י) וכו׳: „ועשה כרצונו המלך ויתרומם ויתגדל על כל אל”. ובחזון יוחנן יג, יא־יח (יא) אנו רואים אותו בדמות

והמתרומם על־כל־הנקרא אל או עבודה עד־כי גם־ישב בהיכל האלהים כאלהים ומראה את־עצמו כי אלהים הוא: הלא תזכרו כי־בעוד היותי אתכם אלה דברתי אליכם: ועתה ידעתם את אשר ימנעהו מלהגלות בעתו: כי סוד הרשע כבר החלה פעלתו רק שיוסר מתוך המנע עד־כה: ואז יגלה הרשע אשר ימיתנו האדון ברוח שפתיו וישביתנו בהופעת ביאתו: את אשר יבוא כפי פעלת השטן ברב־כח ובאתות ובמופתי שקר: ובכל־מרמת און באבדים תחת אשר לא־קבלו את־אהבת האמת להושע: ובעבור זאת ישלח להם האלהים מדוחי שוא להאמין בשקר: למען ידונו כל־אשר לא־האמינו באמת ורצו בעולה: (ב׳ תסל׳ ב, ג־יב).

(ח) אני הנה באתי בשם אבי ולא קבלתם אתי ואם־יבא אחר בשם עצמו אתו תקבלו: (יוחנן ה, מג).

(ט) לכן שמעו דבר־יהוה אנשי לצון משלי העם הזה אשר בירושלם: כי אמרתם כרתנו ברית את־מות ועם־שאל עשינו חזה שוט שוטף כי־יעבר לא יבואנו כי שמנו כזב מחסנו ובשקר נסתרנו: לכן כה אמר אדני יהוה הנני יסד בציון אבן אבן בחן פנת יקרת מוסד מוסד המאמין לא יחיש: ושמתי משפט לקו וצדקה למשקלת ויעה ברד מחסה כזב וסתר מים ישטפו: וכפר בריתכם את־מות וחזותכם את־שאול לא תקום שוט שוטף כי יעבר והייתם לו למרמס: (ישע׳ כח, יד־יח).

(י) ועשה כרצנו המלך ויתרומם ויתגדל על־כל־אל ועל אל אלים ידבר נפלאות והצליח עד־כלה זעם כי־נחרצה נעשתה: (דניאל יא, לו).

(יא) וארא חיה אחרת עלה מן־האדמה ולה שני קרנים כקרני השה ומדברת כתנין: והיא עשה כל־פקודי החיה הראשונה בפניה ומביאה את־הארץ וישביה

היה, אשר מספרה הוא מספר אדם — 666 — והוא עושה אותות גדולות ומתעה את יושבי הארץ ע״י מופתיו, ויש לו הכח להסגיר למות את כל אשר לא ישתחוו לצלם החיה. בישעיה י״ד (יב) נקרא שמו „הילל בן שחר״, אשר מלך בבל היה משמש כרמז עליו. שם נאמר שהוא „חולש גוים, מרים את כסאו ממעל לכוכבי־אל ויושב בהר מועד״.

זאת היא, בקצור, התמונה הנוראה אשר כה״ק ציירו לנו מהמתנגד הגדול של המשיח. יש מאמינים שהוא כבר נתגלה באישיותו של אנטיוכס אפיפנים או באפיפיורים ברומי — או במחמד וממלאי מקומו, אבל כל זה הוא, לפי דעתנו, טעות גמורה. האפיפיורים קבלו את מעלתם וכחם מפני תביעותם שהם ממלאי מקום המשיח, ולא מפני התנגדותם אליו. ע״כ טעות גדולה היא לקרא את האפיפיור בשם שוטן־המשיח. באנטיוכס היה בלי ספק נמצא איזה רמז על שוטן־המשיח הבא. בהתנגדותו הקנאית לעבודת השם, בהקרבת החזיר השנוא כל כך ליהודים במקדש, וברדיפתו את היהודים באכזריות נוראה מאד נצבת לפנינו תמונה של זעיר אנפין ממעשי שוטן־המשיח האחרון. אבל הוא היה מת זמן ארוך קדם שכתבו פולוס ויוחנן ע״ד שוטן־המשיח כי עוד יבוא. כמו כן יוכל מחמד להיות איזה רמז עליו אבל לא יותר.

לא, שוטן־המשיח עוד יבוא בעתיד, אבל הוא לא יתגלה טרם הכנסיה האמתית תלקח מן הארץ ע״י הלקיחה, כמו

להשתחות לחיה הראשונה אשר־נרפאה מכת מות אשר־לה: ונתנת אותות גדולות וגם־אש מן־השמים תוריד ארצה לעיני בני־אדם: ומתעה את־ישבי הארץ באותות אשר נתן־לה לעשות בפני החיה באמרה אל־ישבי הארץ לעשות צלם לחיה אשר־הכתה מכת־חרב ותחי: וינתן־לה לתת רוח בצלם החיה עד־כי ידבר צלם החיה וכל אשר־לא ישתחוו לצלם החיה תסגירם למות: ותעש את־אשר כלם למקטן ועד־גדול אם־אביון ואם־עשיר גם־בני החרים גם־העבדים יתוו תו על־יד ימינם או על מצחתם: ולא יוכל איש לקנות או למכר כי אם־בהיות עליו תו החיה או שמה או־מספר שמה: בזאת חכמה מי שבינה לו יחשב מספר החיה כי מספר אדם הוא ומספרו שש מאות וששים ושש: (חזון יג, יא־יח).

(יב) איך נפלת משמים הילל בן־שחר נגדעת לארץ חולש על־גוים: ואתה אמרת בלבבך השמים אעלה ממעל לכבבי־אל ארים כסאי ואשב בהר־מועד בירכתי צפון אעלה על במתי עב אדמה לעליון: אך אל־שאול תורד א ל ־ י ר כ ת י ־ ב ו ר: ראיך אליך ישגיחו אליך יתבוננו הזה האיש מרגיז הארץ מרעיש ממלכות: (ישע׳ יד, יב־טז).

שנאמר בא׳ תסל׳ ד׳. (יג) פולוס השליח אומר: „והננו מבקשים מכם אחי על אדות ביאת אדנינו ישוע המשיח ואסיפתנו אליו״ — ר״ל ע״י הלקיחה בעננים הנזכרת באגרתו הקודמת (יד) ואשר תהיה קדם שהמרד והמעל יתפתחו במלואם ואיש החטאה יתגלה לעין כל. זה יוצא ברור מפ׳ ז׳. הרוח הקדש׳ בזמן שהוא מקבץ את בני הכנסיה, (טו) מוכיח הוא את העולם ע״ד החטא, הצדק והמשפט, (טז) אבל אחרי שמלא את תפקידו, הוא יעלה את הכלה לפגש את האדון במרומי האויר ויעזב את הארץ. הכנסיה הבוגדת ובני ישראל הזונים מאחרי האלהים יעזבו בעולם המלא רשע, נכונים להאמין בכל שקר, (יז) ואז „הרשע״ יתגלה לעין כל. תודה לאל, שהכנסיה האמתית תמלט משעת הנסיון הנורא. (יח) היא תהיה עם האדון, (יט) בזמן ששוטן־המשיח ימשול בעולם.

אבל אף כי ששוטן־המשיח יתעלה ויתרומם למעלה מכל

(יג) כי האדון ירד מן השמים בתרועה בקול שר המלאכים ובשופר אלהים ואז יקומו ראשונה המתים במשיח. אחרי כן אנחנו החיים הנותרים נלקח אתם יחדו בעננים לקראת האדון לאויר ובכן נהיה תמיד עם האדון. לכן נחמו זה את זה בדברים האלה: (א׳ תסל׳ ד, טז־יח).

(יד) והננו מבקשים מכם אחי על־אדות ביאת אדנינו ישוע המשיח ואסיפתנו אליו: אשר לא־תטרף דעתכם פתאם ואשר לא תבהלו לא ברוח ולא בדבור ולא באגרת כאלו שלוחה מאתנו לאמר הגיע יום יהוה.

כי סוד הרשע כבר החלה פעלתו רק שיוסר מתוך המנע עד־כה: (ב׳ תסל׳ ב, א, ב, ז).

(טו) כי כאשר הגוף אחד ובו אברים הרבה וכל־אברי הגוף אף כי־רבים הם כלם גוף אחד כן גם המשיח: כי ברוח אחד נטבלנו כלנו לגוף אחד אם־יהודים ואם־יונים אם־עבדים ואם־בני חורין וכלנו לרוח אחד השקינו: (א׳ קור׳ יב, יב־יג).

ולא תעצבו את־רוח הקדש של־אלהים אשר נחתמתם בו ליום הגאלה: (אפס׳ ד, ל).

(טז) והיה כי יבא והוכיח את־העולם על־דבר החטא והצדק והמשפט: (יוחנן טז, ח).

(יז) ובעבור זאת ישלח להם האלהים מדוחי שוא להאמין בשקר: ב׳ תסל׳ ב, יא).

(יח) לכן שקדו בכל־עת והתפללו למען תעצרו־כח להמלט מכל־אלה העתידות לבוא והתיצבתם לפני בן־האדם: (לוק׳ כא, לו).

יען שמרת דבר סבלנותי אשמרך גם־אני משעת הנסיון העתידה לבוא על־תבל כלה לנסות את־ישבי הארץ: (חזון ג, י).

(יט) אחרי כן אנחנו החיים הנותרים נלקח אתם יחדו בעננים לקראת האדון לאויר ובכן נהיה תמיד עם האדון. לכן נחמו זה את זה בדברים האלה: (א׳ תסל׳ ד, יז־יח).

יען אשר לא־יעדנו האלהים לחרון כי לרשת את־הישועה על־ידי אדנינו ישוע המשיח: אשר מת בעדנו למען נחיה עמו יחד אם־נשקד ואם־נישן: (שם ה, ט, י).

וימשול בעולם בכה גדול, עם כל זה הוא „יבוא עד קצו ואין עוזר לו". (כ) „האדון ימיתנו ברוח שפתיו וישביתנו בהופעת ביאתו", (כא) כאשר יבוא עם קדושיו לעשות משפט ברשעים. (כב) אמנם כן, „אל שאול יורד, אל ירכתי בור", והרואים אותו ישגיחו אליו, יתבוננו ויאמרו: „הזה האיש מרגיז הארץ, מרעיש ממלכות, שם תבל כמדבר ועריו הרס"?! (ישע' יד, טו-יז).

רוצים אנו לעורר את תשומת-לב הקורא להעובדה' ששוטן-המשיח יכחיש בהאב והבן, (כג) וע"י זה הוא ישים את עצמו לראשם ומנהיגם של כל מכחישי האלהים, ע"כ הוא מצויין בשם „סוד הרשע" בה' הידיעה. זאת נותנת חשיבות מיוחדה, המעוררת פחד בלבנו, להשלוש של האי-חוקיות של הסאציא-ליסמוס, ניהיליסמוס ואנארכיסמוס המתפשטים במהירות כל כך גדולה בימינו, אשר מגמתם היא לעקר מן הארץ כל חוק ביחס להאישות ולהקנין הפרטי, ועוד.

אפשר שאלה הם הבאים לפנות דרך להשוטן של המשיח. אבל יהיה איך שיהיה, הוא בודאי יבוא, ומה מעציב הוא הרעיון ע"ד עולם מלא רשע הרץ לקראת התגלמות הרשע במדרגתה היותר עליונה.

(כ) ויטע אהלי אפדנו בין ימים להר צבי־קדש ובא עד־קצו ואין עוזר לו: (דני' יא, מה).
(כא) ואז יגלה הרשע אשר ימיתנו האדון ברוח שפתיו וישביתנו בהופעת ביאתו: (ב' תסל' ב, ח).
(כב) וגם־חנוך השביעי לאדם נבא עליהם לאמר הנה יהוה בא ברבבות קדשיו: לעשות שפטים בכלם ולהוכיח כל רשעי־ארץ על־כל־מעשי רשעתם ועל־כל־הקשות אשר דברו עליו חטאים אנשי רשע: (יהודה יד, טו).
(כג) מי הוא הדבר שקר כי אם־המכחש בישוע לאמר לא המשיח הוא זה הוא שוטן המשיח המכחש באב ובבן: (א' יוחנן ב, כב).

פרק שלשה עשר.

העובדה הראשית.

אנו מאמינים, שתכנית סדר העובדות אשר תבואנה בעתיד, הכלולה בהפרקים הקודמים מספרנו, תמצא חן בעיני כל דורש זריז בכה"ק. איך שהוא, אנו מטעימים תמיד רק דבר אחד — את הופעת המשיח לפני מלכות האלף שנים ולקיחת הקדושים. זאת היא, כפי שאנו רואים, התקוה הגדולה של הכנסיה והעובדה הראשית אשר המאמינים מחכים לה. (א)

הרבה נגלה לנו ביחס לעת הצרה והמלכות ועוד, הבאות אחרי הלקיחה, אבל כל אלה אינו כי אם ציור כללי בלבד. ועתה, קורא יקר, אל נתיאש אם לא נוכל להבין את הכל.

רק אחת אל תשכח, שהמלך בוא יבוא, וכשיבוא הוא, אז תבוא העת לדעת ולהבין את כל הפרטים השייכים לאופי המלכות. (ב)

שאלות של מאחרי ההופעה.

מאחרי ההופעה, כנראה, שוכחים את זה לגמרי, ומפני שאינם יכולים להבין את הדברים האלה ביחס להופעת האדון, אשר אנו „מביטים במראה ובחידות", הם ממאנים לקבל גם את הנגלה בפירוש.

אם אפילו בזמן הזה לא נוכל לתרץ את הסתירה העתיקה שבין הבחירה החפשית והשגחת הבורא באופן שיסכים לו כל אחד מאתנו, אל נתפלא אם אין בנו היכולת להשיג את הכבוד אשר יתגלה בנו בהופעת המלכות. על כן אל נבוא במבוכה ע"י השאלות שהם שואלים, למשל:

(א) כי־פיהם המגיד מה־היה מבואנו אליכם ואיך עזבתם האלילים ושבתם לאלהים לעבד אל חי ואמתי: ולחכות לבנו מן־השמים אשר העירו מן־המתים לישוע המציל נו מן־החרון הבא: (א׳ תסל׳ א, ט, י).

(ב) ויאמר שמואל אל־כל־העם הראיתם אשר בחר־בו יהוה כי אין כמהו בכל־העם וירעו כל־העם ויאמרו יחי המלך: וידבר שמואל אל־העם את משפט המלכה ויכתב בספר וינח לפני יהוה וישלח שמואל את־כל־העם איש לביתו: (שמו"א י, כד, כה).

איך ובאיזו אופן יושעו בני האדם בזמן המלכות?
מה יהיה האופי של אמצעי החסד?
מה יבוא תחת הכרזת הבשורה, הטבילה וסעודת האדון?
אי אפשר היה ליהודים להשיב על שאלות ממין זה קדם הופעת המשיח ישוע, מפני שלא נגלה הדבר עד כי בא הוא.

ישוע יבוא פ ע ם ש נ י ה, והדעת נותנת, שבהופעתו הזאת נקבל ממנו הוספה חדשה לכל הדברים אשר כבר נגלו לנו, כשם שהיה הדבר בהופעתו הראשונה.

הוא ידבר אלינו מחדש, הוא אשר מעולם לא דבר איש כמוהו; (ג) אפילו המתים ישמעו את קולו (ד) ודברי החן אשר יצאו מפיו (ה) יהיו התגלות חדשה שאינה פוסקת. (ו)

כשיבוא ישוע הכל יהיה ברור לנו, מפני שנהיה דומים לו, (ז) כי נראהו עין בעין (ח) ופנים לפנים. (ט)

מאחרי ההופעה מדמים, שהכל צריך להיות נעשה אך ורק ע"י הכנסיה ובאמצעים של הזמן ההוה.

אבל אנחנו מביטים אל המשיח בעצמו, כ ל ש ר צ ב א אמונתנו ומשלימה, שהוא יעשה וישלים את הכל (י) ע"י אמצעים שאינם מעולם הזה. (יא)

מאחרי ההופעה מעריצים את הכנסיה.

אבל אנחנו מגדלים ומרוממים את המשיח, ומגמתנו היא, שגואל אישי חי ומופיע ימלא את לבב המאמין.

מאחרי ההופעה, אף כי מודים גם הם, שתקות הופעת

(ג) ויענו המשרתים מעולם לא־דבר איש כאיש הזה: (יוחנן ז, מו).
(ד) אל־תתמהו על־זאת כי הנה באה שעה וישמעו כל־שכני קבר את־קולו: (שם ה, כח).
(ה) וכלם העידהו ותמהו על־דברי חן היצאים מפיהו ויאמרו הלא־זה הוא בן־יוסף: (לוקס ד, כב).
(ו) הכל נמסר־לי מאת אבי ואין מכיר את־הבן בלתי האב ואין מכיר את־האב בלתי הבן ואשר יחפץ הבן ל ג ל ו ת לו: (מתיא יא, כז).
(ז) ידידי עתה בנים לאלהים אנחנו ועוד לא נגלה מה־נהיה אבל ידענו כי בהגלותו נהיה דמים לו כי נראהו כמו שהוא: (א׳ יוחנן ג, ב).
(ח) קול צפיך נשאו קול יחדו ירננו כי עין בעין יראו בשוב יהוה ציון: (ישע׳ נב, ח).
(ט) כי כעת מביטים אנחנו במראה ובחידות ואז פנים אל־פנים: (א׳ קור׳ יג, יב).
(י) כי כלה ונחרצה אדני עשה בקרב הארץ: (רומ׳ ט, כח).
(יא) אם רחץ אדני את צאת בנות־ציון ואת־דמי ירושלם ידיח מקרבה ברוח משפט וברוח בער: (ישע׳ ד, ד; ג״כ זכר׳ יד).

המשיח היא כוכב הציר של הכנסיה, אין לכם לתקוה הזאת, ונטיתם היא למעט בדברים אודות הענין הזה, וזה דבר טבעי ובמשטר נכון עם אמונתם, שהעובדה הזאת רחוקה היא מהם לפחות אלף שנים.

אך לעתים רחוקות הם דורשים ומדברים אודות הופעת המשיח השניה.

הכרז את הדבר.

כמה שונה היא הנהגתם מזו של השליח פולוס, אשר הזהיר את טימותיוס תלמידו להכריז את הדבר (ב׳ טימ׳ ד, ב). ובכתבו לתלמידו טיטוס ע״ד התקוה המאשרת והופעת ישוע המשיח, אמר: „אלה הדברים תדבר״ (ב׳, טו).

ועוד בכתבו אל העדה אשר בתסלוניקי ע״ד הופעת האדון ולקיחת הכנסיה, אמר: „לכן נחמו זה את זה בדברים האלה״ (א׳ תסל׳ ד, יח. השוה גם ב טימ׳ ג, טז; עבר׳ י, כה; ב פטר׳ א, יט). (יב)

שואלים אנו את אחינו המאחרים את ההופעה, מדוע לא נותנים אתם את דברי הנחמה האלה להכנסיה — „את אכלה בעתו״? אשרי העבד ההוא אשר יבוא אדוניו וימצאהו עושה כן. (לוקס יב, מג) .

התראה חגיגית.

מפצירים אנו בכם להקשיב לדברי דר. יוה מק-נילל האומר: „אחי הנכבדים, שקדו והכריזו את הופעת ישוע. הנני מצוה אתכם בשם רבן של כולנו — הכריזו את הופעת המשיח! ברצינות וברגשי של חבה עוד הפעם אני מצוה אתכם בשם האלהים — הכריזו את הופעת המשיח! על כן שקדו, פן יבוא פתאום וימצא את שומר השער ישן״. האמונה בהופעת המשיח לפני המלכות מלאה חיים היא

(יב) כי כל־הכתוב נכתב ברוח אלהים ומועיל להורת ולהוכיח ולישר ולהדריך במעגלי צדק: (ב׳ טימ׳ ג, טז).

ואל־נעזב את־ כנסיתנו כדרך קצת אנשים כי אם־נזהיר איש את־רעהו וביותר בראותכם כי־קרב היום: (עבר׳ י, כה).

ודבר הנבואה יותר קים אתנו והטיבתם עשות אשר שתם לבבכם אליו כנר מאיר במקום אפל עד־כי יבקע אור היום וזרח כוכב הנגה בלבבכם: (ב׳ פטר׳ א, יט).

ומעוררת בהתלמיד אהבה אמתית לדברי האלהים, אשר יפתחו לפניו כספר חדש לגמרי.

גם דר. ברוין מודה בזה באמרו: „המאמינים בההופעה לפני המלכות עשו טובה גדולה להכנסיה, כי העירו אותה לתשומת־לב להמקום אשר ההופעה השניה תופסת בדברי אלהים ובשטת האמת האלהית“.

שמענו רבים אומרים: „הביבליה היתה למעני לספר חדש, מיום שהתחלתי להאמין בהאמת הזו“. ואף כי אנו מרגישים בעצמנו כאיש אובד עצות בפני ההוד והאין־סופיות של עצת האלהים אשר תתגלה בה, עם כל זה אנו מוצאים בה אוצר של אמת ונחמה כל כך גדול, עד כי הדרישה התמידית בה תספקנו מזון רוחני, אשר עשרו יתרבה לנו מיום ליום.

התורה הזאת היא היותר מעשית בכל האמונה המשיחית: „כי כל אשר לו התקוה הזאת יטהר את עצמו כאשר טהור גם הוא“. (א׳ יוחנן ג, ג). והאם לא צריכים אנו לקדושה מעשית?

ועוד התורה הזאת, אם נתקבלת בלב פנימה, היה תהיה לכח עצום להפריש אותנו מהאהבה להעולם הזה. לו האמינה בה הכנסיה באמת והכריזה אותה תמיד, אז, אין כל ספק, שהיתה נותנת ביד נדיבה ובזריזות גדולה לכל צרכי שמים, ולא היה עלינו הצרך לחזור על הפתחים לאסוף ממון לעזרת המבשרים את בשורת המשיח בארצות עכו״ם.

התורה הזאת — הלוא היא שהלהיבה את האדם הקדוש בליסס ונתנה לשיריו חן כזה. מה אוהבים אנו לשיר את שירו „כאשר יבוא ישוע“ או „החזיקו בהמבצר עד כי אבוא אני“. הכנסיה והעם צריכים להאמת הזו, ורצון האלהים הוא שהאמת הזאת תהיה אצלם, ומבוטחים אנו שכן הוא, בראותנו שהוא משפיע רוב ברכה על כל הדורשים בה ומפיצים אותה.

פרק ארבעה עשר.

שאלות ותשובות.

(א) סבה ליאוש מן השליחות (מסיון).

ישנם שטוענים, שהתורה הזאת מביאה לידי כך, שמתיאשים מן השליחות לבשר את הבשורה בין הגוים עע"ז.

אין זאת אמת. רוח השליחותי בין המבשרים שבימינו הוא תשובה מספקת על זה. בין השליחים אשר האמינו בתורה הזאת נזכיר את בן־עזרא. דר. יוסף וולף, דשימס מק־גריגור ברטראַם, ל. ד. מאַנספילד, גונסאַלוס, דר. קעללי והויסטון.

התקוה הזאת היא שהלהיבה את גיטצלאַף, הראשון למבשרי הבשורה בחינה, ובטלהים, הראשון שהביא את הבשורה ליפוניה; שהלהיבה את לב הנדיב דוף, אשר תחת השפעתה העיר את שוטלנדיה המתונה מתרדמתה, ואשר היה החלוץ של גזעו החרוץ בהודו. היא היתה התקוה שהלהיבה את מק־טשיין ואת פור שלנו, ולורי, ורנקין וליבינגטהאל ועוד רבים אחרים.

מר לורד מעיד, שבין השליחים השייכים לכל הכתות, המספר של המקבלים התורה הזאת הוא לא פחות ממספר רועי הקהילות המאמינים בה. עובדים הם בכל כחם, כאשר עשה השליח פולוס, להושיע את בני־אדם מן החרון־אף הבא. (א)

(ב) מעכבת את המעשה.

עוד טוענים, שהתורה הזאת מעכבת בעד המעשה. אבל זה בלתי עקיב וגם אינו אמת. הלוא עיקר התורה הזאת הוא שנשקוד, נפעול ונחכה, ושהמעשה תעשה עתה, כי יבוא הלילה אשר בו לא יוכל איש לעשות. (ב)

(א) אולי אוכל להקניא את־שארי ולהושיע מקצתם: (רומ' יא, יד).

ולחלשים הייתי כחלש לקנות את־החלשים הכל לכלם נהייתי למען אושיע אחדים על כל־פנים: (א' קור' ט, כב).

כי־פיהם המגיד מה־היה מבואנו אליכם ואיך עזבתם האלילים ושבתם לאלהים לעבד אל חי ואמתי: ולחכות לבנו מן־השמים אשר העירו מן־המתים לישוע המצילנו מן־החרון הבא: (א' תסל' א, ט, י).

ידע־נא כי המשיב את־החוטא מעקשות דרכו הוא יושיע את־נפשו ממות ויכסה על־המון פשעים: (יעקב ה, כ).

(ב) עלי לעשות מעשי שלחי בעוד יום יבוא הלילה אשר־בו לא־יכל איש לעשות: (יוחנן ט, ד).

(ג) הקרובים האינם נושעים.

יש שטוענים שיש להם קרובים שאינם נושעים, ע"כ איך יכולים הם לחפוץ שישוע יבוא במהרה. אם כן, הלוא מוטל עליך לפעול פעולת ה' בכל כחך, כי קוראים אנחנו: „כל אשר יתננו לי אבי יבוא אלי" (יוחנן ו, לז־לט). והחפץ יבוא. (ג) ואחרי אשר יראת האדון לנגד עינינו, נפתה את בני האדם ליראה אותו (ב' קור' ה, יא).

דור המבול לא הקשיבו לדברי נח, וגם קרובי לוט (ר"ל חתניו) לא אבו לעזוב את סדום עמו. א"כ ישנם אלה שלעולם לא ירצו לקבל את המשיח, אבל מכל אלה אשר יאמינו בו (ד) לא יאבד אפילו אחד. (ה) הישראלים פעמים רבות חזרו בתשובה מתוך הלחץ והדחק, וכן אם קרובינו לא ישמעו להפצרתנו בם לקבל את ישועת משיחנו עתה, אז אפשר שיאמינו בו, כאשר יתגלו משפטי ה' בארץ בעת הצרה הגדולה.

איך שיהיה אל נשכח את העובדה, שהמוני האנושיות טובעים בזרם החטא, אשר רבוא רבבותיהם יספחו ממנו לקבריהם לאבדון (מתיא ז, יג), ובהשואה עמהם מספר המאמינים האמתים מעט הוא מאד. בהמלכות של אלף שנים כל זה ישתנה לטוב, כי אז תמלא הארץ דעה את יהוה כמים לים מכסים (ישע' יא, ט), וכל ברך תכרע לפני שבט הצדקה של המלך עמנואל. (ו)

(ג) והרוח והכלה אמרים בא והשמע יאמר בא והצמא יבוא והחפץ יקח מים חיים חנם: (חזון כב, יז).

(ד) והמקבלים אתו המאמינים בשמו נתן־עז למו להיות בנים לאלהים: (יוחנן א, יב).

(ה) צאני תשמענה את־קולי ואני ידעתין ואחרי תלכנה: ואני אתן להן חיי עולם ולא תאבדנה לנצח ואיש לא־יחטף אתהן מידי: (שם י, כז, כח).

באו בפתח הצר כי רחב הפתח ומרוח דרך האבדון ורבים אשר יבאו בו: (מתיא ז, יג).

(ו) פנו־אלי והושעו כל־אפסי־ארץ כי אני־אל ואין עוד: בי נשבעתי יצא מפי צדקה דבר ולא ישוב כי־לי תכרע כל־ברך תשבע כל־לשון: (ישע' מה, כב, כג).

אשר בשם ישוע תכרע כל־ברך אשר בשמים ובארץ ומתחת לארץ: וכל־לשון תודה כי אדון ישוע המשיח לכבוד אלהים האב: (פיל' ב, י, יא).

והוא גדול יהיה ובן־עליון יקרא ויהוה אלהים יתן־לו את־כסא דוד אביו: ומלך על־בית יעקב לעולם ועד ולמלכותו אין קץ: (לוק' א, לב, לג; ג"כ רומ' יד, יח; מיכה ד, א־ז).

מי הוא שירצה להקריב מאות בני אדם שנוסעים במרכבת מסילת הברזל להציל נפש אחת, אפילו זו של קרובו, אשר השליך עצמו במזיד על המסילה? האם לא כל בני האדם אחינו הם, והכי לא תערג נפשנו להושיע אותם מזרמת המות הרוחני? ע״כ נקרא נא עם הרוח הקדש: אמן, בואה־נא האדון ישוע! (חזון כב, כ). כי כאשר יבוא הוא, מעשה הצדקה יצמח ויפרח ויעשה פרי גדול. (ז)

(ד) מלכותי איננה מן העולם הזה.

עוד טוענים, שישוע אמר, שמלכותו איננה מן העולם הזה (יוחנן יח, לו). אמנם כן הוא, לא מרוח של העולם הזה (א׳ (יוחנן ב, טו,־יז), כאשר גם המאמינים אינם מן העולם הזה (יוחנן טו, יט). התרגום המדויק הוא: מלכותי איננה מתוך העולם הזה׳ ר״ל מוצאה אינו ממקור העולם הזה. הוא איננו מן העולם הזה. (ח) שניהם הוא ומלכותו, מעמעלה המה. (ט) אבל מלכותו תוסד על הארץ, בהתאמה לתפלתו שהורה אותנו: „תבוא מלכותך, יעשה רצונך כאשר בשמים כן בארץ״ (לוקס יא, ב). (י) הממשלות הארציות מקולקלות הנה ע״י תרמית השטן, אבל במלכות המשיח הוא לא ירמה אותן עוד, מפני שיהיה אסור אלף שנים. (יא)

(ז) כליון חרוץ שוטף צדקה כי כלה ונחרצה אדני עשה בקרב הארץ: (רומ׳ ט, כח).

(ח) ויאמר אליהם אתם הנכם מן־התחתונים ואני מן־העליונים אתם מן־העולם הזה ואני אינני מן־העולם הזה: (יוחנן ח, כג).

(ט) לכן אם־קמתם עם־המשיח בקשו את אשר למעלה אשר המשיח ישב שם לימין האלהים: את אשר למעלה יהגה לבבכם לא את־אשר בארץ: כי־מתם וחייכם צפונים עם־המשיח באלהים: בעת הגלות המשיח אשר הוא חייכם גם־אתם תגלו עמו בכבוד: (קול׳ ג, א־ד).

אבל ירושלים למעלה חפשיה היא והיא אם כלנו: (גלט׳ ד, כו).

(י) וביומיהון די מלכיא אנון יקים אלה שמיא מלכו די לעלמין לא תתחבל ומלכותה לעם אחרן לא תשתבק תדק ותסף כל־אלין מלכותא והיא תקום לעלמיא: (דניאל ב, מד).

ויקבלון מלכותא קדישי עליונין ויחסנון מלכותא עד־עלמא ועד עלם עלמיא: (שם ז, יח).

הנה ימים באים נאם־יהוה והקמתי לדוד צמח צדיק ומלך מלך והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ: בימיו תושע יהודה וישראל ישכן לבטח וזה־שמו אשר יקראו יהוה צדקנו: (ירמ׳ כג, ה־ו).

(יא) וארא מלאך יורד מן־השמים ובידו מפתח התהום וכבל גדול: ויתפש את־התנין את־הנחש הקדמוני הוא המלשין והוא השטן ויאסרהו אלף שנים:

אין חטא יסודי תלוי בחמר. אדם הראשון היה בלי חטא קדם שחטא, אף כי היה לו גוף חמרי. וגם להמשיח היה גוף חמרי, בכל זאת היה נקי מכל חטא, ועל האדמה רובצת קללת אלהים אך ורק מפני החטא, ורוח העולם הזה דבק הוא לחטא; (יב) אבל כשהקללה תוסר מן האדמה, (יג) וכל המכשלות תלקטנה ממלכות האלהים, (יד) אז הבריאה כולה תשיג את אשר ערגה (טו) לו מיום שקללה האלהים, והצדיקים יזהירו כשמש במלכות אביהם. (טז)

(ה) מלכות האלהים הנה בקרבכם.

עוד טוענים שמלכות האלהים אינה חמרית ונראית אלא רוחנית ואינה־נראית. כסעד לדבריהם הם מביאים את דברי ישוע אלו: „וישאלהו הפרושים לאמר: מתי תבוא מלכות האלהים? ויען ויאמר אליהם: מלכות האלהים לא תבוא במראה עינים, ולא יאמרו — הנה פה או הנה שם, כי מלכות האלהים הנה בקרבכם". (לוקס יז, כ־כא).

אבל הנוסחה המשובחת היא מלה יונית שיכולה להתרגם „בקרבכם" וגם „ביניכם". לפי המשך הדברים והענין כלו, התרגום הנכון הוא „בינכם"; כי איך יעלה על הדעת שישוע יאמר, שמלכות האלהים היא בקרב או בלב הפרושים החטאים האלה? לא, הוא אמר שהמלכות היתה ביניהם, ר"ל באומה הישראלית. ונכונים דברי בענגעל האומר: „בקרב" משמש פה

וישלכהו אל־תהום ויסגר עליו ויחתם עליו למען אשר לא־ידיח עוד את־הגוים עד־מלאת אלף השנים ואחרי־כן יתר לזמן מצער: (חזון כ, א־ג).

(יב) יודעים המה את־משפט אלהים כי־עשי אלה בני־מות הם ולא לבד שיעשו את־אלה כי גם־רוצים בעשיהם: (רומ' א, לב).

(יג) וכל־חרם לא יהיה־עוד וכסא האלהים והשה יהיה־בה ועבדיו ישרתהו: (חזון כב, ג).

(יד) בן־האדם ישלח את־מלאכיו ולקטו ממלכותו את כל־המכשלות ואת כל־פעלי האון: (מתיא יג, מא).

(טו) כי הבריאה תערג ותצפה למועד אשר יתגלו בני האלהים: כי־נכנעה הבריאה להבל לא מרצונה כי אם־למען המכניע אתה ולא באין תקוה: כי הבריאה גם־היא תצא מעבדות הכליון אל־חרות כבוד בני האלהים: כי ידענו אשר הבריאה כלה תאנח ותחיל עד־הנה: ולא־עוד אלא שגם־אנחנו אף על פי שיש־לנו בכורי הרוח נאנח בנפשנו ונחכה למשפט הבנים לפדות גויתנו: (רומ' ח, יט־כג).

(טז) והשליכו אתם אל תנור האש שם תהיה היללה וחרק השנים: אז יזהירו הצדיקים כשמש במלכות אביהם מי אשר לו אזנים לשמע ישמע: (מתיא יג, מב, מג).

לא ביחס איזה פרושים יחידים... אלה ביחס להעם כלו; מלך המשיח הוא פה, א״כ גם המלכות היא פה עמו״.

א״כ פירוש הכתוב הוא זה: מלכות שמים לא תבוא במראה עינים ר״ל אופן הופעתה אינו כזה שרק החקרנים הנבונים ע״י חשבונותיהם החריפים יוכלו להגיד מראש את הופעתה, או שיראו אותה רק אלה שעומדים על משמרתם ומתבוננים היטב בסימני ביאתה; לא אלה ולא אלה יהיו יכולים לאמר, הנה היא פה, הנה היא שם, מפני שהיא כבר בגלוי ביניהם, ז. א. היא נראית לכל באישיותו של ישוע מלך המשיח. כמו כן ביאת המלכות תהיה בפרהסיא כשיופיע הוא בפעם השניה. (יז) לא יהיה שום צרך בעתיד, כאשר לא היה בעבר, לשקידה זהירה להכיר בהופעתה; כי אם היו מקבלים אותו באמונה, אז, תחת לארוב עליו למען ילכדו אותו בדבר, (יח) היו מכירים ויודעים ידיעה ברורה, שמלכם עומד ביניהם נכון ומזומן לכונן את מלכות שדי, היא שכבודה התלמידים הנבחרים כבר זכו לחזות על ההר. (יט) כי בענג ורצון גדול היה הוא תמיד מוכן לגלות להם את עצמו בתור מלכם ולכונן את מלכותו ביניהם, נראה מדבריו המלאים געגועים רכים ועדינים:

ירושלים ירושלים, ההורגת את הנביאים והסוקלת את השלוחים אליך!

כמה פעמים חפצתי לקבץ את בניך,
כתרנגלת המקבצת את אפרוחיה תחת כנפיה,
ולא אביתם.
הנה ביתכם יעזב לכם שמם,
כי אני אומר לכם,

(יז) ויאמרו אל־ההרים ואל־הסלעים נפלו עלינו וכסונו מפני הישב על־הכסא ומפני חמת השה: כי בא יום אפו הגדול ומי יעמוד: (חזון ו, טז, יז).

(יח) ויארבו־לו וישלחו מארבים מתחפשים כהלכי תם למען יִלכדו אותו בדבר להסגירו אל־השררה וביד ההגמון: (לוקס כ, כ).

(יט) וברדתם מן־ההר צוה עליהם ישוע לאמר לא תגידו לאיש את־דבר המראה עד אם־קם בן־האדם מעם המתים: (מתיא יז, ט).

כי לא הלכנו אחרי הגדות מחכמות בהודיענו אתכם גבורת אדנינו ישוע המשיח ובאו כי עינינו היו הראות את גדלתו: כי נשא יקר וכבוד מאת אלהים האב כבא אליו קול מלפני הדרת כבודו לאמר זה בני ידידי רצתה נפשי בו: ואת־הקול ההוא שמענו באזנינו יוצא מן־השמים בהיותנו עמו בהר הקדש: (ב׳ פטר׳ א, טז־יח).

מעתה לא תראוני עד אשר תאמרו:
ברוך הבא בשם יהוה.

הוא בא בשם אביו שבשמים, אבל בני ישראל אשר אליהם דבר, לא רצו לקבל אותו. (כ) „הוא בא בשלו, ואשר המה לו לא קבלוהו" (יוחנן א, יא).

המה בחרו באיש רוצח, אבל כחשו במלכם והסגירוהו למות, ע"כ המלכות עד עתה תחכה לעת שיקבלו אותו באמונה ואהבה רבה, (כא) אשר אז ממלכת העולם תהיה לאדנינו ולמשיחו, והוא ימלך לעולמי עולמים. (כב).

מלך המלכים המבורך, בואה־נא, וגם תבוא מלכותך במהרה בימינו, אמן!

(ו) המלכות איננה אכילה ושתיה.

שוב טוענים מדברי פולוס השליח, שאמר: „מלכות האלהים איננה אכילה ושתיה כי צדקה היא ושלום ושמחה ברוח הקדש" (רומ יד, יז).

אמנם כן, איננה אכילה ושתיה ולא שמירת מצוות חיצוניות. גם מלכות ישראל לא היתה אכילה ושתיה בלבד, או גם מלכות הרומיים. אבל אזרחיהם אכלו ושתו, ומה שהורה פולוס הוא פשוט, שיעשו כל זה בזהירות ובאהבה. כמו כן אזרחי מלכות השמים יאכלו וישתו. „אשרי האוכל לחם במלכות האלהים" (לוקס יד, טו). „אשרי הקרואים אל משתה חתונת השה" (חזון יט, ט). השוה את המשתה בישע' כה, ו־ח. (כג)

(כ) ושפכתי על־בית דויד ועל יושב ירושלים רוח חן ותחנונים והביטו אלי את אשר־דקרו וספדו עליו כמספד על־היחיד והמר עליו כהמר על־הבכור: (זכר' יב, י).

כי אני אומר לכם מעתה לא תראוני עד אשר תאמרו ברוך הבא בשם יהוה: (מתיא כג, לט).

כי לא אכחד מכם אחי את־הסוד הזה פן־תהיו חכמים בעיניכם שישראל בא לידי טמטום הלב למקצתו עד כי־יכנס מלא הגוים: וכן כל־ישראל יושע ככתוב ובא לציון גואל וישיב פשע מיעקב: וזאת בריתי אשר אכרת אתם כי אסלח לעונם: הן בדבר הבשורה איבים הם בגללכם ובדבר הבחירה חביבים הם בגלל האבות: (רומ' יא, כה־כח).

(כב) והמלאך השביעי תקע בשופר ויהי קלות גדולים בשמים ויאמרו הנה ממלכת העולם היתה לאדנינו ולמשיחו והוא ימלך לעלמי עולמים: (חזון יא, טו).

(כג) ועשה יהוה צבאות לכל העמים בהר הזה משתה שמנים משתה שמרים שמנים־ממחים שמרים מזקקים.

ישוע בעצמו אמר: לא אשתה מעתה מפרי הגפן הזה עד היום ההוא אשר אשתה אותו עמכם והוא חדש במלכות אבי" (מתיא כו, כט).

ועוד: „אני מנחיל אתכם המלכות כאשר הנחלני אבי, למען תאכלו ותשתו על שולחני במלכותי" (לוקס כב, כט־ל). זאת היא הראיה היותר חזקה וברורה, שהמלכות תהיה ממשית וחמרית, אף כי שתהיה משוחררת לגמרי מקללת החטא. (כד)

(ז) בשר ודם.

עוד יש טענה, שבשר ודם לא יוכל לרשת את מלכות האלהים. (כה)

ברור הוא, שלא נירוש אותה ע"י הבשר ז. א. האדם שלא נולד מלמעלה. אבל ע"י הרוח נולד מחדש, (כו) ונבראים אנחנו במשיח ישוע למעשים טובים, (כז) ומשום זה נהיה „חברי המשיח בירושה". (כח) הבשר אין בו מועיל, אבל הרוח הוא הנותן חיים. (כט)

ובלע בהר הזה פני־הלוט הלוט על־כל־העמים והמסכה הנסוכה על־כל־הגוים; בלע המות לנצח ומחה אדני יהוה דמעה מעל כל־פנים וחרפת עמו יסיר מעל כל־הארץ כי יהוה דבר: (ישע' כה, ו־ח).

(כד) בן־האדם ישלח את־מלאכיו ולקטו ממלכותו את כל־המכשלות ואת כל־פעלי האון: והשליכו אותם אל־תנור האש שם תהיה היללה וחרק השנים: אז יזהירו הצדיקים כשמש במלכות אביהם מי אשר לו אזנים לשמע ישמע: (מתיא יג, מא־מג).

(כה) וזאת אני אמר אחי כי־בשר ודם לא־יוכל לרשת את־מלכות האלהים ואשר יכלה לא יירש את אשר לא־יכלה: (א' קור' טו, נ).

(כו) ויען ישוע ויאמר אליו אמן אמן אני אמר לך אם־לא יולד איש מלמעלה לא־יוכל לראות את מלכות האלהים: ויאמר אליו נקדימון איך יולד אדם והוא זקן היוכל לשוב אל בטן אמו ויולד: ויען ישוע אמן אמן אני אמר לך אם־לא יולד איש מן־המים והרוח לא־יוכל לבוא אל־מלכות־האלהים: (יוחנן ג, ג־ה).

(כז) כי־פועלי אלהים אנחנו נבראים במשיח ישוע למעשים טובים אשר הכין האלהים מקדם למען נתהלך בהם: (אפס' ב, י).

(כח) כי לא קבלתם רוח עבדות לשוב לירוא כי אם־קבלתם רוח משפט בנים אשר בו קראים אנחנו אבא אבינו: והרוח ההוא מעיד ברוחנו כי־בני אלהים אנחנו: ואם־בנים אנחנו גם־ירשים נהיה ירשי נחלת אלהים וחברי המשיח בירושה אם־נתענה אתו למען גם־אתו נכבד: (רומ' ח, טו־יז).

(כט) הרוח הוא הנותן חיים והבשר אין־בו מועיל הדברים אשר אני דברתי אליכם רוח המה וחיים: (יוחנן ו, סג).

בפרשה הזאת (א׳ קור׳ טו) פולוס מדבר ע״ד תחיית המתים ומוכיח, שהיא עיקר אמונה גדול וחשוב מאד, מפני שבלעדיה אי אפשר לנו לרשת את מלכות שמים, „בשר ודם לא יוכל לרשת את מלכות האלהים״. ע״כ גופנו מבשר ודם אשר סופו לכליון ילבש בתחיית המתים אל־כליון ואל־מות, ובני אדם שיחיו בזמן התקומה, גופיהם יתחלפו ויהיו דומים לגוף כבודו של המשיח. (ל) בבשרנו ודמנו אנו נושאים אנחנו צלמו של אדם הראשון, אשר יסודו מעפר הוא; אבל בתחיית המתים נתחלף ונלבש את צלם האדם השני שהוא של השמים והאדון מן השמים. (לא)

והוא, שהעיר את המשיח מן המתים ונתן לנו רוח כמשפט הבנים, אשר על ידו נהיה יורשי נחלת אלהים וחברי המשיח בירושה, הוא יחייה גם את גויותינו המתות על ידי רוחו השוכן בקרבנו. (לב) אז, ורק אז, נוכל לרשת (לג) את המלכות אשר האלהים הבטיח לתת לנו. (לד־לה) מזה נראה את גודל החשיבות של האמונה בתה״מ, כי מבלעדיה אי אפשר לנו לרשת את המלכות. מגמת הטענה הזאת היא להוכיח שהמלכות כולה רוחנית היא. אבל פולוס השליח לא יאמר אף שמץ ממין הזה, וכל שיטתו מתנגדת היא להדעה הזאת. הלוא הוא מוכיח שגופנו הנזרע בכליון, בבזיון ובחולשה יקום באל־כליון בכבוד ובגבורה, או אם חיים אנחנו בהופעתו נתחלף

(ל) כי אזרחותנו בשמים היא ומשם מחכים אנחנו למושיענו אדנינו ישוע המשיח: אשר יחליף את־גופנו השפל להיתו דומה לגוף כבודו כפי־פעלת יכלתו לכבש הכל תחתיו: (פיל׳ ג, כ־כא).

(לא) וכן כתוב ויהי האדם אדם הראשון לנפש חיה אדם האחרון לרוח מחיה: אבל לא של־הרוח היא הראשונה אלא של־הנפש ואחרי־כן של הרוח: האדם הראשון מן־האדמה הוא של־עפר והאדם השני הוא האדון מן־השמים: וכמדת האחד שהוא של־עפר כן מדת כל־אשר של־עפר הם וכמדת האחד שהוא של־השמים כן מדת כל־אשר של־השמים הם: וכאשר לבשנו צלם האדם שהוא של־עפר כן־נלבש גם־צלם האדם שהוא של־השמים: (א, קור׳ טו, מה־מט).

(לב) ואם־ישכן בקרבכם רוחו של המעיר את־ישוע מן־המתים המעיר את־המשיח מן־המתים הוא גם את־גויותיכם המתות יחיה על־ידי רוחו השכן בקרבכם: (רומ׳ ח, יא).

(לג) וזאת אני אמר אחי כי־בשר ודם לא־יוכל לרשת את־מלכות האלהים ואשר יבלה לא יירש את אשר לא־יבלה: (א׳ קור׳ טו, נ).

(לד) עד די־אתה עתיק יומיא ודינא יהב לקדישי עליונין וזמנא מטה ומלכותא החסנו קדישין: (דניאל ז, כב).

(לה) אל־תירא העדר הקטן כי רצה אביכם לתת לכם את המלכות: (לוקס יב, לב).

ברגע אחד כהרף עין.(לו)בגופי הכבוד האלה נירש את המלכות המוכנה לנו למן הוסד העולם. (לז) כי המשיח אשר שמו האלהים ליורש כל, (לח) יהיה שם, וגם אנחנו נהיה שם למלוך עמו. (לט)

והוא יופיע בגופו של כבוד, ר"ל בהגוף אשר קם מן המתים, (מ) עלה למרום (מא) ונכנס בעצם השמים; (מב) אותו הגוף המלובש בכבוד, אשר ראו עיני אסטפנוס, (מג) פולוס (מעה"ש ט, ה) וגם יוחנן (חזון א, יג).

הוא הגוף המצוין בחבורות הצלב, (מד) „שה והוא כטבוח". אמנם כן, הוא ישוב בבשרו (מעה"ש א, יא). הנוסחה הנכונה בב' יוחנן פ' ז' היא „מתעים... שאינם מודים בישוע המשיח שיבוא בבשר. עיין ג"כ ישע' סג, א-ו; חזון יט, יא-טז. וידענו כי בהגלותו נהיה דומים לו (א' יוחנן ג, ב). ע"כ בדור

(לו) וכן תחית המתים הזריעה לכליון והתקומה לחיי עד: יזרע בבזיון ויקום בכבוד יזרע בחלשה ויקום בגבורה: יזרע גוף נפשי ויקום גוף רוחני אם־יש גוף נפשי גם יש גוף רוחני: (א' קור' טו, מב־מד).

הנה סוד אגלה לכם אנחנו לא כלנו נישן המות אבל כלנו נתחלף: ברגע אחד כהרף עין כתקע השפר האחרון כי יתקע בשופר והמתים יחיו בלי כליון ואנחנו נתחלף: כי מה־שעתה סופו לכליון ילבש אל־כליון ומה־שעתה סופו למות ילבש אל־מות: (שם טו, נא־נג).

(לז) אז יאמר המלך אל־הנצבים לימינו באו ברוכי אבי ורשו את־המלכות המוכנה לכם למן־הוסד העולם: (מתיא כה, לד).

(לח) ויהי כראות הכרמים את־הבן ויאמרו איש אל־אחיו זה הוא היורש לכו ונהרגהו ונאחזה בנחלתו: (שם כא, לח).

דבר אלינו באחרית הימים האלה ביד בנו: אשר־שמו ליורש כל וגם עשה בידו את־העולמות: (עבר' א, ב; השוה א' טימ' א, יז; ו, טו).

(לט) אם־נסבל גם־נמלך אתו ואם־נכחש־בו גם הוא יכחש בנו: (ב' טימ' ב, יב; ג"כ רומ' ח, יז; יוחנן יז, כד).

(מ) ראו את־ידי ואת־רגלי כי אנכי הוא משְשוני וראו כי רוח אין לו בשר ועצמות כאשר אתם ראים בי: (לוקס כד, לט).

(מא) ויהי ככלותו לדבר זאת העלה והם ראים וישאהו ענן מנגד עיניהם: (מעה"ש א, ט).

(מב) כי המשיח לא־בא אל־הקדש הנעשה בידי אדם שהוא רק־דמות האמתי כי אם־בא אל־עצם השמים לראות עתה בעדנו את־פני האלהים: (עבר' ט, כד; ג"כ ד, יד).

(מג) והוא מלא רוח הקדש ויבט השמימה וירא את־כבוד אלהים ואת־ישוע נצב לימין האלהים: (מעה"ש ז, נה).

(מד) וארא והנה בין הכסא וארבע החיות ובין הזקנים עמד שה והוא כטבוח ולו שבע קרנים ושבעה עינים אשר הם שבעה רוחות האלהים השלוחים אל־כל־הארץ: (חזון ה, ו).

הוא שאנחנו בגופינו, אשר נתחלפו לצלם גופו של כבוד המשיח, נירש את מלכות האלהים.

(ח) תפקיד רוח הקדש.

שוב טוענים, שהתורה הזאת מזלזלת בתפקיד רוח הקדש. אבל זאת לא כן, כי מה הוא תפקידו של רוח הקדש? הלוא לאסוף את הכלה: הוא מורה, מנהל ומנחם אותה (מה) עד שיציג אותה לפני המשיח. (מו)

כמו כן הוא מוכיח את העולם ע"ד החטא, הצדק והמשפט (יוחנן טז, ח).

יכולים אנו להעציב את רוח הקדש, (מז) להמר בו (מח) ולכבות אותו, (מט) אבל הוא לא ידון באדם לעולם. (נ) יבוא קץ לפעולתו הנוכחית, ואז יתגלה מלך המלכים ואדון האדונים להכניע את אויביו ולהשלים את המעשה. (נא)

בראשית הבריאה הרוח הקדש היתה מרחפת על פני המים, וכפי שאנו מאמינים, השתתפה במעשה הבריאה (ברא' א,

---

(מה) את־רוח האמת אשר לא־יכל העולם להשיגו באשר לא יראהו ולא ידעהו ואתם ידעתם אתו כי־הוא שכן אתכם ויהיה בקרבכם:

והפרקליט רוח הקדש אשר־ישלח אבי בשמי הוא ילמדכם את־כל ויזכיר את־כל אשר־הגדתי לכם.

(מו) ורוח האמת בבואו הוא ידריך אתכם אל־האמת כלה כי לא ידבר מעצמו כי אם־אשר ישמע ידבר והאתיות יגיד לכם: הוא יפארני כי משלי יקח ויגיד לכם: כל אשר לאבי לי הוא על־כן אמרתי כי משלי יקח ויגיד לכם: (יוחנן יד, יז, כו; טז, יג־טו).

(מז) ולא תעצבו את־רוח הקדש של־אלהים אשר נחתמתם בו ליום הגאלה: (שם ד, ל).

(מח) קשי ערף וערלי לב ואזנים ממרים הייתם תמיד ברוח הקדש כאבותיכם גם־אתם: (מעה"ש ז, נא).

(מט) את הרוח לא תכבו: (א' תסל' ה, יט).

(נ) ויאמר יהוה לא־ידין רוחי באדם לעלם בשגם הוא בשר והיו ימיו מאה ועשרים שנה: (ברא' ו, ג).

(נא) ואראה את־השמים נפתחים והנה־סוס לבן והרכב עליו יקרא לו נאמן ואמתי ובצדק הוא שפט ולחם: ועיניו כלבת־אש ועטרות הרבה בראשו ולו שם כתוב אשר אשר לא־ידע איש כי אם־הוא לבדו: והוא לבוש לבוש מאדם בדם ושמו נקרא דבר האלהים: וצבאות השמים יצאים אחריו על־סוסים לבנים והם מלבשים בגדי־בוץ לבן וטהור: ומפיו יצאת חרב חדה להכות את־הגוים והוא ירעם בשבט ברזל והוא דרך פורת יין חמת־אף אלהי הצבאות: (חזון יט, יא־טז).

(כליון חרוץ שוטף צדקה): כי כלה ונחרצה אדני עשה בקרב הארץ: (רומ' ט, כח).

כו), והוא דן בלב החוטאים קדם המבול (ו, ג). הוא דבר בכל הנביאים, והוא נתן ביחוד ליוסף ולרבים אחרים. (מעה"ש א, טז; ב' פטר' א, כא. — בראי' מא, לח; שמ' לא, ג; במד' יא, יז; כד, ב; כז, יח; מל"ב ב, ט ועוד). בקצור הוא היה עסוק במעשה הבריאה והגאולה. אין אנו מאמינים שפעולתו לא הצליחה מפני שבא המבול או מפני שישראל מאסו במשיח ונקפו מן הזית, אף כי היו ענפים טבעיים (רומ' יא, כ). כמו כן אין אנו מאמינים שפעולתו לא תצליח, מפני שהתוצאה של הכרזת הבשורה בזמן הזה אולי תהיה ישועת אך מתי מספר. (נב) בטוחים אנו שהוא יקח חלקו בהכבוד והנצחון של המלכות הבאה: שהרי גם בני ישראל ימלאו אז רוח חדשה (נג) ועל הגוים ימשול בצדק ובשלום המלך אשר עליו ינוח רוח יהוה בכל מלואו. (נד)

ע"כ אל נפחד מקנאת רוח הקדש בהנצחונות של המשיח. יכולים אנו להיות בטוחים שמגמתו היא להחיש את הצגת הכלה — אשר נחתמה על ידו לגאולה (אפס' ד, ל) — לפני אדוניה, הוא אשר עליו ינוח הרוח הקדש בכל מלואו, (נה) למען יתחברו השנים לאחד, (נו) כאיש אחד שלם, (נז) להיכל אלהים קדוש, (נח) נבנה להיות משכן אלהים ברוח. (נט) ומי

(נב) וישאלהו איש לאמר אדנינו המעט הם הנושעים: ויאמר אליהם התאמצו לבוא בפתח הצר כי־אמר אני לכם רבים יבקשו לבוא ולא יוכלו: מיום אשר יקום בעל הבית וסגר את־הדלת ותחלו לעמד בחוץ ולדפק על־הדלת לאמר אדנינו פתח־לנו וענה ואמר אליכם אינני יודע אתכם מאין אתם: (לוקס יג, כג־כה).

ולחלשים הייתי כחלש לקנות את־החלשים הכל לכלם נהייתי למען אושיע אחדים על כל־פנים: (א' קור' ט, כב).

(נג) ונתתי להם לב אחד ורוח חדשה אתן בקרבכם והסירתי לב האבן מבשרכם ונתתי להם לב בשר: (יחז' יא, יט).

(נד) ונחה עליו רוח יהוה רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת יהוה: והריחו ביראת יהוה ולא־למראה עיניו ישפוט ולא־למשמע אזניו יוכיח: ושפט בצדק דלים והוכיח במישור לענוי־ארץ והכה ארץ בשבט פיו וברוח שפתיו ימית רשע: (ישע' יא, ב־ד; סא, א־ג).

(נה) כי אשר שלחו אלהים הוא ידבר דברי אלהים כי־לא במדה נתן אלהים את־הרוח: (יוחנן ג, לד).

(נו) כי־אברי גופו אנחנו מבשרו ומעצמיו: על־כן יעזב־איש את־אביו ואת־אמו ודבק באשתו והיו שניהם לבשר אחד: גדול הסוד הזה ואני פותר אתו במשיח והעדה: (אפס' ה, ל־לב).

(נז) עד כי־נגיע כלנו לאחדות האמונה ודעת בן־האלהים כאיש אחד שלם לשעור קומת מלוא המשיח: (שם ד, יג).

(נח) הלא ידעתם כי היכל אלהים אתם ורוח אלהים שכן בקרבכם: (א' קור' ג, טז; ג"כ ו, יט; ב' קור' ו, טז).

(נט) בנוים על־יסוד השליחים

יוכל לשער את כל אשר רוה"ק יוציא לפעולה ע"י היכלו הקדוש והחי אשר ישכן בו. ע"כ אל נתפלא כלל אם יערוג הוא להחיש את השלמת-כל (ראה רמז לזה בברא' כד, נו). (ס) אבל ההשלמה הזו אי־אפשר לה שתתהוה עד כי יבוא האדון, כשראש העדה יתחבר לגופו לעולם. (א' תסל' ד, יח). באופן כזה אנו יכולים להבין באיזו מדה את קריאתו של הרוח המלאה געגועים: „אמן, בואה־נא האדון ישוע!" (חזון כב, כ).

(ט) אי-הצלחת הבשורה.

אומרים, שהתורה הזאת מכרזת את אי-הצלחת הבשורה.

אבל זאת לא כן. האדם הוא בן לא-יצלח. הבשורה היא גבורת אלהים לתשועה לכל המאמין (רומ' א, טז). לא אי־הכשרת הבשורה כ"א אי־אמונת החוטאים העקשנית תעצור בעד תשובת בני האדם. ישוע אמר: „הבא אלי לא אהדפנו החוצה" (יוחנן ו, לז). אבל הוא אמר ג"כ: „ואתם אינכם רוצים לבוא אלי להיות לכם חיים" (שם ה, מ). בעוד שאנו מחוייבים לקרוא את בשורת המשיח בכל מקום, אין לנו הצדק לקוה שכולם יקבלו אותה. יען באמרו אליהם: „ואתם לכו אל כל הגוים ועשו תלמידים", הוא הוסיף לאמר: „המאמין ונטבל הוא יושע, ואשר לא יאמין יאשם" (מרק טז, טו־טז). (*) אבל אם מקצתם לא האמינו, מה בכך, היבטל חסרון אמונתם את א מ ו נ ת אלהים? חלילה! (רומ' ג, ג). התשועה עתידה היא להגלות לעת-קץ. (סא).

(*) הכתובים במרקוס ט"ז, מפסוק ט' עד כ' אינם נמצאים בכתבי־יד העתיקים והוספה מאוחרת המה, ואין אנו רשאים להביא אותם כדברי המשיח ולהשען עליהם. (המתרגם).

והנביאים וישוע המשיח הוא אבן הפנה: אשר חבר־בו יחד הבנין כלו עד אשר־יגבה להיכל קדש ליהוה: ובו נבנים גם־אתם להיות משכן אלהים ברוח: (אפס' ב, כ־כב).

(ס) ויאמר אלהם אל־תאחרו אתי ויהוה הצליח דרכי שלחוני ואלכה לאדני: ויאמרו נקרא לנערה ונשאלה את־פיה: ויקראו לרבקה ויאמרו אליה התלכי עם־האיש הזה ותאמר אלך: (בראש' כד, נו־נח).

(סא) השמורים בעז אלהים על־יד האמונה לתשועה העתידה להגלות לעת־קץ: (א' פטר' א, ה).

אם־תעמדו מיסדים ונכונים באמונה ולא תמוטו מתוחלת הבשורה אשר שמעתם ואשר נשמעה לכל־הנברא תחת השמים ו א ש ר אני פולוס הייתי לה למשרת: (קול א, כג).

מעמל נפשו יראה ישוע המשיח וישבע (ישע' נג, יא).

„אחרי כן ראיתי והנה המון רב אשר לא יכול איש למנותו מכל הגוים והמשפחות והעמים והלשונות ויעמדו לפני הכסא ולפני השה והם מלובשים שמלות לבנות וכפות תמרים בידיהם. ויקראו בקול גדול לאמר: הישועה לאלהינו היושב על הכסא ולשה". (חזון ז, ט־י).

הללויה; אמן; הללויה.

(י) הבשורה לא נקראת היא בכל העולם.

עוד טוענים, שהבשורה לא נקראה עוד בכל הארץ ונבואת ישוע במתיא כד, יד עוד לא נתמלאה, ע"כ אין לנו הצדק להכות להופעתו הפתאומית או לביאת הקץ. נחקרה בדיוק ונראה מה הוא פירוש הכתוב הזה:

„ותקרא בשורת המלכות הזאת בכל הארץ לעדות לכל הגוים ואחר יבוא הקץ".

א. הקץ הוא בלי ספק קץ העולם הזה, אשר עליו שאלו התלמידים בפ'ג.

ב. בכל הארץ, התרגום הנכון של Oikoumene הוא תבל ר"ל הארץ הנושבת או כל מושב בני האדם על הארץ.

ג. בשורת המלכות היא הבשורה הטובה ע"ד המלכות העתידה לבוא.

והנה נאמר בכתוב הזה, שהבשורה הטובה הזאת תקרא בתבל כולה לעדות לכל הגוים; ואחרי כן יבוא הקץ של העולם הזה. ראוי לשום לב לזה, שהזמן, אשר בו הבשורה תקרא, מוגבל הוא בהחלט מהמשפט הצדדי הבא לבאר אותו, ר"ל מהמאמר „לעדות לכל הגוים". כשהעדות תבוא לידי גמר, אז יבוא הקץ.

מתי העדות תהיה נגמרת.

הנה אין בעל שכל מגבל יכול להחליט מתי העדות הזאת תבוא לידי גמר. ואם היינו יכולים לעשות זאת, אז היתה לנו ההוכחה שהיא כבר נגמרה. כי כאשר נקראה הבשורה בחג השבועות הראשון, היו בין השומעים אותה „יראי אלהים מבין כל גוי וגוי אשר תחת השמים" (מעה"ש ב, ה). אחרי כן התלמידים נפוצו ועברו בארץ מבשרים את הדבר (שם ח, ד), והמה יצאו ויקראו את הבשורה בכל המקומות (מרק' טז, כ). ופולוס אומר ברומ' י, יח: „בכל הארץ יצא קום ובקצי תבל

מליהם" (תבל, היא ממש המלה הבאה במתיא כד, יד), ועוד הוא אומר בקול' א, כג, שהבשורה כבר „נשמעה לכל הנברא תחת השמים".

האמרה הזאת, הנאמרה ברוח הקדש, ע"ד הכרזת הבשורה הכללית, צריכה להיות הכרעית. ואף כי שתגדיל עד למאד את מעלת מפעל התלמידים הראשונים, בכל זאת אין אני רואה איך רשאים אנחנו לסרב מלקבל אותה. אין ספק שעלינו להבין את המלה תבל Oikoumene אשר רוה"ק נשתמש בה במתיא כד, יד, באותו המובן הרחב אשר לה ברומ' י, יח, או כפירוש הדברים החזקים בקול' א, ו, וכ'ג. (סב) אם מגבילים אנו את האחד אז לנו הצדק להגביל גם את האחר. מפני שיש לנו ספור מפורט ממפעל פולוס השליח, אנו נוטים להקטין את ערך מפעלם של השליחים האחרים. שמעון פטרוס היה בבבל (א' פטר' ה, יג) והמסורה מספרת ע"ד קריאת הבשורה בזמן השליחים בפרתיה, בהודו וכוש, סקיתיה, ספרד ובריטניה.

יכולים אנו להשען בטח על האמרה הברורה בקול' א, כג כעל התמלאות הנבואה במתיא כד, יד. מזה יוצא לנו, שמיום ההוא ועד היום הזה לא היה וגם לא יהיה הצדק להכנסיה לבקש בכתוב הזה אות או נבואה העומדת כמחיצה בין המאמינים ובין הופעת האדון. אם נרשה לעצמנו לשפט שהעדות הזאת אינה נשלמה עדיין, או אפשר, שמאות שנים תחלופנה עד כי תגיע לקצה, אז טפשים אנחנו לקחת לעצמנו זכות מיוחדה ששייכת לאלהים לבדו.

אלהים לבדו יודע.

אמנם כן, האלהים לבדו יכול לשפט מתי העדות לכל הגוים תגמר, וזה הוא עיקר כל השאלה הזאת. אם הכנסיה היא האמצעי היחיד־להכריז את הבשורה עד כי העדות תשתלם, אז אין בן תמותה יוכל להגיד שתשתלם ברגע הזה, אבל יש לנו ראיה שאינה האמצעי היחיד, וקרוב לודאי שאינה, מפני שקוראים אנו ע"ד אמצעי אחר בחזון יוחנן יד, ו. (סג).

(סב) הבאה אליכם וככל־העולם ותפרה ותרבה גם־בתוככם למן־היום אשר שמעתם והכרתם באמת את־חסד אלהים: (קול' א, ו).

(סג) וארא מלאך אחר מעופף בחצי השמים ובפיו בשורת עולם לבשר את־ישבי הארץ ואת כל־גוי ומשפחה ולשון ועם: (חזון יד, ו).

ע"כ אפשר הוא שהעדות לא תשתלם עד כי תלקח הכנסיה, והשליח האחר השמימי יופיע עם בשורת עולם בפיו, לבשר את יושבי הארץ ואת כל גוי ומשפחה ולשון ועם. א"כ לא הכנסיה היא שעל ידה תבוא הגדת העדות לידי גמר, ומשום זה הנבואה לא תוכל לשמש לה לאות.

אנו מסימים בזה, שהענין אשר לפנינו כמו „היום ההוא והשעה ההיא" (סד) נודע לאלהים לבדו, ומשום זה אין הכנסיה רשאית לראות בהנבואה הזו איזה אות שנתן לה. ובכן לא נותר לנו כ"א להמשיך את קריאתנו של הבשורה הטובה ע"ד מלכות האלהים הבאה ולחכות בכל רגע להופעת החתן.

(יא) יש פה שבחייהם יראו את בן האדם בא במלכותו.

שוב טוענים, שלפי מה שכתוב במתיא טז, כח, מרק' ט, א ולוקס ט, כז (סה) היה על המשיח להופיע שנית ועמו גם מלכותו בחייהם של איזה מן העם ותלמידיו (סו) אשר עליהם דבר ישוע, ועל כן הופעתו ומלכותו לא יפורשו כ"א בדרך רוחני ז. א. התיסדות הכנסיה על ידי השתפכות רוה"ק בחג השבועות או, כאשר סוברים אחרים, בהשאלה ע"י חורבן ירושלים ומלכות היהודים ע"י הרומיים וכתוצאה מזה התיסדות הכנסיה. המה סוברים לפי זה, שישוע הופיע שנית ע"י רוח הקדש בחג השבועות וגלה את כחו וגבורתו ע"י תלמידיו, בבשרם את הבשורה ובעשית מופתים ועוד; או שהופיע ע"י מחנות רומי והחריב את ירושלים והרס את ממשלת היהודים, ושמלכותו היא הכנסיה אשר ימשול עליה, או־כאשר אומרים אחרים—אשר ימשול בה ועל ידה על גויי הארץ.

(סד) והיום ההוא והשעה ההיא אין איש יודע גם־לא מלאכי השמים גם־לא הבן בלתי אבי לבדו: (מתיא כד, לו).

(סה) אמן אמר אני לכם כי יש בעמדים פה אשר לא־יטעמו טעם מיתה עד כי־יראו את־בן־האדם בא במלכותו: (מתיא טז, כח).

ויאמר אליהם אמן אמר אני לכם כי יש בעמדים פה אשר לא־יטעמו טעם מיתה עד כי־יראו מלכות האלהים באה בגבורה: (מרק' ט, א).

ובאמת אני אמר לכם יש מן־העמדים פה אשר לא־יטעמו מות עד כי־יראו את־מלכות האלהים: (לוקס ט, כז).

(סו) ויקרא אל־העם ואל תלמידיו ויאמר אליהם החפץ ללכת אחרי יכחש בנפשו וישא את צלובו וילך אחרי: (מרק' ח, לד).

אנו עונים — רוה"ק הוא עצם מבדל לגמרי מאישיותו של המשיח ואין לערבבם זה בזה. הגואל אמר בפירוש: „ואני אשאלה מאת אבי והוא יתן לכם פרקליט אחר" (יוחנן יד, טז), ואם הוא „אחר" אז מן הנמנע הוא שזה הוא בעצמו. הוא, הרוח הקדש, בא בהתאמה להבטחות, (סז) ואין רשאים אנחנו לערבב העובדה הזו בשיבת המשיח, אשר גם היא מיוסדת על הבטחות, שהוא בעצמו ישוב בפעם שניה. שתי עובדות הנה, נבדלות אשה מרעותה כהולדת משה ויוחנן.

הגם שאמת הוא, שהמשיח הוא ברוח את המאמינים, או בלבם, (סח) וכמו כן אמת הוא, שהוא היה תמיד אתם, ובמובן זה הוא לא עזב אותם מעולם. כי הוא אמר: „הנה אני אתכם כל הימים!" שים לבך להלשון: „אני אתכם כל הימים". הוא היה אתם כל אלה הימים שעסקו בתפלה, עד שבא יום חג השבועות, והוא היה תמיד את עמו מן היום ההוא והלאה.

אבל פתאום בא הפרקליט, והוא אישיות חדשה עם מטרה מיוחדת ונפארה. מזה יוצא לנו בהכרח שמתנת רוה"ק היא התגלות חדשה של קרבת האלהים, שונה לגמרי מקרבת המשיח, שלפי דבריו הוא, לא פסקה מעולם מקרב עמו. ברוח הוא לא עזב אותם מעולם, אבל הוא עזב אותם בגופו ובמראה עינים. ובאופן זה ממש הוא ישוב להארץ. (סט)

ועוד, אחרי חג השבועות התלמידים לא פסקו מלדבר ע"ד הופעת המשיח בעתיד לבוא, ומובן הדבר שלא היו עושים זה, לו האמינו שהבטחתו לשוב כבר נתקיימה ביום ההוא. ואחר חורבן ירושלים (בערך שנת 70 לספירתנו) יוחנן השליח כתב את ספר החזון (בערך שנת 96), ובו מדבר הוא פעמים רבות ע"ד הופעת המשיח העתידה לבוא, ומזה מוכח שהוא לא האמין שנתקיימה כבר בחורבן ירושלים.

(סז) ואני אשאלה מאבי והוא יתן לכם פרקליט אחר אשר־ישכן אתכם לנצח:
והפרקליט רוח הקדש אשר־ישלח אָבי בשמי הוא ילמדכם את־כל ויזכיר את־כל אשר־הגדתי לכם: (יוחנן יד, טז, כו; ג"כ טו, כו; טז, ז).

(סח) ויען ישוע ויאמר אליו איש כי יאהבני ישמר את־דברי ואבי יאהב אתו ונבואה אליו ונשים מְעונתנו אצלו: (יוחנן יד, כג).
בני אשר־אני מחולל שנית עד כי יוצר בכם המשיח: (גלט' ד, יט).

(סט) ויאמרו אנשי הגליל מה־תעמדו ועיניכם לשמים זה ישוע אשר הועלה מעליכם השמים בוא יבוא כאשר ראיתם אתו עלה למרום: (מעה"ש א, יא).

נוסף לזה, כבר הוכחנו למעלה שהכנסיה אינה מלכות שמים, כ"א גופו של המשיח (ע) וכלתו (אפס' ה). הוא אינו מושל בה, (עא) מפני שהיא מיועדת לסבול ולמשול עמו. (עב) יבוא יום שתמצא ראויה למלכות האלהים, אשר בעבורה תעונה. (עג) ע"כ פולוס מזכיר את התלמידים (חברי הכנסיה), שרק בצרות רבות בוא נבוא אל מלכות האלהים (מעה"ש יד, כב), ופטרוס מעורר אותנו להוסיף על אמונתנו שורה ארוכה של מדות תרומיות, למען נחזק את קריאתנו ובחירתנו, כי אז יפתח לפנינו לרוחה „מבוא מלכות עולם אשר לאדונינו ומושיענו ישוע המשיח". (ב' פטר' א, ה־יא).

ברור הוא שהכתובים האלה מבדילים בין הכנסיה ובין המלכות, ובדברים ברורים נאמר, שהמלכות עוד עתידה לבוא. מזה אנו רואים ששני הפירושים אשר בא זכרם למעלה אין להם שום יסוד.

עוד דעה אחרת הציעו והיא, שביאת המשיח במלכותו (מתיא טז, כח) נתמלאה ע"י, מה שקוראים הם, הופעתו הרוחנית ביום חג השבועות; אבל הופעתו עם ענני השמים בכבוד אביו עם המלאכים הקדושים ועוד תהיה ביאתו האמתית, ר"ל שהוא בעצמו יופיע לעיני כל לקץ זמן הבשורה, (אשר לפי דעתם הוא ג"כ קץ העולם הזה).

הדעה הזאת נוסדה כנראה על איזה הבדל של מונחים, שאין בהם שום הבדל כלל. הלא דוקא בשעת ביאתו במלכותו כבודו יתגלה לעין כל. (עד) מן ההסטוריה אנו יודעים, וכל מושגינו מכבוד מלכים מתאימים לזה, שכבוד מלכים אחד הוא עם כבוד ממלכתם ותפאורתה.

במלכותו — בה המשיח ימשול על כל עמי הארץ בשבט

(ע) וישת כל תחת רגליו ויתן אתו לראש לכל אל־העדה: אשר היא גופו מלוא של־הממלא את־הכל בכל: (אפס' א, כב, כג).

(עא) לא־אקרא לכם עוד עבדים כי העבד איננו ידע את־אשר יעשה אדניו ואמרתי ידידי אתם כי כל־אשר שמעתי מאת אבי הודעתי אתכם: (יוחנן טו, טו).

(עב) ואם־בנים אנחנו גם־ירשים נהיה ירשי נחלת אלהים וחברי המשיח בירשה אם־נתענה אתו למען גם־אתו נכבד: (רומ' ח, יז).

אם־נסבל גם־נמלך אתו ואם־נכחש־בו גם־הוא יכחש־בנו: (ב' טימ' ב, יב).

(עג) לאות צדקת משפט אלהים למען תמצאו ראוים למלכות אלהים אשר בעבורה תענו: (ב' תסל' א, ה).

(עד) בבאו ביום ההוא להכבד בקדשיו ולהתפלא בכל־המאמינים כי האמנתם לעדותנו אליכם: (שם א, י).

ברזל, (עה) ובה הוא יתגלה כ„המבורך והשליט לבדו, מלך המלכים ואדון האדונים". על כן ביאתו במלכותו והופעתו בכבוד אחת הנה, ושתיהן שייכות להעתיד שיבוא. (עו)

יש שראו את כבוד מלכותו.

אם כן, איך נבין את הכתוב במתיא טז, כח: „אמן אומר אני לכם, כי יש בעומדים פה, אשר לא יטעמו טעם מיתה, עד כי יראו את בן־האדם בא במלכותו"; או לפי הנוסחה אשר במרקוס ט, א: „עד כי יראו מלכות האלהים באה בגבורה"; או לפי נוסחת לוקס ט, כז: „עד כי יראו את מלכות האלהים".

ראשית כל אנו עונים, שלהדברים „לא יטעמו טעם מות" אפשר ליחס הכונה העמוקה, שהעומדים שם, כמו כל המאמינים האמתים, לא יטעמו טעם מיתה לעולם. (עז) במובן זה המבטא „טעום טעם מיתה" משמש בעבר' (עח) ב' ט, ואם נפרש את המבטא בהכתובים אשר לפנינו במובן זה, אז הלוא כל הנצח לפנינו שיתמלאו בו הדברים האלה. אבל זה הוא השערה בעלמא מצדנו ואין אנו סומכים עליה. וזה מפני המלה „עד" שמרמזת יותר מדי, שבין העומדים שם יש שיטעמו טעם מיתה ר"ל מיתה טבעית או פירוד הנשמה מן הגוף.

שמעון פטרוס ראה את המלכות.

ועתה נשים לבנו להדבר, שהבטיח האדון לאחדים מן העומדים לפניו, שהם יראו את מלכותו לפני מיתתם, ואחר כן נעלה על ההר הגבוה, הנודע בשם הר־ההשתנות, ונביט בעיני הנבחרים שם (פטרוס, יעקב ויחנן) בהחזיון הנפלא

(עה) שאל ממני ואתנה גוים נחלתך ואחזתך אפסי־ארץ: תרעם בשבט ברזל ככלי יוצר תנפצם: (תהל' ב, ח, ט; ג"כ חזון יב, ה; יט, טו).

(עו) אשר תשמר את־המצוה באין־שמץ ודפי עד־הופעת המשיח ישוע אדנינו: אשר יראנה בעתה המברך והשליט לבדו מלך המלכים ואדני הארנים (א' טימ' ו, יד, טו).
ועל־בגדו ועל־ירכו כתוב שם מלך המלכים ואדני האדנים: (חזון יט, טז).

(עז) אמן אמן אני אמר לכם אם־ישמר איש את־דברי לא יראה־מות לנצח: ויאמרו אליו היהודים עתה ידענו כי־שד בך הן אברהם והנביאים מתו ואתה אמרת אם־ישמור איש את־דברי לא יטעם־מות לנצח: (יוחנן ח, נא, נב).

(עח) אבל ישוע המחסר מעט ממלאכים אותו ראינו מעטר בכבוד והדר מפני ענותו עד־מות למען אשר יטעם בחסד אלהים את־המות בעד כלם: (עבר' ב, ט)

המתואר בהבשורות תכף אחרי הכתוב אשר אנו דנים בו עתה. הנה פני בן־האדם יזהירו כשמש ובגדיו נוצצים וילבינו כשלג או כאור. הנה משה ואליהו, אלה שני גבורי הרוח בעבר, יורדים מן השמים ומופיעים בכבודם לדבר עם ישוע. נקשיבה־נא לדברי השלשה הקדושים האלה, בפרט להשלוחי מעלה, כשמגידים על אשר עליו להשלים חקו בירושלם להיות נגזר מארץ חיים, ואז נכרעה באימה ויראה חרישית ונסתכל בענן־אור אשר הצל עליהם, ונקשיב ברעדה לקול האב שבשמים המעיד: „זה בני ידידי אשר רציתי בו, אליו תשמעון"! אל נתפלא אם גם התלמידים הנבחרים נפלו על פניהם וייראו מאד מפני ההוד וההדר הנעלה מכל טבע וזהר הכבוד ממרומים, שעינם זכתה לראות. אמנם כן, הנה זה ה„א נ י ה ו א", (עט) אשר מתח גשר עלי שנות המאות הבאות לזכות את תלמידיו הנאהבים במחזה מהופעתו וממלכותו.

כן הבינו את זאת, ופטרוס בפרט מסיע להם בעדותו:

„כי לא הלכנו אחרי הגדות מחכמות בהודיענו אתכם גבורת אדונינו ישוע המשיח ובואו, כי עינינו היו הרואות את גדולתו. כי נשא יקר וכבוד מאת האלהים האב כבוא אליו קול מלפני הדרת כבודו לאמר: זה בני ידידי רצתה נפשי בו. ואת הקול ההוא שמענו באזנינו יוצא מן השמים בהיותנו עמו בהר הקדש". (ב' פטרוס א, טז־יח).

אין אנו יודעים כמה מן העתיד ראו עיניהם בשעת עלית נשמתם זו, אבל אין ספק שזכו לראות מחזה מיוחדה מהופעת אדונינו ישוע המשיח בכבוד מלכותו.

יוחנן ראה אותה.

די לנו לעיין בחזון יוחנן למצוא ש„ההוה והיה ויבוא" נתן ליוחנן לראותה ולהראות אותה לאחרים. חזיונו הולך ומקיף את כל הדורות הבאים. הזמן אינו במציאות לפניו, ורוחו יביט את העובדות הבאות כמו שהן, הוא ראה אותן באמת ובהויתן האמתית. הספר מלא הוא מהמבטאים ראיתי, ואראה וכדומה. הוא ראה ממש את כל הדברים הנזכרים בספרו.

„וארא את השמים נפתחים והנה סוס לבן, והרוכב עליו

(עט) ויאמר אליהם ישוע אמן אמן אני אמר לכם בטרם היות אברהם אני הייתי: (יוחנן ח, נח).

יקרא לו נאמן ובצדק הוא שופט ולוחם. ועיניו כלבת־אש, ועטרות הרבה בראשו... והוא לבוש לבוש מאדם בדם ושמו נקרא דבר האלהים. וצבאות השמים יוצאים אחריו על סוסים לבנים והם מלבשים בגדי־בוץ לבן וטהור... ועל בגדו ועל ירכו כתוב שם: מלך המלכים ואדוני האדונים.

הוא ראה את החיה ואת מלכי הארץ נתפשים ומושלכים באגם האש, הוא ראה את השטן אסור בזקים: הוא ראה את המשיח ואת קדושיו מושלים במלכות שמים אלף שנים. הוא ראה את כל אלה בהתאמה להבטחה הכלולה בהכתובים אשר אנו דנים בם עתה.

פולוס השליח ראה אותה.

פולוס גם הוא ראה את המשיח בכבוד תפארתו, ובלי ספק ראה הוא את כל אשר חזה יוחנן ואולי גם יותר ממנו, כי שמע דברים נסתרים אשר נמנע מאיש למללם (ב׳ קור׳ יב, ד). ברור הוא שכל אלה הם התמלאות אמתית ושלמה של ההבטחה שנתנה האדון ל„איזה" מן העומדים לפניו, שיראו את בן האדם בא במלכותו. כן אנו מפרשים את הכתובים האלה באופן משביע רצון.

לא תכלו לעבור ערי ישראל.

עוד כתוב אחד מובא כסעד להסברות הנזכרות למעלה, ז. א. ביאתו הרוחנית של המשיח בחג השבועות, או ביאתו בהשאלה בחורבן ירושלם ועוד, וזה הוא: „אמן אני אומר לכם לא תכלו לעבור את ערי ישראל עד כי יבוא בן־האדם", (מתיא י, כג).

ביחס להכתוב הזה אנו עונים, שזה נאמר להשנים עשר תלמידים, כאשר שלחם ישוע שנים שנים עם בשורה מיוחדת להעם הישראלי. ממרקוס ו, ל; לוקס ט, י (פ) אנו מוצאים שהם שבו לרבם, כמובן, מבלי אשר כלו לעבור את ערי ישראל, ואין ראיה לדבר שהם נסו לחזור על הערים האלה לבשר שם שנית את הבשורה: „מלכות שמים קרבה לבוא". (פא) לא,

---

(פ) ויקהלו השליחים אל־ישוע ויגידו לו את־כל־אשר עשו ואת־כל־אשר למדו: (מרק׳ ו, ל).

וישובו השליחים ויספרו־לא את־כל־אשר עשו ויקחם אליו ויסר עמהם לבדם אל־מקום חרב אשר לעיר הנקראה בית־צידה: (לוקס ט, י).

(פא) ובלכתכם קראו לאמר מלכות השמים קרבה לבוא; (מתיא י. ז).

אי אפשר היה להם הדבר, מפני שישראל מאסו במלכם והמלכות אז היתה דומה לאיש אחד מן החורים, אשר הלך לארץ רחוקה לקחת לו ממלכה ולשוב. (פב)

אבל משום ההכרח שבמלת „עד" אנו מאמינים, שהנסיון אשר אז לא עלה יפה יתחדש (אפשר ע"י שני העדים, אחר שהכנסיה נלקחה מן הארץ) והבשורה תתבשר מחדש ליהודים האינם מאמינים, כשישובו לארצם ויחזירו את עטרת אמונתם ליושנה, (פג) וטרם שכלו העדים לעבור את ערי ישראל הנבנות מחדש, בן האדם יופיע עוד הפעם.

(יב) השקפה אפלה על העתיד.

טוענים שהתורה הזאת כוללת בתוכה השקפה אפלה על העתיד; שהיא „פילוסופיה של יאוש" — שהיא מתנגדת להדעה השוררת כעת בעם, שהעולם נעשה יותר טוב מיום ליום, „ואם זה אמת הוא", כן אומרים לנו בלעג „הלוא אין לנו כ"א לשבת בעצלתים ולחכות לביאת המשיח".

חושבים אנו באמת שרבים הבאים בטענות כאלה לנגדנו טועים לגמרי ביחס להרוח המחייה את המאמינים בהתורה הזאת ולמעשיהם שהם פרי הרוח הזה.

אין אנו מתיאשים.

אין אנו מתיאשים ואין אנו חובקים ידים לשנת. להפך, מלאים אנו תקוה חיה, התקוה המאשרת (א' פטר' א, ג; טיט' ב, יג), בעוד שאנו שואפים לחלץ בני אדם מן הדור החוטא והעקש הזה, אשר סופו הוא לאבדון. (פד)

(פב) ויהי כשמעם את־זאת ויסף וידבר משל כי קרב לירושלים והמה חשבים אשר במהרה תגלה מלכות האלהים: ויאמר איש אחד מן־החרים הלך אל־ארץ רחוקה לקחת־לו ממלכה ולשוב: (לוקס יט, יא, יב).

(פג) על הר־גבה עלי־לך מבשרת ציון הרימי בכח קולך מבשרת ירושלים הרימי אל־תיראי אמרי לערי יהודה הנה אלהיכם: הנה אדני יהוה בחזק יבוא וזרעו משלה לו הנה שכרו אתו ופעלתו לפניו: כרעה עדרו ירעה בזרעו יקבץ טלאים ובחיקו ישא עלות ינהל: (ישע' מ, ט, יא)

(פד) אשר־נתן את־נפשו על־חטאתינו לחלצנו מן־העולם הרע הזה כרצון אלהינו אבינו אשר־לו הכבוד לעולמי עולמים אמן: (גלט' א, ד).

ואשר תוציא קוץ ודרדר נמאסה היא וקרובה למארה וסופה להשרף: (עבר' ו, ח).

כי הנה היום בא בער כתנור והיו כל־זדים וכל־עשה רשעה קש ולהט אתם היום הבא אמר יהוה צבאות אשר לא־יעזב להם שרש וענף: (מלאכי ג, יט).

אין רצוננו להוליך אותם תועה ע"י דמיוני שוא ע"ד התקדמות העולם וההשתנות התדירית של האנושיות לטוב, יען כי, כאשר יאמר השליח, „כל העולם ברע הוא" (א' יוחנן ה, יט): על כן חובתנו היא להגיד להם, שלפי דברי כה"ק הברורים הם עומדים בדרך המרווח המוליך לאבדון (מתיא ז, יג)-וכי עליהם לחזור בתשובה שלמה או להאבד.

גדולה היא שמחתנו על כל אחד ואחד מאלה אשר באמונתם בבשורה, היא הבשורה הטובה ע"ד המלכות העתידה לבוא, (פה) נושעים מן הגורל הנורא הזה, ונעשים חברי המשיח בירושה (רומ' ח, טז-יז), לרשת את „הנחלה... הצפונה לנו בשמים השמורים בעז אלהים על יד האמונה לתשועה העתידה להגלות לעת-קץ... המקוים בכל נפשם לחסד אשר יבוא להם בהתגלות ישוע המשיח" (א' פטר' א, ד. ה, יג).

ברור הוא שהוכחה פנימית וחיובית ממשפט ה' הבא היא גורם יותר חזק למעשה הצדקה מהדעה הכוזבת המביאה רוח תרדמה על בני האדם בפתויה, שכל הדברים הולכים ומצליחים ושגם העולם הגדול הולך ומשתנה לטוב כל הימים.

וזה מוכח בהחלט מקנאתם לה' צבאות וממעשיהם הנאמנים של הרועים, המבשרים וחברי העדה הפשוטים המאמינים בתורת הופעת המשיח ומפיצים אותה ברבים.

אמת הוא שאינם מחכים שכל העולם יחזור בתשובה שלמה בדור הרע הזה (גלט' א, ד), אבל מאמינים הם שממשלת שלום תבוא במהרה, ושואפים המה בדור עקש ומקולקל „להאיר כמאורות בעולם,מחזיקים בדבר החיים" (פיל' ב, טו-טז), להציל איזה אוד מאש (מלא' ג, יט; א' קור' ג, יג-טו; יהודה כג) ולהרבה את קבוצת החסידים הנכונים תמיד לקבל את פני החתן. (פו)

ובכן, מדוע יתנגדו להם במרירות כל כך חריפה, בעוד שהם הורים תורה שיסודה בכה"ק? האם כולם אינם אברים בגופו של

(פה) ויבשרו את־הבשורה בעיר ההיא ואחרי העמידם תלמידים הרבה שבו אל־לוסטרא ואיקניון ואנטיוכיא: ויחזק את־לב התלמידים ויזהירו אתם לעמד באמונה וכי רק־בצרות רבות בוא נבוא אל־מלכות האלהים: (מעה"ש יד, כא, כב).

(פו) ויהי הנה הלכות לקנות והחתן בא ותבאנה הנכנות עמו אל־החתנה ותסגר הדלת: ואחר באו גם־יתר העלמות ותאמרנה אדנינו אדנינו פתח לנו: ויען ויאמר אמן אמר אני לכן לא ידעתי אתכן: לכן שקדו כי אינכם יודעים את־היום ואת־השעה (אשר יבא בה בן־האדם: (מתיא כה, י-יג).

המשיח? (פז) וכאלה, האין להם הזכות להנות מאהבת הכנסיה ותפלותיה? האם יאשמו, מפני שהם, כמו הכנסיה העתיקה, אוחזים במה שמסרו לנו השליחים (פח) ויחכו להופעת ישוע? (פט) חלילה! אל נשכח, שאחים אנחנו כלנו, גרים ותושבים (עבר׳ יא, יג), אשר „אזרחותנו" בשמים היא (פיל׳ ג, כ). ע"כ נדברה־נא האמת באהבה ונשלימה בנינו באהבה (אפס׳ ד, טו־טז), ונתהלך באהבה (שם ה, ב), „מוקירים את השעה, כי הימים רעים המה". (צ)

הימים רעים המה.

כן, הימים רעים המה, ומודים אנו בפני כל, שהתורה הזאת מתארת בדור הרע הזה את העתיד בצבעים שחורים ואפלים, למען עולם של חוטאים, אי־אמונה והתנגדות יסודית למשיח, לעמו ולישועתו. (צא) ממאסים המה בההפצרות הבאות

(פז) כדי שלא־תהיה מחלקת בגוף כי אם־ידאגו כל־האברים יחד זה לזה: ואם־יכאב אבר אחד יכאבו אתו כל־האברים ואם־יכבד אבר אחד ישמחו אתו **כל־האברים**; (א׳ קור׳ יב, כה, כו).

(פח) הלא תזכרו כי־בעוד היותי אתכם אלה דברתי אליכם: לכן אחי עמדו והחזיקו בקבלות אשר למדתם אם בדברנו אם באגרתנו: (ב׳ תסל׳ ב, ה, טו).

(פט) כי אזרחותנו בשמים היא ומשם מחכים אנחנו למושיענו אדנינו ישוע המשיח: (פיל׳ ג, כ).

כן־הקרב המשיח פעם אחת לשאת חטא רבים ופעם שנית יראה בלי־חטא לישועה למחכים לו: (עבר׳ ט, כח; ג"כ טיט׳ ב, יג).

(צ) ועתה ראו והזהרו שלא תתהלכו ככסילים כי אם־כחכמים מוקירים השעה כי הימים רעים המה: (אפס׳ ה, טו, טז).

(צא) אל־תהיו משכים בעל עם־חסרי אמונה כי אי־זה חברה לצדקה עם־העולה ומה־לאור את־החשך: אי־זה הסכמה למשיח עם־בליעל או מה חלק המאמין עם־שאיננו מאמין: ואי־זה קשור יש להיכל אלהים עם־האלילים כי־אתם היכל אלהים חיים כמו שאמר האלהים ושכנתי והתהלכתי בתוכם והייתי להם לאלהים והם יהיו־לי לעם: על־כן צאו מתוכם והברו נאם יהוה וטמא אל־תגעו ואני אקבץ אתכם והייתי לכם לאב ואתם תהיו־לי לבנים ולבנות נאם־יהוה צבאות: (ב׳ קור׳ ו, יד־יח).

ואל־תשתתפו במעשי החשך אשר לא־יעשו פרי כי אם־הוכח תוכיחו אותם: כי מה־שהם עשים בסתר חרפה לספר: (אפס׳ ה, יא, יב).

אל־תאהבו את־העולם ואת־דברי העולם איש כי־יאהב את־העולם אין־בו אהבת האב: (א׳ יוחנן ב, טו; ג"כ יוחנן יד, יח־כב; טז, לג; יז, יד; יעקב ד, יד; א׳ יוחנן ה, יט).

מאהבה שיתרצו לאלהים, (צב) ורצים כמשתעגים נוכח חרון אף ה׳ הגדול. (חזון ו, טו־יז).

אבל העתיד איננו חשך ואפלה לאלה אשר נסו לאלהים, מבטח עוזם, ואוחזים בתקוה הנתונה לפנינו. (צג) כן, לאלה שבני אלהים המה ויורשי נחלת אלהים וחברי המשיח בירושה. „כי אומר אני שענויי הזמן הזה אינם שקולים כנגד הכבוד הבא להגלות עלינו (רומ׳ ח, טו־יח).

הנטיה הכללית בימינו היא לשקול במאזנים את הטוב והרע בתבל, זה לעומת זה, ובמהלך פעולתם הם מעריכים את נצחונות האמנות והמדע ואת התקדמות ההמצאות והתגלויות כטוב מוסרי, ובכן באים הם לידי מסקנא שהעולם ברובו הולך ומשתנה לטוב כל הימים.

אבל זאת היא שגיאה יסודית, ומפחדים אנו, שהיא תרמית גדולה הבאה מן השטן.

הכנסיה והעולם.

ראשית כל, אי־אפשר שתהיה איזה השואה בין הכנסיה האמתית והעולם, מפני שאין שום קורבה פנימית ביניהם. העולם הוא „מן התחתונים" והכנסיה היא „מן העליונים"; האחד הוא „מן העולם הזה" והשניה „איננה מן העולם הזה", (יוחנן ח, כג).

א"כ אסור הוא לצמוד אותם יחד, כי אין שום שותפות, התחברות, הרמוניה והבנה הדדית ביניהם. המה היו ותמיד יהיו נפרדים זה מזה. הכנסיה האמתית היא בעולם אבל איננה ממנו. (צד) שלש כתות המה בעולם: היהודי, הגוי וכנסת

(צב) ובכן מליצי המשיח אנחנו והאלהים מזהיר אתכם על־ידנו נבקש מכם בעד המשיח התכפרו־נא לאלהים: כי את־אשר לא־ידע חטאה אתו עשה לחטאה בעדנו למען נהיה־בו אנחנו לצדקת אלהים: (ב׳ קור׳ ה, כ, כא).

(צג) למען בשני דברים בלתי משתנים אשר חלילה לאלהים משקר בם יהיה לנו אשר נסנו אליו מבטח־עז לאחז בתקוה הנתונה לפנינו: א ש ר־ה י א לנפשנו לעוגין נכון וחזק ומגיע אל־מבית לפרכת: אשר־בא שמה בעדנו ישוע העבר לפנינו ויהי־כהן גדול לעולם על־דברתי מלכי־צדק: (עבר׳ ו, יח־כ).

(צד) ואני אינני עוד בעולם והם בעולם המה ואני בא אליך אבי הקדוש נצר אתם בשמך את־אשר נתת לי למען יהיו אחד כמנו:

ולא אעתיר לך אשר תקחם מן־העולם רק שתצרם מן־הרע: לא מן־העולם הם כאשר גם־אנכי אינני מן־העולם: (יוחנן יז, יא, טו, טז).

המשיח. (צה) כמו שהיהודי היה נבחר, נקרא ונבדל לעם סגולה, (צו) אשר בגוים לא יתחשב, (צז) כמו כן הכנסיה האמתית היא עם נבדל ועם סגולה, (צח) הנקרא לטהרה וקדושה, (צט) נחתם ברוח הקדש ליום הגאולה (אפס׳ ד, ל), אינו עוד חשך כי אם אור, ומוזהר לבל ישתתף במעשי החשך אשר לא יעשו פרי (אפס׳ ה, ח־יא). הכנסיה מאלהים היא, אבל העולם כלו ברע הוא, (ק) התנגשות עולמית שוררת ביניהם, ואי־אפשר שתהיה איזה הרמוניה ביניהם; להפך, יסודותיהם ומהלך רוחם מתנגדים זה לזה בהחלט גמור, ע״כ בלתי עקיב הוא לגמרי לדבר עליהם כאלו היו שניהם שייכים להמון אחד כללי.

אמנות, מדע והמצאה.

שנית, הנצחונות של האמנות והמדע וההתקדמות בהמצאות ותגלויות אינם יסוד להתרבות החסידות בעולם. רבים מן המנהיגים המומחים במדע ובפילוסופיה בימינו, אפילו אותם הנחשבים להכי גדולים ביניהם, נודעים ככופרים גמורים באלהים. ועוד יותר גדול מספר האלה שאינם רוצים להיות נחשבים ככופרים גמורים, שמכחישים בכל זאת באלהותו של ישוע המשיח.

(צה) ואל־תתנו מכשול לא ליהודים ולא ליונים ולא לקהלת אלהים: (א׳ קור׳ י, לב).

(צו) ועתה אם־שמוע תשמעו בקלי ושמרתם את־בריתי והייתם לי סגלה מכל־העמים כי־לי כל־הארץ: ואתם תהיו־לי ממלכת כהנים וגוי קדוש אלה הדברים אשר תדבר אל־בני ישראל: (שמות יט, ה, ו).

ובמה יודע אפוא כי־מצאתי חן בעיניך אני ועמך הלוא בלכתך עמנו ונפלינו אני ועמך מכל־העם אשר על־פני האדמה: (שם לג, טז; ג״כ דבר׳ ז, ו; תהל׳ קלה, ד).

(צז) כי־מראש צרים אראנו ומגבעות אשורנו הן־עם לבדד ישכן ובגוים לא יתחשב: (במד׳ כג, ט).

(צח) אשר־נתן את־נפשו בעדנו לפדות אתנו מכל־עול ולטהר לו עם סגלה הזריז במעשים טובים: (טיט׳ ב, יד).

ואתם הנכם זרע נבחר ממלכת כהנים וגוי קדוש ועם סגלה למען תספרו תהלות הקורא אתכם מחשך אל־אורו הנפלא: (א׳ פטר׳ ב, ט).

(צט) לכן חביבי בהיות לנו ההבטחות האלה נטהרה את־עצמנו מכל־חלאת בשר ורוח להשלים קדשתנו ביראת אלהים: (ב, קור׳ ז, א; ג״כ אפס׳ ה, כה־כז).

(ק) ידענו כי מאלהים אנחנו וכל־העולם ברע הוא: (א׳ יוחנן ה, יט).

מוזר הוא באמת האופטימיסמות של המשיחיים, אשר מתריעים בשאון גדול על הפסיעות הגסות שהמדע עושה, ומעלימים עיניהם מהעובדה החשובה הזאת. אחרי גבורתם, הודם וחכמתם של דוד ושלמה באה העבודה זרה ושפיכת דם נקיים של אחאב ומנשה, והתוצאה מזה היתה חורבן ירושלם וגלות בבל.

ההיכל, אשר בנה הורדוס, היה מעשה אמנות מצויין מאוד, הוא היה מתנוסס בהדר ופאר וגם העבודה בו היתה מתנהגת ברב פאר. היהודים בעת ההיא הצטיינו בספרות ולמדנות, בכל זאת מאסו בהאדון ישוע ומסרו אותו לצליבה.

היונים עלו למרום פסגת האמנות, המדע והשיר, אבל בכל חכמתם לא יכלו למצוא את אל אמת. להם הוא היה אל נעלם. (קא) את כל זה באר פולוס בא׳ קור׳ פרשיות א־ג. „כי אחרי אשר בחכמת האלהים לא ידע העולם את האלהים בחכמה, היה רצון מלפניו להושיע בסכלות הקריאה את המאמינים" (א, כא), הקושי אינו תלוי בראש כ"א בלב של בני האדם. אין בכך כלום כמה גדולה למדנותו וידיעותיו של אדם, הוא צריך קדם כל לב חדש ורוח חדשה, וזה יושג לא ע"י השכלה כ"א ע"י רוח האלהים. לא חכמים רבים לפי הבשר קבלו בקורינת את חסד האלהים, כ"א אלה הנחשבים בעולם הזה לסכלים, חלשים ודלים. „בשעה ההיא עלץ ישוע ברוח הקדש ויאמר: אודך אבי, אדון השמים והארץ, כי הסתרת את אלה מן החכמים והנבונים וגליתם לעוללים". (לוקס י, כא).

העולם אינו יכול לא ע"י „החכמה" או „הפילוסופיה" (קול׳ ב, ח) ולא ע"י „המדע הנקרא כן בטעות" (א׳ טימ׳ ו, כ) למצוא את האלהים. ועדות לזה היא הרציונליסמות, אי־האמונה והכפירה הגמורה באלהים שבימינו. אין בכך כלום כמה יפה ומצוחצח הוא לבושם החיצוני והאופן המנומס שבו מציעים את דעותיהם. כל זה הוא התרמית הארסית של השטן, המראה את עצמו לפעמים כמלאך האור. (קב) האמת היא שהשטן הוא

(קא) כי אני עבר ומתבונן אל־עבדות אלהיכם והנה מזבח אחד כתוב עליו לאל הנעלם. ועתה את־אשר עבדתם ואינכם ידעים אתו אני מגיד לכם: (מעה"ש יז, כג).

(קב) כי אנשים כאלה שליחי שקר הם פעלי רמיה עשים עצמם כמלאכי המשיח: ואין לתמוה הלא השטן גם־הוא עשה עצמו כמלאך האור: לכן לא דבר גדול הוא אם גם־משרתיו עשים עצמם כמשרתי הצדק אשר אחריתם תהיה לפי מעלליהם: (ב׳ קור׳ יא, יג־טו).

האויב הכי גדול של האלהים, והעולם בדור הרע הזה בידו הוא (א' יוחנן ה, יט), והוא מקיף את בני האדם בנכליו ומציג לנגדם שורה שלמה של „שרים, שליטים ומושלים בחשכת העולם הזה" (אפס' ו, יא־יג). ע"כ המשיחיים מוזהרים הם מהשליח: „אל תאהבו את העולם ואת דברי העולם. איש כי יאהב את העולם אין בו אהבת האב. כי כל אשר בעולם — חשק הבשר ותאות העינים וגאות הנכסים — לא מן אבינו הוא כי אם מן העולם". (א' יוחנן ב' טו־טז).

העולם לא ישתנה לטוב.

ברור הוא אם כן, שהעולם הרע הזה עם התנגדותו החריפה לאלהים, העומד תחת השלטון הנוכחי של אויבו הכי גדול, לא ישתנה לטוב, להפך, הוא הולך לקראת משפטו באש האבדון. (קג) עתים קשות יבואו. (קד) „אנשים רעים וקוסמים יוסיפו סרה להיות מתעים ונתעים". הזונין, אשר לפי טבעם יגדלו במהירות יתרה מן החטים, יעמדו עד עת הקציר (מתיא יג, מ). סוד הרשע, אשר החל את פעולתו כבר בדור השליחים, יתגלם עתה באיש החטאה ז. א. אישיותו של שוטן־המשיח. אותו יקבל גם ההמון של היהודים, (קה) והוא יהיה כל כך גדול, וימשול על העולם בשלטון בלתי מגבל כל כך, עד שלא ינוצח כ"א ע"י הופעת האדון בכבודו ובעצמו.

אם כן אין תקוה להעולם אלא בהופעת המלך המשיח, ותודה לאלהים בעד הבטחתו, שהאדון יבוא בקץ העולם הזה. שוטן־המשיח יכחד, (קו) וכל המכשלות ילקטו ממלכותו, (קז)

(קג) ו ר ב י ם יקכו אחרי תועבותם ובעבורם יתן דרך האמת לגדופים: ובדברי בדוי יעשו אתכם למסחר להם למען בצע בצע אשר משפטם מאז לא יתמהמה ושברם לא ינום: (ב' פטר' ב, ב, ג).

גם־השמים והארץ אשר לפנינו נצפנו בדברו והם שמורים לאש ליום הדין ואבד אנשי הרשע: (שם ג, ז; ג"כ יהודה ז; מרק' ט, מג־מח).

(קד) והרוח מגיד בפרוש כי באחרית הימים יסורו מן־האמונה לפנות אל־הרוחות המתעות ואל־תורת השדים: (א' טימ' ד, א).

וזאת תדע כי באחרית הימים יבאו עתים קשות: (ב' טימ' ג, א).

(קה) אני הנה באתי בשם אבי ולא קבלתם אתי ואם־יבא אחר בשם עצמו אתו תקבלו: (יוחנן ה, מג; ג"כ ישע' כח, טו־כב).

(קו) ואז יגלה הרשע אשר ימיתנו האדון ברוח ש פ ת י ו וישביתנו בהופעת ביאתו: את אשר יבוא כפי פעלת השטן ברב־כח ובאתות ובמופתי שקר: (ב' תסל' ב, ח ,ט; ג"כ חזון יט, כ).

(קז) בן־האדם ישלח את־מלאכיו ולקטו ממלכותו את כל־

ומלכות־האלף שנים, מלכות של צדק ושלום, תוסד על הארץ. אם תוחלת העולם בתקופה הזאת היא עטופה חשך וצלמות, הנה תקוה בהירה ומזהירה לפנינו — היא תקות המלכות העתידה לבוא.

תרבות ומוסדות של חסד.

אבל אפשר שיטענו, שהעולם התקדם הרבה בתרבות ודרך ארץ, בגמילות חסדים, בחרות אישי ואחוה בין־לאומית ועוד. כראיה לזה הם מזכירים אותנו את בטול העבדות והאנקויזיציה, את התיסדות של מוסדי צדקה שונים, את הבי־דאר וכל אמצעי הנסיעה בין בים ובין ביבשה הנוסדים על השמוש בקטור ובחשמל, את הזכות לשפט ע"פ חבר שופטים משבעים והפשרה הבין־לאומית, את נצחונות המיסיון ועוד.

כן הוא, אבל תשובתנו היא ראשית, שהתרבות והדרך־ארץ היותר מפותח אינם מקור הקדושה. יכולים המה לרומם את הראש, בעוד שהלב נשאר בלתי־משפע. הארמון המוזהב של חטא אינו פחות הוא מבוא לגיהנם ממערת פריצים היותר אפלה.

הכופר באלהים, אף כי הוא בן תרבות ומלומד גדול, הוא לא פחות בשרות השטן מהגנב הפשוט והרוצח. ישוע בעצמו כללם לאחד באמרו: „כל אשר איננו אתי הוא לנגדי" (מתיא יב, ל). הן מה יועיל להנחש הקדמוני אם מתאמץ הוא להדמות למלאך האור? כן לא יועיל לעולם כל תרבותו ודרך ארץ שלו.

הנחש הקדמוני לעולם הוא השטן.

והעולם עוד הוא העולם.

התגלותו יכולה להשתנה וגם האמצעים אשר הוא משתמש בהם, מפני שהוא תמיד פושט צורה ולובש צורה, אבל רוח החשך שלו יעמוד בלי שנוי. ע"כ אנו רואים שבזמן שהעבדות בטלה ועברה, המפלצת של הקומוניסתים, סוציאליסתים וניהיליסתים הרימה את ראשה ומרגישים בנו שממנה יצאו מעשים יותר נוראים אפילו מאלה של האנקויזיציה. מונופולים המעיקים על שכם העניים, מעילות וזיופים שנעשים בסדר ובמשטר ושהיו לסדר היום, הולכים שלובי יד עם מוסדות של

המכשלות ואת כל־פעלי האון: והשליכו אתם אל־תנור האש שם תהיה היללה וחרק השנים: אז יזהירו הצדיקים כשמש במלכות אביהם מי אשר לו אזנים לשמע ישמע: (מתיא יג, מא־מג).

חסד. הבי־דואר שתועלתו כל כך מרובה בשביל חדשות ובוא־בכתובים — בו משתמשים בני החשך להפיץ מבול של ספרות טמאה ומזוהמה המארסת את חיי המוסר של הדור הצעיר. והמשפט ע"פ חבר שופטים משבעים — כמה פעמים הוא לא יותר כי אם קומידיה פשוטה להוציא את הפושע לחפשי. המדינה שפנתה דרכים בשביל מבשרי בשורת המשיח, הלוא היא שכפתה על רבבי רבבות של חינה את המאורה הנוראה של אופיום.

בעוד שברכת ה' תחול על שאיפות השליחים במרחקי הארץ, (ותודה לאל שפעולתם לא היתה לשוא), פה בארצות משיחיות העיקר שהאפיפיור אינו עלול לטעות, שהפולחן החיצוני הוא העיקר בחיי הכנסיה, ספקנות וחלול של יום האדון הולכים ומנצחים. ואל נשכח שההנחה המשונה שהאפיפיור אינו עלול לטעות כלל נצחה בהכנסיה שנוסדה מלפנים ע"י השליחים בעצמם.

המאה שחלפה היתה לה יותר מדי מן המלחמות ושפיכות דמים. מה גדול הוא מספר של שדי המלחמות האפלים והנוראים עד עכשיו! בקצור, השטן ער הוא, והוא מסגל את מלאכתו להצרכים של הדור החדש ומכפיל את תרמיתו לימין ושמאל, והוא לא ימיש ממנה עד שירד המלאך מן השמים ויתפש את הנחש הקדמוני ויאסרהו אלף שנים. (קח)

התלך הכנסיה קדימה?

ובאחרונה הם טוענים, בהיות שהמשיחיים המה אור העולם ומלח הארץ, (קט) המספר של המשיחיים הרשמים שנתרבה כל כך מדור לדור בודאי שהגדיל את כח האור והמלח, ולפי זה גם השפיע על העולם לטוב.

ישוע היה באמת אור העולם, אבל הוא האיר בחשך והחשך לא השיגו. בני האדם אוהבי החשך ודבקים בו לא רצו לראות

(קח) וארא מלאך יורד מן־השמים ובידו מפתח התהום וכבל גדול ויתפש את־התנין את־הנחש הקדמוני הוא המלשין והוא השטן ויאסרהו אלף שנים: וישלכהו אל־התהום ויסגר עליו ויחתם עליו למען אשר לא־ידיח עוד את־הגוים עד־מלאת אלף השנים ואחרי־כן יתר לזמן מצער: (חזון כ, א־ג).

(קט) אתם מלח הארץ ואם־המלח היה תפל במה ימלח הן לא־יצלח עוד לכל כי אם־להשליך חוצה והיה מרמס לבני אדם: (מתיא ה, יג).

למען תהיו נקיים וטהורים בני אלהים אין־מום בם בתוך דור עקש ופתלתל אשר־תאירו ביניהם כמאורת בעולם: (פיל' ב, טו).

את האור ולא נשתנו לטוב על ידו. (קי) כמו כן המשיחיים המזהירים באורו של המשיח, המה רק מעמיקים את החשך מסביב להם. החשך הוא תמיד חשך ואינו יכול להשתבח. החוטא מחויב לעזוב אותו לגמרי ולבוא אל האור, אם לא כן, אי אפשר לו להושע.

המלח נעשה תפל.

אל נשכח, שישוע מדבר ע"ד המלח שנעשה תפל ולא יצלח עוד לכל, והוא מרמז ג"כ שאפשר הוא לאור להיות נטמן תחת האיפה. משום זה הוא מזהיר אותנו: „יהי לכם מלח בקרבכם" (מרק' ט ,נ). היהודים כנראה אבדו את טעם מלחם (מתיא ה, יג) וכענפים מתים נקטפו מן הזית שנטע אלהים. (קיא) זאת מוליכה אותנו להשאלה החשובה מאד: התלך הכנסיה קדימה ועולה מעלה, או אמונתה וחייה הרוחניים יורדים מטה?

סודות המלכות (קיב) או המצב של המשיחיות בעולם עד הופעת המשיח נגלו לנו בהמשלים שבמתיא יג.

המשלים.

„משל הזורע מלמד, שבפנים שונים ובלתי שלמים יקבלו בני האדם את דבר המשיח. משל הזונין מלמד, שהשטן מראשיתו ישאף להשחית את מפעל המשיח ולהכנים יסוד זר בין תלמידיו הקדושים. משל הגרגיר של חרדל מרמז על גדול חיצוני שנותן מקום מחסה להרע. משל השאר מראה איך האמת תהיה מתקלקלת בהדרגה עד שתקולקל לגמרי. משל האוצר הנטמן בשדה מרמז על מקומו של ישראל בעולם. משל המרגלית היקרה מראה את יוקר הכנסיה בעיני המשיח.

(קי) בו היו חיים והחיים היו אור לבני האדם: והאור האיר בחשך והחשך לא השיגו: (יוחנן א, ד, ה).
וזה הוא הדין כי האור בא אל־העולם ובני האדם אהבו החשך יותר מן־האור כי רעים מעשיהם: כי כל־פעל עולה שנא את־האור ולא יבא לאור פן־יוכח על־מעשיו: אבל עשה האמת יבא לאור למען יגלו מעשיו כי נעשו באלהים: (שם ג, יט־כא).

(קיא) כן הדבר המה נקפו על־אשר לא האמינו ואת הנך קים על־ידי האמונה אל־תתגאה כי אם־ירא: כי הנה האלהים לא־חס על־הענפים הנולדים מן־העץ ואולי לא־יחוס גם־עליך: (רומ' יא, כ־כא).
(קיב) ויגשו אליו התלמידים ויאמרו למה זה במשלים תדבר אליהם: ויען ויאמר כי לכם נתן לדעת את־סודות מלכות השמים ולהם לא נתן: (מתיא יג, י, יא).

ומשל המכרמת מלמד שהמלכות תטהר בהופעת המשיח השניה"

השאר.

פירושנו זה על המשלים — אפשר שרק מעטים יתנגדו לו, חוץ ממשל השאר שהפירוש המקובל הוא ההפך לפירושנו. הם סוברים שהשאר יבוא פה במובן טוב, והלקח של המשל הוא, שהכח וההשפעה של הבשורה או של חיי המשיחיים יחדרו לתוך חיי ההמונים עד אשר יהפכו וישתנו לחיים של קדושה גמורה. אבל את בלתי־הגיוניות של הפירוש הזה נראה ברור כשנעיין היטב במשלי הזורע והזונין המורים את ההפך הגמור. כל אחד מהם מראה בפירוש שהרע לא יחדל מן הארץ כ"א ילך ויגדל עד עת הקץ. א"כ כה"ק בעצמם נותנים לנו את הרשות לפרש את משל השאר בהתאמה להלקח היוצא משני המשלים הנזכרים. ידוע הוא שבכה"ק המלה „שאר" תבוא תמיד במובן רע (השוה ג"כ את המאמר התלמודי — שאור שבעיסה מעכב!), ע"כ פה ובהכתובים (קיג) המתאימים לזה הכתוב כמו בכל מקום ששאר נזכר בו פירושו הוא דבר רע ומקלקל. (עיין היטב במתיא טז, ו־יב). (קיד)

(קיג) ויאמר עוד אל־מה אדמה את מלכות האלהים: דומה היא לשאר אשר לקחתו אשה ותטמנהו בשלש סאים קמח עד אשר־יחמץ כלו: (לוקס יג, כ, כא).

(קיד) ויאמר ישוע אליהם ראו והשמרו לכם משאר הפרושים והצדוקים: ויחשבו כה וכה בקרבם ויאמרו על־דבר שלא־לקחנו אתנו לחם: וידע ישוע ויאמר אליהם קטני אמונה מה־תחשבו בלבבכם אשר לא־לקחתם אתכם לחם: (מתיא טז, ו־ח).

איך לא תבינו כי לא על־הלחם אמרתי אליכם השמרו לכם משאר הפרושים והצדוקים: אז הבינו כי לא אמר להם להשמר משאר הלחם כי אם־מלמוד הפרושים והצדוקים: (שם טז, יא־יב).

ויזהר אותם לאמר ראו השמרו לכם משאר הפרושים ומשאר הורדוס: (מרק׳ ח, טו).

ויהי עד־כה ועד־כה בהתאסף רבבות עם עד כי לחצו איש את־רעהו ויחל לדבר אל־תלמידיו לאמר בראשונה השמרו לנפשתיכם משאור הפרושים שהוא החנפה: (לוקס יב, א).

לא־טוב התהללכם הלא ידעתם כי מעט שאר מחמיץ את־כל־העסה: בערו את־השאור הישן למען תהיו עסה חדשה הלא לחם מצות אתם כי גם־לנו פסחנו הנזבח בעדנו הוא המשיח: על־כן נחגה־נא החג לא־בשאר ישן ולא־בשאר רעה ורשע כי אם־במצות התם והאמת: (א׳ קור׳ ה, ו־ח).

היטבתם לרוץ מי חשך אתכם משמע אל־האמת: הפתוי הזה איננו מאת הקרא אתכם: מעט שאר מחמיץ את־כל־העסה: (גלט׳ ה, ז־ט).

בכן המשל הזה מורה אותנו בהטעמה יתרה לא בלבד שהעולם לא יתקדם בטוב כ"א ג"כ שהכנסיה הרשמית תאבד את טעם מלחה, שתהיה כנסיה משיחית רק בשם, ומפני שהיא פושרה המשיח יקיא אותה מפיו. (קטו) התורה כולה של דבר האלהים, כן אנו מאמינים, מסכמת לזה שאמרנו.

די לנו להתבונן בהכנסיה שבימינו בלי משפט קדום כדי לראות כי אמת דברינו. חסרון כח רוחני בענפי הכנסיה השונים לא בא משום שדחפו את האמת החוצה אלא משום התורות הנכזבות אשר חדרו לתוכם, וכמו השאר החמיצו את כל הכנסית. לאט לאט הבישוף הרומי הרגיל החל להתנשא על אחיו ובסוף הוא נעשה האפיפיור שאינו עלול לשום טעות. פולחן התמונות, הוידוי לפני הכהנים, השתוות להעולם הזה והדעה שהמשיח יופיע בקץ הימין לא לכונן את מלכות הצדק והשלום כ"א לשפט את העולם—כל אלה גדלו וצמחו ונשאו את פרים, פרי כחש ואי־אמונה, וכמו השאר החמיצו את העיסה כולה.

מה נאמר, אם נשוה את הכנסיות הגדולות של האפיפיור ברומי ושל היונים, המצטיינות ברב פאר והדר, אשר ההמונים מעריצים אותן למרות חולשתן הרוחנית, עם הנוצרי הנבזה וחדל אישים ועם ההולכים בעקבותיו, (קטז) או עם העדות הקדושות והנרדפות בשתי מאות הראשונות?

והעדות האיבנגליות בימינו המתדמות להעולם הזה ומרשות לספקנות ע"ד קדושתם של כה"ק (אם נכתבו כולם ברוה"ק) לחדור לתוכן ועוד—האם אין סכנה נוראה צפויה להן שהן תטינה לאותו הצד שהלכו הכנסיות הנזכרות למעלה? הוי, כמה מעטים הם שקוראים לפרישות וקדושה! ברור הוא לי, שאי־אפשר לא לראות את הקלקול היוצא מן השאר המחמיץ אשר חדר לתוכן.

יודעים ומודים אנו, שזאת עובדה נוראה היא, וגם לא נעים לנו לדבר עליה? אבל הלוא קריאת נח לא היתה נעימה לדור המבול, בכל זאת היתה אמת והמבול בא כאשר אמר הוא. כן היתה נבואת ירמיה אי־נעימה במדה גדולה מאד, אבל האמת היתה אתה ודבריה נתקיימו

(קטו) כי עתה פושר אתה ולא קר ולא חם על־כן אקיאך מפי: (חזון ג, טז).

(קטז) ובזאת נשלמה־בנו האהבה בהיות לנו פתחון פה ליום הדין כי כמהו כן גם־אנחנו בעולם הזה: (א׳ יוחנן ד, יז).

מיד כשנחרבה העיר והעם יצא בגלות לבבל. כמו כן דבר ישוע לפעמים דברים קשים מאד, (קיז) אבל האינם אמת? ע״כ רצוננו הוא לקרוא את דבר האלהים בענוה ובאמונה, כן, לקרוא בגרון בלי חשוך, (קיח) מפני שמאמינים אנו, שיום חרון אף ה׳ יבוא על הכנסיה שבגדה בגואלה, (קיט) על ישראל שפשע ומאס במלכו ומשיחו, (קכ) ועל העולם ששקוע הוא בטיט היון של החטא. (קכא)

(קיז) אז החל להוכיח הערים אשר־רב גבורותיו נעשו בתוכן ולא שבו: אוי לך כורזין אוי לך בית־צידה כי הגבורות אשר נעשו בקרבכן לו בצור ובצידון נעשו הלא־כבר שבו בשק ואפר: אבל אני אמר לכם כי ביום הדין יקל לצור וצידון מכם: ואת כפר־נחום המרוממה עד־השמים עד־שאול תורדי כי הגבורות אשר נעשו בתוכך לו בסדום נעשו כי עתה עמדה על־תלה עד־היום הזה אבל אני אמר לכם כי ביום הדין יקל לאדמת סדום ממך: (מתיא יא׳ כ־כד).

אוי לעולם מן־המכשלים כי המכשלים בוא יבאו אבל אוי לאיש ההוא אשר על־ידו יבוא המכשול: ואם־תכשילך ידך או רגלך קצץ אותה והשלך ממך טוב לך לבוא לחיים פסח או קטע מהיות לך שתי ידים או־שתי רגלים ותשלך אל־אש עולם: ואם עינך תכשילך נקר אותה והשלך ממך טוב לך לבוא לחיים בעין אחת מהיות לך שתי עינים ותשלך אל־אש גיהנם: (שם יח, ז־ט).

אבל אוי לכם הסופרים והפרושים החנפים כי סגרים אתם מפני האדם את מלכות השמים הן אתם לא־תבאו בה ואת הבאים לא תניחו לבוא: ואוי לכם הסופרים והפרושים החנפים כי־בלעים אתם את־בתי האלמנות ומאריכים בתפלה למראה עינים תחת זאת משפט גדול יתר מאד תשפטו:)

אוי לכם הסופרים והפרושים החנפים כי־סובבים אתם בים וביבשה למען גיר איש אחד וכי יתגיר תעשו אתו לבן־גיהנום כפלים ככם:

אוי לכם הסופרים והפרושים החנפים כי־דמים אתם לקברים המסידים הנראים נאים מחוץ ותוכם מלא עצמות מתים וכל־טמאה:

והנה אתם מעידים בעצמכם שבנים אתם לרוצחי הנביאים: ובכן מלאו אתם סאת אבותיכם: נחשים ילדי צפעונים איך תמלטו מדין גיהנם: (שם כג, יג־טו. כז, לא־לג).

(קיח) קרא בגרון אל־תחשך כשופר הרם קולך והגד לעמי פשעם ולבית יעקב חטאתם: (ישע׳ נח, א).

(קיט) הכרז את־הדבר והתמד בעתו ושלא בעתו הוכח וגער והזהר בכל ארך־רוח והוראה: כי־בוא תבא העת אשר לא־יכילו את־הלקח הבריא כי אם־כאות נפשם יאספו להם מורים לשעשעי אזנים: ויטו אזניהם מן־האמת ויפנו אל־ההגדות: (ב׳ טימ׳ ד, ב־ד; ג״כ ג, ה־ט; חזון יז).

(קכ) ויענו כל־העם ויאמרו דמו עלינו ועל־בנינו: (מתיא כז, כה).

(קכא) אהה ליום כי קרוב יום יהוה וכשד משדי יבוא: (יואל א, טו).

השארית הנאמנה.

אבל גם בחשך הזה, המלא עצב לרשעים, יש תקוה מזהירה ומפוארה להשארית הנאמנה. (קכב) כי האלהים הבטיח אותנו בדברו, שתמיד תהיה שארית הנאמנת לו. (קכג) בין בני ישראל אשר הכו בעורון היתה שארית שחיכתה לביאת המשיח וקבלה אותו בהופעתו (לוקס ב, ועוד). כמו כן היה יהיו בכנסיה אלה המחכים לביאתו (א׳ תסל׳ א, י) ונכונים לקבל את פני החתן בבואו (מתיא כה, י). וגם בישראל תהיה אז שארית הנאמנים לה׳ ולדברו, ואחר שעברו דרך החשך והאש (זכר׳ יג, ט), יקבלו בסוף את מלכם ומשיחם (זכר׳ יב, י; רומ׳ ט, כז; יא, כה־כו). כמו כן תהיה שארית בין אומות העולם (ר״ל העולם אשר ברע הוא), אשר תדרש את פני האדון. (קכד)

תודה לאל, החשך עבור יעבור מפני שמש צדקה, אשר תזרח עם מרפא בכנפיה, (קכה) בעת שיופיע הוא לשבת על כסא ממלכתו. (קכו) הר בית ה׳ יהיה נכון וכל הגוים

הוי המתאוים את־יום יהוה למה־זה לכם יום יהוה הוא־חשך ולא־אור: כאשר ינום איש מפני הארי ופגעו הדב ובא הבית וסמך ידו על־הקיר ונשכו הנחש: הלא־חשך יום יהוה ולא־אור ואפל ולא־נגה לו: (עמוס ה, יח־כ).

בארות בלי־מים המה עבים נדפים בסערה אשר שמור להם חשך־אפלה לעולם: (ב, פטר׳ ב, יז; ג״כ צפנ׳ א, יד־יח; מלא׳ ג, יט).

(קכב) אבל אתם אחי לא בחשך אתם שישג אתכם היום כגנב: אתם כלכם בני האור ובני היום לא בני הלילה אנחנו ולא בני החשך: לכן אל־נא נרדם כמו האחרים כי אם נשקוד ונגזר: כי הנרדמים נ ר ד מ י ם בלילה והמשתכרים משתכרים בלילה: ואנחנו בני היום ננזרה־נא ונלבש את־שריון ה א מ ו נ ה והאהבה וכבוצ את־תקות הישועה: (א׳ תסל׳ ה, ד־ח).

לכן חגרו מ ת נ י שכלכם התעוררו וקוו בכל־נפשכם לחסד אשר יבואכם בהתגלות ישוע המשיח: א׳ פטר׳ א, יג).

(קכג) והשארתי ב י ש ר א ל שבעת אלפים כל־הברכים אשר לא־כרעו לבעל וכל־הפה א ש ר לא־נשק לו: מל״א, יט, יח).

וכן גם־בימנו נשארה שארית כבחירת החסד: (רומ׳ יא, ה).

(קכד) אחרי־כן אשוב ואקים את־סכת דויד הנפלת והרסותיה אקים ובניתיה: למען י ד ר ש ו שארית אדם את־יהוה וכל־הגוים אשר נקרא שמי עליהם נאם־יהוה עשה כל־אלה: (מעה״ש טו,טז, יז).

(קכה) וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא ב כ נ פ י ה ויצאתם ופשתם כעגלי מרבק: ועסיתם רשעים כי־יהיו א פ ר תחת כפות רגליכם ביום אשר־אני עשה אמר יהוה צבאות: (מלא׳ ג, כ, כא).

(קכו) ויאמר ישוע אליהם אמן אמר אני לכם אתם ההלכים אחרי בהתחדש הבריאה כאשר ישב בן־האדם על־כסא כבודו גם־

ינהרו אליו (ישע' ב, א־ו; מיכה ד, א־ה), ביום הבהיר של אותם האלף שנים של שלום ותפארת, (קכז) הוא היום אשר יבוא אחר „העת הרעה הזאת" (גלט' א, ד). ואז גם הבריאה תצא מעבדות הכליון אל חרות כבוד בני אלהים (רומ' ח, כא). „לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה את יהוה כמים לים מכסים" (ישע' יא, ט).

(יג) אכזריות נגד אלה שאינם נושעים.

אומרים, שאכזריות היא מצד המשיח להופיע למשפט על העולם בזמן שישנם בו רבבי רבבות בני אדם שאינם נושעים עדיין.

אנו עונים, — האם גלוי דעת כזה אינו אלא בקורת של עזות מצדנו על דרכי השם? האם היה המבול הבעה של אכזריות או להפך, התגלות אהבת ה' וחסדו לדורות הבאים בזה, שאסף מן הארץ את כל הרשעה ששטפה על גדותיה? אין ספק שמדת הרחמים שלו עשתה זאת. ועוד אל נשכח, שהעולם הזה מת כלו פעם אחת בשלשים ושלש שנים. הסכום הבינוני של חיי האדם הוא עוד פחות מזה. העולם הוא ביד השטן, (קכח) ולו השלטון על המות. (קכט) הוא קטל את העולם

אתם תשבו על־שנים עשר כסאות לשפט את־שנים עשר שבטי ישראל: (מתיא יט, כח).

(קכז) יען אשר קבע־יום לשפט תבל בצדק על־ידי איש אשר הפקידו ויתן אות להאמין לכלם בהקימו אתו מן־המתים: (מעה"ש יז, לא).

הלילה חלף והיום קרב לכן נסירה־נא את־מעשי ה ח ש ך ונלבשה את־כלי נשק האור: (רומ' יג, יב).

ואראה כסאות וישבו עליהם ומשפט נתן בידם ו נ פ ש ו ת ההרוגים על־עדות ישוע ועל־דבר האלהים ואשר לא השתחוו לחיה ולצלמה ולא קבלו את־תוה על־מצחותם ועל־ידם ו י ח י ו וימלכו עם־המשיח אלף שנים: ויתר המתים לא־חיו עד־מלאת אלף השנים זאת ה ת ח י ה הראשונה: ומי שיש־לו חלק בתחיה הראשונה אשריו וקדוש הוא בהם לא־ישלט המות השני כי יהיו כהנים לאלהים ולמשיחו ומלכו אתו אלף שנים: (חזון כ, ד־ו).

בעבור זאת גם־אמרה חכמת האלהים אשלח אליהם נביאים ושליחים ומהם יהרגו וירדפו: למען ידרש מן־הדור הזה דם כל־הנביאים אשר נשפך למן־הוסד הארץ: מדם־הבל עד־דם זכריהו אשר נהרג בין המזבח ולבית אכן אמר אני לכם דרוש ידרש מן־הדור הזה: (לוקס יא, מט־נא).

(קכח) ידענו כי מאלהים אנחנו וכל־העולם ברע הוא: (א' יוחנן ה, יט).

(קכט) ויען כי הילדים כלם יחדו בשר ודם אף־הוא לבש בשר ודם כמוהם למען אשר יבטל על־ידי המות את אשר־לו ממשלת המות הוא השטן: והתיר כל־

בחרבו של מלאך המות יותר מחמישים פעמים בהתקופה הנוכחית.

זכור את זאת — יותר מחמישים דורות ירדו במצולת המות. כל דור ודור מציג על בימת התבל עולם חדש לגמרי, ומאלה, הוי, כמה מעטים המה שיחזרו בתשובה שלמה! וכמה מעטים המה אלה, שסירת ההצלה תגיע אליהם; ועוד יותר מעטים המה שיטו אזנם לבשורת התשועה. ההמון הגדול ידחף וירוץ הלאה, כאניה שאבדה קברניטה, בחשך ואי־אמונה לעומת יום הדין הגדול.

הופעת המשיח תכנים שנוי גדול לטוב במצב הדברים האלה. כי בהופעתו כל המכשלות ילקטו והמלכות תוסד בצדקה. (קל) ואף כי בני המלכות (לא השליטים) (קלא) עוד ימותו בתקופת האלף שנים, אבל המה לא ימותו קדם שימלאו את ימיהם. „כי הנער בן מאה שנה ימות, (קלב) ומותם יהיה מאושר", (קלג) ואע"פ שמלכות־האלף שנים אינה עוד המדרגה היותר עליונה של שלמות, בכל זאת המשפט יעשה מהר בחוטאים של הימים ההם, או בהעם אשר יתרשל בעבודת השם. (קלד)

אלה אשר מאימת המות היו נתנים לעבדות כל־ימי חייהם: (עבר׳ ב, יד־טו).

(קל) כן יהיה לקץ העולם המלאכים יצאו והבדילו את־הרשעים מתוך הצדיקים: והשליכום על־תנור האש שם תהיה היללה וחרק השנים: (מתיא יג, מט, נ).

(קלא) והזכים לעולם הבא ולתחית המתים לא־ישאו נשים ולא תנשאנה: כי לו־יוכלו למות עוד כי שוים הם למלאכים ובני אלהים המה בהיותם בני התקומה: (לוקס כ, לה, לו; ג"כ חזון כ, ד־ו).

(קלב) לא־יהיה משם עוד עול ימים וזקן אשר לא־ימלא את־ימיו כי הנער בן־מאה שנה ימות והחוטא בן־מאה שנה יקלל: (ישע׳ סה, כ).

(קלג) ואשמע קול מן־השמים מדבר אלי כתב אשרי המתים אשר־ימותו באדון מעתה אמנם כן אמר הרוח למען ינוחו מעמלם כי מעשיהם הלכים אחריהם: (חזון יד, יג).

(קלד) והיה ביום ההוא תהיה מהומת־יהוה רבה בהם והחזיקו איש יד ראהו ועלתה ידו על־יד רעהו: וגם־יהודה תלחם בירושלים ואסף חיל כל־הגוים סביב זהב וכסף ובגדים לרב מאד: וכן תהיה מגפת הסוס הפרד הגמל והחמור וכל־הבהמה אשר יהיה במחנות ההמה כמגפה הזאת: והיה כל־הנותר מכל־הגוים הבאים על־ירושלם ועלו מדי שנה בשנה להשתחות למלך יהוה צבאות ולחג את־חג הסכות: והיה אשר לא־יעלה מאת משפחות הארץ אל־ירושלם להשתחות למלך יהוה צבאות ולא עליהם יהיה הגשם: ואם־משפחת מצרים לא־תעלה ולא באה ולא עליהם תהיה המגפה אשר יגף יהוה את־הגוים אשר לא יעלו לחג את־חג הסכות: זאת תהיה

ברור הוא שהופעתו אינה יכולה להיות מפעל אכזרי; אדרבה, נתפלא־נא על ארך אפים של הקב"ה, שעד עתה (קלה) (כבדורות שקדמו את המבול) (קלו) הוא מפציר בבני האדם בסבלנות גדולה, שישובו מדרכיהם הרעים ויחיו. הוא יקיים את הבטחתו, והבוא יבוא לא יאחר. (קלז)

על כן, אל נחשוב את הופעת המשיח כדבר אכזרי. הוא אמר: אמנם כן, „א נ י ב א ב מ ה ר ה". נדמה־נא להרוח הקדש אשר ענה ואמר: „אמן, בואה־נא האדון ישוע" (חזון כב, כ).

(יד) הדור הזה.

ישוע אמר: „הדור הזה לא יעבור עד כי יהיו כל אלה". (לוקס כא, לב. ראה ג"כ מתיא כד, לד; מרק' יג, ל).

אומרים שהמלה „דור" בכתוב הזה מסמן זמן של שלשים או ארבעים שנה, ובהיות שירושלם חרבה ארבעים שנה אחרי שדבר המשיח הדברים האלה, הם סוברים שהדברים האלה מוסבים אל העובדה ההיא.

דעתנו היא „שדור" פה מתיחס להעם כלו. השוה את הכתובים המובאים למטה, ששם מלת „דור" משמשת במובן זה. (קלח)

הטאת מצרים וחטאת כל־הגוים אשר לא יעלו לחג את־חג הסכות: (זכר' יד, טז־יט).

(קלה) ולא־יאחר יהוה את־אשר הבטיח כאשר־יש חשבים זאת לאחור כי מאריך אפו בעבורנו ולא יחפץ באבד האבדים כי אם־בפנות כלם לתשובה: (ב' פטר' ג, ט).

(קלו) אשר לפנים לא האמינו כאשר חכה אלהים בארך אפו בימי נח בהעשות התבה אשר נמלטו אליה מעטים והם שמנה נפשות מן־המים: (א' פטר' ג, כ).

(קלז) כי צ ר י כ י ם אתם לסבלנות למען תעשו רצון אלהים ונשאתם את־ההבטחה: כי עוד מעט־רגע והבא יבא לא־יאחר: (עבר' י, לו, לז).

(קלח) ואל־מי אדמה את־הדור הזה דומה הוא לילדים הישבים בשוקים ו ק ר א י ם לחבריהם: (מתיא יא, טז).

דור רע ומנאף מבקש־לו אות ואות לא־ינתן לו בלתי אם־אות יונה הנביא ויעזבם וילך לו: (שם טז, ד).

ויען ישוע ויאמר הוי דור חסר אמונה ופתלתל עד־מתי אהיה עמכם ואשא אתכם הבא את־בנך הנה: (לוקס ט, מא).

למען תהיו נקיים וטהורים בני אלהים אין־מום בם בתוך דור עקש ופתלתל אשר־תאירו ביניהם כמאורות בעולם: (פיל' ב, טו; ג"כ מרק' ח, לח; לוקס ז, לא; יא, לא, לב; טז, ח; יז כה; מעה"ש ב, מ).

בתהל׳ כ״ב, ל״א נאמר: „זרע יעבדנו, יספר לאדני לדור״. ובפסוק הבא אחריו נאמר: „יבאו ויגידו צדקתו ל ע ם נ ו ל ד״. מזה יוצא בברור שדור הוא שם נרדף לעם. ובמזמור הבא אחריו נאמר: „זה דור דרשיו, מבקשי פניך יעקב״. הלא יעקב הוא הדור הדורש את האלהים. במשלי ל, יא־יד מתואר דור הרשעים לא בזמן שלמה לבד כ״א בכל הדורות: „דור״ פה בא במובן בני אדם או עם. מזה אנו למדים שדור בכתוב המובא למעלה הוא עם ישראל, ושהם יראו לא לבד את חורבן ירושלם כ״א גם את הופעת המשיח וקץ הימין (מתיא כד, ג).

השתמרותם הנפלאה כעם מיוחד למרות כל הרדיפות המהפכות והנדידות של שמונה עשרה מאות שנה האחרונות הוא נס עומד וקיים, המעיד על אמתת דבר האלהים והמבטיח אותנו, שיש לאלהים מטרה רמה שתתגלם בהעתיד של עם ישראל.

פעם אחת אמר המלך פרידריך הגדול לכהנו: ידידי, לו היתה אמונתך אמת, אז אפשר היה לך להביא ראיה קצרה וחריפה על אמתתה; הבא לי ראיה שכלולה רק ב מ ל ה א ח ת. „היהודים״—היתה תשובתו של הכהן החסיד.

עמים אחרים באים והולכים אבל ישראל הוא חי וקיים. הדור הזה לא יעבור. האלהים אומר ביחס להעם הזה: „ברגע קטן עזבתיך, וברחמים גדולים אקבצך, בשצף קצף הסתרתי פני רגע ממך, ובחסד עולם רחמתיך, אמר גואלך יהוה״. (ישע׳ נד, ז, ח).

פרק חמשה עשר.

תשועת ישראל.

אבל אפשר שתאמר: „אינני מאמין שישראל ישובו לארצם ושירושלים תבנה מחדש.

קורא יקר, הקראת את כל ההודעות הנמצאות בכה"ק אודות הענין הזה? הלוא אין כמעט דבר בכה"ק יותר ברור ממנו. לו היה לנו מקום, כי אז הבאנו את כל הכתובים העוסקים בישועת ישראל העתידה, אבל מוכרחים אנו להסתפק בחלק מהם. הנני מפציר בך, קורא יקר, לקרוא אותם בעיון רב, הסר מעליך את כל דעותיך הקדומות ומשפטיך הקדומים, והרשה להרוח הקדש להורות אותך מדברי אלהים חיים את העתיד של עם ה' הנבחר המלא הוד והדר וכבוד אלהים, העם האהוב בעבור האבות הקדושים (רומ' יא, כח) ויקר לה' „כבבת עינו" (זכר' ב, יב).

א. האלהים קורא את אברהם.ברא' יב, א. (א)

ב. הבטחת האלהים לאברהם. ברא' יב, ב־ז.
הבטחת האלהים לאברהם. ברא' יג, יד־יז. (ב)
הבטחת האלהים לאברהם. ברא' טו, יח.
הבטחת האלהים לאברהם. ברא' יז, ח.
הבטחת האלהים ליצחק. ברא' כו, א־ה.
הבטחת האלהים ליעקב. ברא' כח, א־טו.
הבטחת האלהים ליעקב, ברא' לה, י־יב.

ג. תאור הארץ. שמות כג, לא; במד' לד; דבר, יא, כד; לד, א־ד; יהושע א, ב־ו.

ד. רק חלק מן הארץ הוא נחלת ישראל. מל"א ה, א.

(א) ויאמר יהוה אל־אברם לך־לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל־הארץ אשר אראך: ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה: ואברכה מברכיך ומקללך אאר ונברכו בך כל משפחת האדמה:
ויעבר אברם בארץ עד מקום שכם עד אלון מורה והכנעני אז בארץ: וירא יהוה אל־אברם ויאמר לזרעך אתן את־הארץ הזאת ויבן שם מזבח ליהוה הנראה אליו: (ברא' יב, א־ג, ו־ז).

(ב) ויהוה אמר אל־אברם שא נא עיניך וראה מן־המקום אשר אתה שם צפנה ונגבה וקדמה וימה: כי את־כל־ הארץ אשר־אתה ראה לך אתננה

ה. נבואות ע"ד עונשים קשים מפני חסר משמעת. ויק' כו, יד־לט; דבר' ד, כב; כח, טו־סט; לא, טז.

ו. חטאת ישראל. שופטים ב, יא־יט; שמו"א ה, ו; מל"ב כא, יא; כד, ג; ירמ' טו, ד, ועוד, בפרט מתיא כז, כח.

ז. ההבטחות תזכרנה והתשועה תבוא בטח.
ויקרא כו, מ־מה, ביחוד הפסוקים מב, מד, מה. (ג)
דברים ד, ל־לא. (ד)
דברים ל, א־י, ביחוד הפס' ד, ה, ו. (ה)
שמו"ב ז, י־יא. (ו)
יואל ב, יח־לב.
יואל ב, יח — ד, כא.
עמוס ט,יא־טו, ביחוד פ' טו. (ז)

ולזרעך עד־עולם: ושמתי את־זרעך כעפר הארץ אשר אם־ יוכל איש למנות את־עפר הארץ גם זרעך ימנה: קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה: (שם יג, יד־יז).

(ג) ואף גם־זאת בהיותם בארץ איביהם לא־מאסתים ולא־געלתים לכלתם להפר בריתי אתם כי אני יהוה אלהיהם: וזכרתי להם ברית ראשנים אשר הוצאתי אתם מארץ מצרים לעיני הגוים להיות להם לאלהים אני יהוה: (ויק' כו, מד, מה).

(ד) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד־יהוה אלהיך ושמעת בקולו: כי אל רחום יהוה אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישכח את־ברית אבתיך אשר נשבע להם: (דבר' ד, ל, לא).

(ה) והיה כי־יבאו עליך כל־הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך והשבת אל־לבבך בכל־הגוים אשר הדיחך יהוה אלהיך שמה: ושבת עד־יהוה אלהיך ושמעת בקלו ככל אשר־אנכי מצוך היום אתה ובניך בכל־לבבך ובכל־נפשך: ושב יהוה אלהיך את־שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל־העמים אשר הפיצך יהוה אלהיך שמה: אם־יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחך: והביאך יהוה אלהיך אל־הארץ אשר־ירשו אבתיך וירשתה והיטבך והרבך מאבתיך: ומל יהוה אלהיך את־לבבך ואת־לבב זרעך לאהבה את־יהוה אלהיך בכל־לבבך ובכל־נפשך למען חייך: (דבר' ל, א־ו).

(ו) ושמתי מקום לעמי לישראל ונטעתיו ושכן תחתיו ולא ירגז עוד ולא־יסיפו בני־עולה לענותו כאשר בראשונה: (שמו"ב ז, י).

(ז) ביום ההוא אקים את־סכת דויד הנפלת וגדרתי את־פרציהן והרסתיו אקים ובניתיה כימי עולם: למען יירשו את־שארית אדום וכל־הגוים אשר־נקרא שמי עליהם נאם־יהוה עשה זאת: הנה ימים באים נאם־יהוה ונגש חורש בקוצר ודרך ענבים במשך הזרע והטיפו ההרים עסים וכל־הגבעות תתמוגגנה: ושבתי את־שבות עמי ישראל ובנו ערים נשמות וישבו ונטעו כרמים ושתו את־יינם ועשו גנות ואכלו את־פריהם: ונטעתים על־אדמתם ולא ינתשו עוד מעל אדמתם אשר־נתתי להם אמר יהוה אלהיך: (עמוס ט, יא־טו).

הושע א, י־יא.
הושע ב, יד־כג.
הושע ג, ד־ה.
ישעיה ב, ב־ה.
ישעיה ט, ה־ו.
ישעיה י, כ־כג, ביחוד הפס׳ כא, כב.
ישעיה יא, י־טז, ביחוד פ׳ יא (ש נ י ת!).
ישעיה יט, כג־כה.
ישעיה כז, יב־יג; (ח).
ישעיה לג, כ־כד.
ישעיה מג, א־ז, ביחוד הפס׳ ה, ו, ז.
ישעיה מט, יג־כו, ביחוד הפס׳ כב־כג.
ישעיה ס, א־כב, ביחוד הפס׳ ח. ט. י. טו.טז. יח. כא.
ישעיה סא, א־יא.
ישעיה סב, א־יב.
ישעיה סה, ח־י.
ישעיה סה, יז־כה.
ישעיה סו, יט־כד.
ירמיה ג, יב־יט, ביחוד הפס׳ יז. יח.
ירמיה יא, ד־ה.
ירמיה טז, יד־טז (ט)
ירמיה כג, ג־ח, ביחוד הפס׳ ג. ד. ו.
ירמיה כט, י־יד.
ירמיה ל, א־כד, ביחוד הפס׳ ח. ט. יא. כ.
ירמיה לא, א־מ, ביחוד הפס׳ ח. ט. י. יב. כח. לג. לח.
ירמיה לב, לו־מד, ביחוד הפס׳ לז. לט. מ. מא. מב.
ירמיה לד, ז־יז ביחוד הפס׳ ז. ח. יד. טו. טז.
ירמיה מד, כח.

(ח) והיה ביום ההוא יחבט יהוה משבלת הנהר עד ־נ ח ל מצרים ואתם תלקטו לאחד אחד בני ישראל: והיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול ובאו האבדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו ליהוה בהר הקדש בירושלם: (ישע׳ כז, יב, יג).

(ט) לכן הנה־ימים באים נאם־יהוה ולא־יאמר עוד חי־יהוה אשר העלה את־בני־ישראל מארץ מצרים: כי אם־חי־יהוה אשר העלה את־בני ישראל מארץ צפון ומכל הארצות אשר הדיחם שמה והשבותים על־אדמתם אשר נתתי לאבותם: הנני שלח לדוגים רבים נאם־יהוה ודיגום ואחרי־כן אשלח לרבים צידים וצדום מעל כל־הר ומעל כל־גבעה ומנקיקי הסלעים: (ירמ׳ טז, יד־טז).

ירמיה מו, כז־כח.
ירמיה ג, ד־ח.
ירמיה נ, יז־כ.
יחזקאל ו. ח־י, ביחוד פ׳ ט.
יחזקאל כ, לו־מד, ביחוד פ׳ מ. מא. מב. מג. מד. (י)
יחזקאל כח, כד־כו, ביחוד פ׳ כה, כו.
יחזקאל לד, יא־לא, ביחוד הפס׳ יא. יב. יג. יד. כג. כה.כח.
יחזקאל לו, א־לח, ביחוד הפס, ח. י. יא. יב. טו, כא, כח,
לא. לה. לז. לח.
יחזקאל לז, א־כח, ביחוד הפס׳ יא. יב. יד. טז־כח.
יחזקאל לט, כג־כט, ביחוד הפס׳ כה. כו. כז. כט.
יחזקאל הפרשיות מ־מח: הבית המקדש החדש.
מיכה ד, א־ז.
מיכה ז, ח־כ, ביחוד הפס׳ יב, יט. כ. (יא)
צפניה ג, ח־כ, ביחוד הפס׳ יא. יג. יט. כ. (יב)
זכריה ב, ד־יג.
זכריה ג, א־י, ביחוד פ׳ ט.
זכריה ח, א־כג, ביחוד הפס׳ ד. ה. ח. יב. טז, יז. כ־כג.
זכריה י, ה־יב, כל אחד ואחד מן הפסוקים. (יג)

(י) כי בהר־קדשי בהר מרום ישראל נאם אדני יהוה שם יעבדני כל־בית ישראל כלה בארץ שם ארצם ושם אדרוש את־תרומתיכם ואת־ראשית משאותיכם בכל־קדשיכם: בריח ניחח ארצה אתכם בהוציאי אתכם מן־העמים וקבצתי אתכם מן־הארצות אשר נפצתם בם ונקדשתי בכם לעיני הגוים: וידעתם כי־אני יהוה בהביאי אתכם אל־אדמת ישראל אל־הארץ אשר נשאתי את־ידי לתת אותה לאבותיכם: וזכרתם־שם את־דרכיכם ואת כל־עלילותיכם אשר נטמאתם בם ונקטתם בפניהם בכל־רעותיכם אשר עשיתם: וידעתם כי־אני יהוה בעשותי אתכם למען שמי לא כדרכיכם הרעים וכעלילותיכם הנשחתות בית ישראל נאם אדני יהוה: (יחז׳ כ, מ־מד).

(יא) מי־אל כמוך נשא עון ועבר על־פשע לשארית נחלתו לא־החזיק לעד אפו כי־חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבוש עונתינו ותשליך במצולות ים כל־חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר־נשבעת לאבתינו מימי קדם: (מיכה ז, יח־כ).

(יב) הנני עשה את־כל־מעניך בעת ההיא והושעתי את־הצלעה והנדחה אקבץ ושמתים לתהלה ולשם בכל־הארץ בשתם: בעת ההיא אביא אתכם ובעת קבצי אתכם כי־אתן אתכם לשם ולתהלה בכל עמי הארץ בשובי את־שבותיכם לעיניכם אמר יהוה: (צפנ׳ ג, יט־כ).

(יג) וגברתי את־בית יהודה ואת־בית יוסף אושיע והושבותים כי רחמתים והיו כאשר לא־זנחתים כי אני יהוה אלהיהם ואענם: והיו כגבור אפרים ושמח לבם כמו־יין ובניהם יראו ושמחו יגל לבם ביהוה: אשרקה להם

זכריה יב, א־יד, ביחוד הפס׳ י. יא.
זכריה יג, א־ט, ביחוד הפס׳ ו. ח. ט.
זכריה יד, א־כא, ביחוד הפס׳ יא. טז. כ. כא.
מלאכי ג, י־יב. (יד)
מתיא כג, לז־לט, ביחוד פ׳ לט (ע ד!)
לוקס יג, לד־לה, ביחוד פ׳ לה (ע ד!).
לוקס כא, כד (ע ד!): והיתה ירושלים מרמס לגוים ע ד אשר ימלאו עתות הגוים.
רומיים יא, יז־כח, ביחוד הפס׳ יז. כ. כג. כח. (טו)
מעשי השליחים טו, יג־טז. (הכתובים האלה חשובים מאד המה, מפני שהשליח נותן בהם את התמצית והסך־הכל של כל הנבואות. (טז)
תהלים נא, יח.
תהלים קב, טז.

ועתה, קורא נעים, אם קראת בשום לב את כל הכתובים האלה, או גם אם קראתם קריאה שטחית, התתפלא אפוא

ואקבצם כי פדיתים ורבו כמו רבו ואזרעם בעמים ובמרחקים יזכרוני וחיו את־בניהם ושבו: והשבותים מארץ מצרים ומאשור אקבצם ואל ארץ גלעד ולבנון אביאם ולא ימצא להם: (זכר׳ י, ו־י).

(יד) וגערתי לכם באכל ולא־ ישחת לכם את־פרי האדמה ולא־ תשכל לכם הגפן בשדה אמר יהוה צבאות: ואשרו אתכם כל הגוים כי־תהיו אתם ארץ חפץ אמר יהוה צבאות: (מלאכי ג, יא, יב).

(טו) ועתה אני אמר הנכשלו למען יפלו חלילה כי בפשעם באה הישועה לגוים למען הקניאם: ואם־פשעם היה לעשר העולם ונזקם לעשר הגוים מלאם על־אחת כמה וכמה: ואליכם הגוים אני מדבר וכפי היותי שליח לגוים את־שרותי אכבד:

וכי תאמר הלא נקפו הענפים למען ארכב אני: כן הדבר המה נקפו על־אשר לא האמינו ואתה הנך קים על־ידי האמונה אל־ תתגאה כי אם־ירא: כי הנה האלהים לא־חס על־הענפים הנולדים מן־העץ ואולי לא־יחוס גם־עליך:

כי לא־אכחד מכם אחי את־ הסוד הזה פן־תהיו חכמים בעיניכם שישראל בא לידי טמטום הלב למקצתו עד כי־ יכנס מלא הגוים: וכן כל־ישראל יושע ככתוב ובא לציון גואל וישיב פשע מיעקב: וזאת בריתי אשר אכרת אתם כי אסלח לעונם: (רומ׳ יא, יא־יג, יט־ כא, כה־כז).

(טז) ויכלו לדבר ויען יעקב ויאמר אנשים אחים שמעו אלי: שמעון ספר את־אשר ראה האלהים בתחלה לקחת עם לשמו מבין הגוים: ולזאת מסכימים דברי הנביאים ככתוב: אחרי־כן אשוב ואקים את־סכת דויד הנפלת והרסותיה אקים ובניתיה: למען ידרשו שארית אדם את־ יהוה וכל־הגוים אשר נקרא שמי עליהם נאם יהוה עשה כל־אלה: (מעה״ש טו, יג־יז).

שההמון הגדול של היהודים עוד מאמין באמונה שלמה שישראל כלו ישוב לארץ אבותיו?

כל היהודים החרדים דבקים המה בהתקוה הזאת. ואנחנו אשר קבלנו אור יותר גדול מהם, הנסרב לקבל את עדותם הברורה של הכתובים האלה? חלילה!

אבל אפשר שתאמר: „כל הנבואות האלה כבר נתקיימו בשובם מגלות בבל".

לא כן, העליה מבבל היתה השיבה הראשונה, אבל תהיה עוד

שיבה שניה.

„והיה ביום ההוא יוסיף אדני שנית ידו לקנות את שאר עמו, אשר ישאר מאשור וממצרים ומפתרוס ומכוש ומעילם ומשנער ומאיי הים" (ישע' יא, יא).

בהשיבה הראשונה רק המתנדבים בעם שבו מבבל (עזרא ז, יג), בעוד שרבים נשארו שם ובמצרים וכן גם במקומות אחרים. אבל בעתיד או בהשיבה השניה כלם כאיש אחד ישובו, ואפילו איש אחד לא ישאר.

„אם יהיה נדחך בקצה השמים, משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחך". (דבר' ל, ד).

„אל תירא כי אתך אני, ממזרח אביא זרעך וממערב אקבצך. אמר לצפון תני ולתימן אל תכלאי, הביאי בני מרחוק ובנותי מקצה הארץ. כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו יצרתיו אף עשיתיו" (ישע' מג, ה־ז).

כי כה אמר אדני יהוה, הנני אני ודרשתי את צאני ובקרתים. כבקרת רעה עדרו ביום היותו בתוך צאנו נפרשות, כן אבקר את צאני, והצלתי אתהם מכל המקומות אשר נפצו שם ביום ענן וערפל. והוצאתים מן העמים וקבצתים מן הארצות והביאותים אל אדמתכם ורעיתים אל הרי ישראל באפיקים ובכל מושבי הארץ (יחז' לד, יא־יג).

וידעו כי אני יהוה אלהיהם בהגלותי אותם אל הגוים וכנסתים אל אדמתם, ולא אותיר עוד מהם שם (שם לט, כח).

בהשיבה הראשונה בני יהודה בלבד שבו.

אבל בהשניה, או בהשיבה שבעתיד, בית יהודה (ר"ל השני שבטים) ובית ישראל (ר"ל העשרת השבטים) ישובו).

בימים ההמה ילכו בית יהודה על בית ישראל ויבאו יחדו מארץ צפון על הארץ אשר הנחלתי את אבותיכם (ירמ' ג, יח) והרביתי עליכם אדם, כל בית ישראל כלה, ונושבו הערים והחרבות תבנינה (יחז' לו, י).

יחזקאל הנביא היה מצווה מאת האלהים לקחת שני עצים המציגים את יהודה ויוסף ולאגדם לאחד, ועל שאלת העם על כונת מעשהו, היה לו לענות ולאמר:

„כה אמר אדני יהוה, הנני לקח את בני ישראל מבין הגוים אשר הלכו שם וקבצתי אותם מסביב והבאתי אותם אל אדמתם. ועשיתי אותם לגוי אחד בארץ בהרי ישראל ומלך אחד יהיה לכלם למלך, ולא יהיו עוד לשני גוים ולא יחצו עוד לשתי ממלכות עוד" (יחז' לז, טו־כב).

בהשיבה הראשונה המה שבו למען יכנעו ויגרשו מחדש. אבל בהשיבה השניה המה ישובו להשאר, ולא ילכו בגולה לעולם. אז ירוממו ויתעלו מאד וישבו לבטח ואין מחריד, וכל גויי הארצות ינהרו אליהם.

שיבת ציון.

„ונטעתים על אדמתם ולא ינתשו עוד מעל אדמתם אשר נתתי להם, אמר יהוה אלהיך" (עמוס ט, טו).

„ולא יהיו עוד בוז לגוים, וחית הארץ לא תאכלם, וישבו לבטח ואין מחריד" (יחזק' לד, כח).

„והושבתי אתכם כקדמותיכם, והיטבתי מראשתיכם וידעתם כי אני יהוה. והולכתי עליכם אדם, את עמי ישראל וירשוך והיית להם לנחלה, ולא תוסף עוד לשכלם (יחז' לו, יא־יב).

„תחת היותך עזובה ושנואה ואין עובר, ושמתיך לגאון עולם, משוש דור ודור. וינקת חלב גוים ושד מלכים תינקי, וידעת כי אני יהוה מושעך וגואלך אביר יעקב (ישע' ס, ט־טז).

כל הגוים ינהרו לישראל.

„חי אני, נאם יהוה, כי כלם כעדי תלבשי ותקשרם ככלה... הנה אשא אל גוים ידי ואל עמים ארים נסי, והביא בניך בחצן ובנתיך על כתף תנשאנה. והיו מלכים אמניך ושרותיהם מיניקתיך, אפים ארץ ישתחוו לך, ועפר רגליך ילחכו (ישע' מט, יח. כב. כג).

„והיה באחרית הימים יהיה הר בית יהוה נכון בראש

ההרים ונשא הוא מגבעות, ונהרו אליו עמים, והלכו גוים רבים ואמרו לכו ונעלה אל הר יהוה ואל בית אלהי יעקב ויורנו מדרכיו ונלכה בארחתיו, כי מציון תצא תורה ודבר יהוה מירושלים" (מיכה ד, א־ב).

„כה אמר יהוה צבאות, עד אשר יבאו עמים וישבי ערים רבות, והלכו יושבי אחת אל אחת לאמר: נלכה הלוך לחלות את פני יהוה ולבקש את יהוה צבאות; — אלכה גם אני. ובאו עמים רבים וגוים עצומים לבקש את יהוה צבאות בירושלים ולחלות את פני יהוה. כה אמר יהוה צבאות. בימים ההמה אשר יחזיקו עשרה אנשים מכל לשונות הגוים, והחזיקו בכנף איש יהודי לאמר, נלכה עמכם, כי שמענו אלהים עמכם (זכר' ח, כ־כג).

והיה כל הנותר מכל הגוים הבאים על ירושלים — ועלו מדי שנה בשנה להשתחות למלך יהוה צבאות ולחוג את חג הסכות (זכר' יד, טז).

בהשיבה הראשונה — מפני שהכו בעורון ולבם היה קשה כאבן — המה מאסו בישוע והסגירוהו למות; אבל בהשיבה האחרונה המה יחזרו בתשובה שלמה ויתחרטו על כל אלה והאלהים יתן להם לב חדש וטהור, ואז יקבלו את ישוע המשיח באמונה שלמה, והוא יהיה למלכם.

הביטו אלי.

„ושפכתי על בית דויד ועל יושב ירושלם רוח חן ותחנונים והביטו אלי את אשר דקרו, וספדו עליו כמספד על היחיד והמר עליו כהמר על הבכור. ביום ההוא יגדל המספד בירושלם כמספד הדדרמון בבקעת מגדון. וספדה הארץ משפחות משפחות לבד, משפחת בית דוד לבד ונשיהם לבד, משפחת בית לוי לבד ונשיהם לבד; משפחת השמעי לבד ונשיהם לבד, כל המשפחות הנשארות משפחות משפחות לבד ונשיהם לבד" (זכר' יב, י־יד).

„בבכי יבאו ובתחנונים אובילם, אוליכם אל נחלי מים בדרך ישר לא יכשלו בה, כי הייתי לישראל לאב ואפרים בכרי הוא. שמעו דבר יהוה גוים והגידו באיים ממרחק ואמרו—מזרה ישראל יקבצנו ושמרו כרעה עדרו... כי זאת הברית אשר אכרת את בית ישראל אחרי הימים ההם נאם יהוה, נתתי את תורתי בקרבם ועל לבם אכתבנה והייתי להם לאלהים והמה יהיו לי לעם" (ירמיה לא, ח. ט. לב).

טהרת ישראל.

„ולקחתי אתכם מן הגוים וקבצתי אתכם מכל הארצות והבאתי אתכם אל אדמתכם. וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם, מכל טמאותיכם ומכל גלוליכם אטהר אתכם. ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם, והסרתי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר. ואת רוחי אתן בקרבכם ועשיתי את אשר בחקי תלכו ומשפטי תשמרו ועשיתם. וישבתם בארץ אשר נתתי לאבותיכם. והייתם לי לעם ואנכי אהיה לכם לאלהים, והושעתי אתכם מכל טמאותיכם וקראתי אל הדגן והרביתי אתו ולא אתן עליכם רעב" (יחז׳ לו, כה־כט).

„ולא יטמאו עוד בגלוליהם ובשקוציהם ובכל פשעיהם והושעתי אתם מכל משבתיהם אשר חטאו בהם וטהרתי אותם והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים. ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכלם... וישבו על הארץ אשר נתתי לעבדי ליעקב אשר ישבו בה אבותיהם, וישבו עליה המה ובניהם ובני בניהם עד עולם ודוד עבדי נשיא להם לעולם... ונתתי את מקדשי בתוכם לעולם. והיה משכני עליהם והייתי להם לאלהים והמה יהיו לי לעם (יחזק׳ לז, כג־כז).

ואני אקבץ את שארית צאני מכל הארצות אשר הדחתי אותם שם והשבתי אתהן על נוהן ופרו ורבו. והקמתי עליהם רעים ורעום, ולא ייראו עוד ולא יחתו ולא יפקדו נאם יהוה.

הנה ימים באים נאם יהוה והקמתי לדוד צמח צדיק ומלך מלך והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ. בימיו תושע יהודה וישראל ישכן לבטח, וזה שמו אשר יקראהו: י ה ו ה צ ד ק נ ו. (ירמ׳ כג, ג־ו).

והקמותי עליהם רעה אחד ורעה אתהן, את עבדי דויד; הוא ירעה אותם והוא יהיה להן לרעה. ואני יהוה אהיה להם לאלהים ועבדי דוד נשיא בתוכם, אני יהוה דברתי" (יחז׳ לד, כג־כד).

עדיין לא נבנה בית המקדש אשר היה דומה ממש לאותו המקדש המתואר ע"י הנביא יחזקאל בפ׳ מ־מח מספרו; ושם גם נמצא תאור מפורט מנחלת כל שבט ושבט, כפי אשר יתנחלו בהשיבה העתידה לבוא. ראה פ׳ מח.

אין לערבב את ישראל בהכנסיה.

לכאורה עדות כל כך חזקה וברורה היתה צריכה להוכיח את הקורא — בעל נפש יפה, שעוד שמור עתיד מלא הוד והדר

בשביל ישראל, עם כל זה רבים אומרים, שהכתובים האלה צריכים להתפרש בדרך „רוחני" ואין להתפלא אם מעקבים הם את הכתובים ומהקהים את עקצם וכחם של גלויי דעת כל כך ברורים בהתאמצם לפרשם על הכנסיה הנרדפת.

זה טעות גדולה מאד, ולפי דעתנו היא נוסדה על אי־הבנת דברי פולוס השליח באגרותיו. הוא אינו מערבב את ישראל בהכנסיה כשהוא אומר: „לא כל אשר מישראל ישראל המה" (רומ׳ ט, ו). כמו כן הוא אינו מערבב את ישראל בהכנסיה כשהוא עושה אותנו לבני אברהם ע"י האמונה, אבל הוכחתו היא שכלנו עומדים רק ע"י האמונה. בהראשונה לקורנתיים י, ל"ב הוא מפריש בין היהודים, הגוים וכנסת המשיח. (יז) ישנם ברכות מיוחדות להכנסיה, וברכות מיוחדות לישראל. הוא מראה בבירור, שלא כל אשר מוצאם מישראל ישראלים אמתיים המה, הוא לבדו יהודי שמהול הוא בלב כפי הרוח. (יח) ואף כי המונים יהודים עזבו את ארץ החיים באי־אמונה, בכל זאת תקותו חזקה היא שעוד יש שארית ישראל שתושע. (יט) הוא אהב אותם כל כך, עד שהיה מוכן להיות מחרם מן המשיח בשבילם, (כ) הוא ראה את תפארתם העתידה לבוא בעת שהם, הענפים הטבעיים, יורכבו שנית בזית הקדוש אשר יצאו ממנו, ותשועתם תהיה מופת גדול מאד, שיעשה רושם עמוק על לבבות בני האדם ויהיה למקור חיים חדשים בעולם (חיים מן המתים). (כא) ישוע אמר (לוקס כא, כד): „ונפלו לפי חרב והגלו אל כל הגוים והיתה ירושלים מרמס לגוים עד אשר ימלאו עתות הגוים" ופולוס הבין את הסוד הזה, באמרו „כשיכנס מלוא הגוים", אז יבוא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב. (רומ׳ יא, כה־כו).

וכל זה מתאשר בהחלט ע"י מה שנביא להלן: בעמוס ח׳ וט׳ אנו קוראים ע"ד צרות נוראות שתבאנה על ישראל. ורק אחרי

(יז) ואל־תתנו מכשול לא ליהודים ולא ליונים ולא לקהלת אלהים: (א׳ קור׳ י, לב).

(יח) כי אם־תוכו של אדם הוא יהודי ומילה היא בלב כפי הרוח ולא כפי הכתב אשר־לא מבני אדם תהלתו כי אם־מאת האלהים: (רומ׳ ב, כט).

(יט) וישעיהו קרא על־ישראל כי אם־יהיה מספר בני ישראל כחול הים שאר ישוב בו: (רומ׳ ט, כז).

וכן גם־בימנו נשארה שארית כבחירת החסד: (שם יא, ה).

(כ) כי מי־יתן היותי אני לחרם מן־המשיח בעד אחי שארי ובשרי: (שם ט, ג).

(כא) כי אם־מאיסתם רצוי לעולם מה־אפוא תהיה אספתם הלא חיים מן־המתים: (שם יא, טו).

שפזרם האלהים בין כל הגוים הוא יקבץ ויטע אותם על אדמתם, ואז יקים את סכת דוד הנפלת. כאשר השליחים והזקנים היו נקהלים בירושלים להאספה הראשונה של הכנסיה לדון בשאלה הזאת ע"ד הישראליים והכנסיה, כוון הרוח הקדש את דעתו של יעקב השליח להנבואה הזו בעמוס להוכיח, שבעת שישראל יהיו פזורים בין כל האומות, האלהים „יקח עם לשמו מבין הגוים", ו ש א ח ר כ ן ישוב להקים את סכת דוד הנפלת (מעה„ש טו, יג־יז). מזה יוצא לנו בבירור שהנבואות המדברות ע"ד שיבת ישראל ותשועתו אי אפשר בשום אופן לפרשן על הכנסיה, אשר בראשונה עליה להכנס מבין הגוים ז. א. קדם שישראל יושע וירושלים תבנה מחדש.

ועוד, אחת הנבואות המדברות ביחוד ע"ד שיבת ישראל נאמרה לא אל העם כ"א אל ה ר י י ש ר א ל, ופה אין מקום לשום ספק, שהנבואה נתכונה שדבריה יתפרשו כפשוטם, דברים ככתבם. (כב)

עת צרה ליעקב.

אין ספק כלל שישראל יושעו תשועת עולמים. אבל קדם לזה עת צרה נוראה תחכה להם. כי חטאתם כבדה מאד ועונותיהם עד לשמים יגיעו. כי אשמת דם נקי ששפכו תנוח עליהם, זה דם ישוע המשיח. (מתיא כז, כה).

הנביא הנאמן חזה כל זאת בכתבו:

ואלה הדברים אשר דבר יהוה אל ישראל ואל יהודה. כי כה אמר יהוה: קול חרדה שמענו, פחד ואין שלום. שאלו נא וראו אם יולד זכר, מדוע ראיתי כל גבר ידיו על חלציו כיולדה ונהפכו כל פנים לירקון. הוי, כי גדול היום ההוא מאין כמוהו, ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע, (ירמיה ל, ד־ז).

וזכרתם את דרכיכם הרעים ומעלליכם אשר לא טובים, ונקטתם בפניכם על עונתיכם ועל תועבתיכם (יחז' לו, לא).

כן, המה יבואו לידי חרטה גמורה ויקוטו בפניהם על כל מעשיהם הרעים.

(כב) ואתה בן־אדם הנבא אל־הרי ישראל ואמרת ה ר י ישראל שמעו דבר־יהוה:

ואתם הרי ישראל ענפכם תתנו ופריכם תשאו לעמי ישראל כי קרבו לבוא: כי הנני אליכם ופניתי אליכם ונעבדתם ונזרעתם והרביתי עליכם אדם כל־בית ישראל כלה ונושבו הערים והחרבות ת ב נ י נ ה: והרביתי עליכם אדם ובהמה ורבו ופרו והושבתי אתכם כקדמותיכם מראשתיכם וידעתם כי א נ י יהוה: (יחז' לו, א, ח־יא).

המה „יעברו בים צרה" (כג) רבים ימותו, אבל השלישיה תושע.

והבאתי את השלשית באש וצרפתים כצרף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב; הוא יקרא בשמי ואני אענה אותו, אמרתי עמי הוא והוא יאמר, יהוה אלהי (זכר' יג, ט).

וזה קשור בקשר פנימי בהופעת המשיח, לא בעת הלקיחה בעננים לקראת האדון, כ"א בהתגלותו. (ראה את הציור בפרק ח).

כי נאמר: „כי בנה יהוה ציון, נראה בכבודו" (תהל' קב, יז).

אז, כאשר יופיע המשיח וקדושיו עמו (ר"ל הכנסיה האמתית) באש להבה, להשיב נקם לאשר לא ידעו את האלהים ולא שמעו לבשורת אדנינו ישוע המשיח הן מן הגוים והן מישראל, ואלה האחרונים שייכים להמחלקה השלישית הנזכרת במתיא כה, לו וגו', (כד) אשר לא יתחשבו בגוים (במד' כג, ט). וזה יהיה כאשר ישב כמצרף ומטהר.

הנני שלח מלאכי ופנה דרך לפני ופתאם יבוא אל היכלו האדון אשר אתם מבקשים ומלאך הברית אשר אתם חפצים; הנה בא, אמר יהוה צבאות. ומי מכלכל את יום בואו, ומי העמד בהראותו, כי הוא כאש מצרף וכברית מכבסים. וישב מצרף ומטהר כסף וטהר את בני לוי וזקק אותם כזהב וככסף, והיו ליהוה מגישי מנחה בצדקה. וערבה ליהוה מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות. וקרבתי אליכם למשפט, והייתי עד ממהר במכשפים ובמנאפים ובנשבעים לשקר, ובעשקי שכר שכיר, אלמנה ויתום ומטה גר ולא יראוני אמר יהוה צבאות (מלאכי, ג, א־ה).

(כג) ועבר בים צרה והכה בים גלים והבישו כל מצולות יאור והורד גאון אשור ושבט מצרים יסור: (זכר' י, יא).

ויהי דבר־יהוה אלי לאמר: ואתה בן־אדם כה־אמר אדני יהוה לאדמת ישראל קץ בא הקץ על־ארבעת כנפות הארץ: עתה הקץ עליך ושלחתי אפי בך ושפטתיך כדרכיך ונתתי עליך את כל־תועבתיך: ולא־תחוס עיני עליך ולא אחמול כי דרכיך עליך אתן ותועבותיך בתוכך תהיין וידעתם כי־אני יהוה:

עתה מקרוב אשפך חמתי עליך וכליתי אפי בך ושפטתיך כדרכיך ונתתי עליך את כל־תועבותיך: ולא־תחוס עיני ולא אחמול כדרכיך עליך אתן ותועבתיך בתוכך תהיין וידעתם כי אני יהוה מכה: (יחז' ז, א־ד. ח־ט).

(כד) והמלך יענה ויאמר אליהם אמן אמר אני לכם מה־שעשיתם לאחד מאחי הצעירים האלה לי עשיתם: (מתיא כה, מ).

(כה) הנה צרפתיך ולא בכסף בחרתיך בכור עני: (ישע' מח, י).

כי בחנתנו אלהים צרפתנו כצרף־כסף (תהל' סו, י).

הנה יצרף יהוה את ישראל בכור עני (כה) ואז יקומו וירואו, כי עורם יבוא. (כו).

הנה יכולנו למלא ספר שלם עם באורים ע"ד שיבת ישראל ותשועתו, אבל רק זה היה ברצוננו לעשות, והוא להוכיח בכלל, שזה הוא דבר שכל הנביאים נתנבאו עליו בפירוש ושהוא קשור בקשר פנימי עם הופעת המשיח, ואנו בטוחים שעשינו זאת באופן משביע רצון.

פרטי אופן שיבתם ותשועתם ושל תשובתם ואמונתם במשיח אינם כל כך חשובים לנו. הן אלה ששייכים להכנסיה ילקחו ראשונה בהלקיחה בעננים לקראת האדון, והמה ינצלו מכל הצרות אשר יבואו על ישראל. (כז)

אמת הוא שרבים מצאו ברכה רבה בדרישתם בהפרטים האלה. עם כל זה לנו להודות שסדר הדברים, אשר ישתלשלו אחרי שנלקחה הכנסיה, אינו ברור לנו כעת, ועלינו לחכות לעת שהספר יפתח וחותמיו יוסרו והדברים יתבררו ויתלבנו (דניאל יב, ד).

די לנו לדעת שכל אלה יהיה באחרית הימים (ישע' ב, ב), ששוטן-המשיח יתגלה ואחר כן יכרת וישחת ע"י ישוע מלך היהודים בבואו (ב' תסל' ב, ח) ושישראל עמו „קרבו לבוא" (יחז' לו, ח).

(כו) קומי אורי כי־בא אורך וכבוד יהוה עליך זרח: כי־הנה החשך יכסה־ארץ וערפל לאמים ועליך יזרח יהוה וכבודו עליך יראה: והלכו גוים לאורך ומלכים לנוגה זרחך: שאי סביב עיניך וראי כלם נקבצו באו־לך בניך מרחוק יבאו ובנתיך על־צד תאמנה: (ישע' ס, א־ד).

(כז) לכן שקדו בכל־עת והתפללו למען תעצרו־כח להמלט מכל־אלה העתידות לבוא והתיצבתם לפני בן־האדם: (לוקס כא, לו).

פרק ששה עשר.
העיון בנבואה.

אפשר שאתה תתנגד להעיון בנבואה, מפני שישוע אמר: „והיום ההוא והשעה ההיא אין איש יודע" (מתיא כד, לו), ועוד: „לא לכם לדעת העתים והזמנים אשר קבע האב בשלטנו שלו" (מעה"ש א, ז).

קורא יקר, אל תדמה שתפקיד העיון בנבואה הוא רק לחשב קצין. מפני טעם חשוב הנוסד על חכמתו האלהית, האדון לא גלה לנו „את היום והשעה" שיבוא הוא. אבל הוא קרא את הפרושים חנפים, מפני שלא היו מכירים באותות העתים. והוא צוה אותנו לשקוד תמיד, וגם הבטיח ברכה מיוחדה לאלה אשר יתעסקו בלמוד דברי הנבואה. (א)

השליח שמעון פטרוס מזרז אותנו לשום לבנו לדבר הנבואה כעל נר מאיר במקום אפל. (ב) „כי כל הכתוב נכתב ברוח אלהים ומועיל להורות ולהוכיח ולישר ולהדריך במעגלי צדק (ב' טימ' ג, טז).

החלק היותר גדול בכה"ק הוא זה של נבואה. ואם המשיחיים היו דורשים בה בשקידה יותר גדולה, אז היו בודאי מוצאים שלמוד הנבואה אינו מביא לבטול המעשה, אדרבה הוא מפיץ אור בהיר על דרך חיינו ומעורר אותנו תמיד למעשי הצדקה והאהבה. ההוגים בדברי הנבואה, אמונתם מיוסדה על השגת אלהים ודרכיו יותר עמוקה ורחבה, ואפק הרוחני שלהם מתבלט בתכנית יותר בהירה מאשר לפנים.

אבל למען ראות והבין כל אלה נדרשת קריאה בכה"ק שהיא יותר משטחית או תאוה להגדיל מראש העתידות. צריכים אנו לעיון רב באותן הלמודים העמוקים הצפונים תחת דברי משל ומליצה וחידות, לא פחות מאשר מתענינים אנו

(א) אשרי הקורא ואשרי השמעים את־דברי הנבואה ושמרים את־הכתוב בה כי קרובה העת: (חזון א, ג).
הנני בא מהר אשרי השמר את־דברי נבואת הספר הזה: (שם כב, ז).
והוא אמר ואף כי־אשרי השמעים והשמרים את דבר האלהים: (לוקס יא, כח).

(ב) ודבר הנבואה יותר קים אתנו והטיבתם עשות אשר שתם לבבכם אליו כנר מאיר במקום אפל עד־כי יבקע אור היום וזרח כוכב הנגה בלבבכם: (ב' פטר' א, יט).

בהנבואות המזהירות כשמש בדבריהן הבהירים ע"ד הכבוד שיתגלה בעוה"יד. למוד הנבואה יהיה לנו לעזר גדול כשיהיה לנו להשיב על דברי הספקנים שבדורנו. הנבואה תזיין אותנו בכלי נשק הבאים ממחסן האלהים ותחנך אותנו בבית מדרשו הצבאי. ראה איך האלהים משתמש באמת הנבואית לשום לאל את טענות הפילוסופים והספקנים. (ג) והוא מעורר אותנו לשום את לבנו אל הנבואות אשר כבר נתקיימו כעל ערבון שכל דבריו ע"ד העתיד יתקיימו כמו כן. „בטרם תצמחנה אשמיע אתכם". (ד) והוא מציג את עם ישראל לפני כל העמים לעדות, שהוא אלהי אמת ושדברו אמת הוא. (ה)

ישראל הוא עד האלהים עד היום הזה.

הנבואה היא ההסטוריה של ישראל.

מי יוכל לקיים אותו בתור עם אם לא האלהים?

מי יוכל להגיד מראש את כל עתידותיו אם לא האלהים?

בנשק הזה ממחסן של האלהים נוכל לנצח את כל פלפולי בני האדם והתנגדותם.

חלילה לנו למאס את הנבואות. (א' תסל' ה, כ).

ארץ ארץ ארץ, שמעי דבר יהוה! (ירמ' כב, כט).

(ג) קרבו ריבכם יאמר יהוה הגישו עצמותיכם יאמר מלך יעקב: יגישו ויגידו לנו את אשר תקרינה הראשנות מה הנה הגידו ונשימה לבנו ונדעה אחריתן או הבאות השמיענו: הגידו האתיות לאחור ונדעה כי אלהים אתם אף־תיטיבו ותרעו ונשתעה ונראה יחדו: (ישע' מא, כא־כג).

(ד) אני יהוה הוא שמי וכבודי לאחר לא־אתן ותהלתי לפסילים: הראשנות הנה־באו וחדשות אני מגיד בטרם תצמחנה אשמיע אתכם: (שם מב, ח־ט).

(ה) כל־הגוים נקבצו יחדו ויאספו לאמים מי בהם יגיד זאת וראשנות ישמיענו יתנו עדיהם ויצדקו וישמעו ויאמרו אמת: אתם עדי נאם־יהוה ועבדי אשר בחרתי למען תדעו ותאמינו לי ותבינו כי־אני הוא לפני לא־נוצר אל ואחרי לא־יהיה: אנכי אנכי יהוה ואין מבלעדי מושיע: אנכי הגדתי והושעתי והשמעתי ואין בכם זר ואתם עדי נאם־יהוה ואני־אל: (שם מג, ט־יב).

פרק שבעה עשר.

תורה המביאה לידי מעשה.

אמרנו למעלה שהתורה ע"ד הופעת המשיח מעשית היא במדרגה מיוחדה; כראיה לזה אנו מוסיפים פה בתור הערה את הכתובים הבאים למטה להוכיח שישוע ושליחיו היו משתמשים בהנבואות ע"ד הופעתו כבמניע לעודד אותנו לידי מעשה.

א. לידי שקידה,— מתיא כד, מב־מד; כה, יג; מרקוס יג, לב־לז; לוקס יב, לה־לח; חזון טז, טו.

ב. לידי פכחון,— א' תסל' ה, ב־ו; א' פטר' א, יג; ד, ז; ה, ח.

ג. לידי חרטה,— מעה"ש ג, יט־כא; חזון ג, ג.

ד. לידי נאמנות,— מתיא כה, יט־כא; לוקס יב, מב־מד; יט, יב־יג.

ה. שלא להתבייש מפני המשיח,— מרק' ח, לח.

ו. נגד מסירות לעניני העולם הזה,— מתיא טז, כו־כז.

ז. לידי ענות רוח,— פיל' ד, ה.

ח. לידי סבלנות,— עבר' י, לו־לז; יעקב ה, ז־ח.

ט. לידי המתת התאות,— קול' ג, ג־ה.

י. לידי ישרנות,— פיל' א, ט־י.

יא. לידי קדושה שלמה,— א' תסל' ה, כג.

יב. לידי נאמנות בשרות הדבר,— ב' טימ' ד, א־ב.

יג. לידי משמעת למצות השליחים,— א' טימ' ו, יג־יד.

יד. לידי התמדה וטהרה בהנהגת העדה,— א' פטר' ה, ב־ ד.

טו. לידי טהרה מוסרית,— א' יוחנן ג, ב־ג.

טז. לידי דבקות תמידית במשיח,— א' יוחנן ב, כח.

יז. לידי עמידה בנסיון,— א' פטר' א, ז.

יח. לידי שמחה ברדיפות ע"ד האדון,— א' פטר' ד, יג.

יט. לידי הליכה בקדושה ובחסידות,— ב' פטר' ג, יא־יג.

כ. לידי אהבת אחים,— א' תסל' ג, יב־יג.

כא. להזכיר את אזרחותנו השמימית,— פיל׳ ג, כ־כא.
כב. לידי אהבת הופעת המשיח,— ב׳ טימ׳ ד, ז־ח.
כג. לחכות לביאתו,— עבר׳ ט, כז־כח.
כד. לידי בטחון שהמשיח ישלים מעשהו,— פיל׳ א, ו.
כה. להחזיק בתקוה עד הקץ,— חזון ב, כה; ג, יא.
כו. לידי פרישות מתאות העולם ולידי חיים של צניעות,— טיטוס ב, יא־יג.
כז. לידי שקידה ביחס הופעתו הפתאומית,— לוקס יז, כד־ל.
כח. להזהר מחרוץ משפט פזיזי,— א׳ קור׳ ד, ה.
כט. לידי תקוה לשכר גדול,— מתיא יט, כז־כח.
ל. לידי הבטחת שמחה לתלמידים,— ב׳ קור׳ א, יד; פיל׳ ב, טז; א׳ תסל׳ ב, יט.
לא. לידי נחמה,— יוחנן יד, ג; מעה״ש א, יא.
לב. האמונה בהופעת המשיח היא נזר החסד ובטחון הנקיות מכל אשמה ביום האדון,— א׳ קור׳ א, ד־ח.
לג. היא העובדה הראשית שהמאמינים מחכים לה,— א׳ תסל׳ א, ט־י.
לד. היא העת שחשבון נעשה עם העבדים,— מתיא כה, יט.
לה. שכל הגוים החיים יהיו נדונים,— כה, לא־מו.
לו. שהקדושים יקומו לתחיה,— א׳ קור׳ טו, כג.
לז. של התגלות הקדושים, ב׳ קור׳ ה, י; קול׳ ג, ד.
לח. היא מקור הנחמה להמתאבלים על הישנים בישוע,— א׳ תסל׳ ד, יד־יח.
לט. היא עת צרה לאשר אינם מאמינים,— ב׳ תסל׳ א, ז־ט.
מ. היא נזכרת בכל עת שיחוגו סעודת האדון,— א׳ קור׳ יא, כו.

אלה הנה קצת התועליות הנזכרות בברית־חדשה הנובעות מהתורה הזאת. היא באה לתת חזוק להתביעות, חריפות להוכחות, והטעמה להאזהרות. האם יש איזה תורה שהיא יותר מלאה מעשה משל זו? מה חפצנו לו היה לנו מקום להביא פה את כל הכתובים ככתבם ולא המראה־מקומות בלבד. אבל, קורא יקר, אם תלך לכה״ק ותחפשם משם, יגיעתך תביא לך ברכה גדולה. לא עשינו שום הפרש בין הכתובים

המדברים ע״ד הלקיחה בעננים לקראת האדון ובין אלה המדברים ע״ד ההתגלות, מפני ששניהם כאחד משמשים כמניע להתכלית הנזכרת למעלה.

התכנית וסדר הכתובים הבאים לקמן לקחנו מקונטרס קטן שיצא לאור בלונדון. פה כלולה בקצור נמרץ ההשקפה ע״ד הופעת המשיח לפני המלכות הבאה, וכל הכתובים, אשר עליהם נוסדה ההשקפה הזאת, מובאים באופן מועיל למצוא את כל המקומות על נקלה וללמוד אותם. מכיון שההכרח אלצנו להביא רק אלה הכתובים אשר להם יחס ישר לנושא מחקרנו, הקורא ישיג תועלת רבה מקריאת המשך הדברים אשר בם קשורים הכתובים האלה בכה״ק.

ביחס להציורים הבאים בראש פרק כ״א אנו מאמינים שהם יהיו לעזר להקורא בהבנת סדר העובדות ביחוסם להופעת המשיח, הן בתור ח ת ן והן בתור מ ל ך.

פרק שמונה עשר.

הופעת האדון ואיזה עובדות הבאות לאחר כך, הקשורות בעתידות הכנסיה.

ורוח האמת בבואו. . . האותיות יגיד לכם. יוחנן טז, יג.

הבטחת האדון.	„הנני הולך להכין לכם מקום; והיה כי הלכתי והכינותי לכם מקום שוב אשוב ולקחתי אתכם אלי" (יוחנן יד, ב. ג). „אלך ואשובה אליכם" (יוחנן יד, כח). „הן מעט ולא תראוני ועוד מעט ותחזוני, כי אני הולך אל אבי" (שם טז, טז). „ואני אשוב אראה אתכם ושש לבכם" (שם טז, כב).
נאמן הוא המבטיח.	„ולא יאחר יהוה את אשר הבטיח" (ב' פטר' ג, ט). „נחזיקה בהודאת התקוה בל-נמוט כי נאמן המבטיח... וביותר בראותכם כי קרב היום" (עבר' י, כג. כה). „כי עוד מעט רגע והבא יבוא לא יאחר" (שם י, לז). „קרוב האדון לבוא" (יעקב ה, ח). „אמנם כן, אני בא מהר" (חזון כב, כ).

תקוות הכנסיה.
(א) כל המאמינים בהתקופה הנוכחית.

„ופעם שנית יראה בלי חטא לישועה למחכים לו" (עבר' ט, כח).

„כי אזרחותנו (ב) בשמים היא, ומשם מחכים אנחנו למושיענו אדנינו ישוע המשיח" (פיל' ג, כ).

„נחכה למשפט הבנים לפדות גויתנו" (רומ' ח, כג).

„הנכם מחכים להתגלות אדנינו ישוע המשיח" (א' קור' א, ז).

„ונחכה לתקוה המאשרת" (טיטוס ב, יג „לסבלנות המשיח (ב, תסל' ג, ה).

„לחכות לבנו מן השמים, אשר העירו מן המתים, לישוע" (א' תסל' א, י).

הלקיחה בעננים.

הופעת האדון כחתן במרומי האויר למען הכנסיה שלו. (ג)

„כי האדון (ד) הוא ירד מן השמים בתרועה (ה) בקול שר המלאכים ובשופר אלהים". (ה) (א' תסל' ד, טז). כתקוע השופר האחרון, כי יתקע בשופר (א' קור' טו, נב).

(א) א' קור' יב, יב; יג, כז.

(ב) אזרחותנו. ראה יוחנן יז, טז; אפס' ב, יט; עבר' יא, י, יג, טז; יב, כב.

(ג) לכן שקדו, כי לא ידעתם מתי יבוא בעל הבית. מרק' יג, לב־לז; א' תסל' ה, ו.

(ד) האדון ירד בעצמו, אבל המאמינים בלבד יראוהו. ראה יוחנן יד, יט; מעה"ש א, ג־ד. ט; ט, ז; י, מ־מא; א' קור' טו, ה־ח.

(ה) במתן תורה קול השופר נשמע פעמים מהר סיני (שמות יט). כמו כן כאשר ירד האדון לקחת את הכנסיה אליו, לקול השופר הראשון אלה אשר מתו במשיח יקומו מן המתים, ולקול השופר השני הקדושים החיים יתחלפו.

„כן יביא אלהים גם את הישנים בישוע אתו" (ו) (א' תסל' ד, יד).

תחיית המתים במשיח.

„אז יקומו ראשונה המתים במשיח" (שם ד, טז).

„כן יחיו כלם במשיח... אותם שהם למשיח בבואו (א' קור' טו, כב. כג).

„המתים יחיו בלי כליון" (שם טו, נב).

„התקומה לחיי עד; יקום בכבוד... יקום בגבורה... יקום גוף רוחני" (שם טו, מב־מד).

המאמינים החיים מתחלפים.

„אנחנו החיים הנותרים עד בוא האדון לא נקדם את הישנים" (א' תסל' ד, טו).

„לא כלנו נישן המות אבל כלנו נתחלף ברגע אחד כהרף עין... ואנחנו נתחלף כלנו. (ז) (א' קור' טו, נב. נג).

„אדנינו ישוע המשיח... יחליף את גופנו השפל להיותו דומה לגוף כבודו" (פיל' ג, כ. כא).

„וכאשר לבשנו צלם האדם שהוא של עפר, כן נלבש גם צלם האדם שהוא של שמים". (א' קור' טו, מט).

"כי מה שעתה סופו לכליון ילבש אל־כליון, ומה שעתה סופו למות ילבש אל־מות". (שם טו, נג).

שניהם נלקחים בעננים. (ח)

„אחרי כן אנחנו החיים הנותרים

(ו) הקדושים מהברית הישנה יקבלו לעת הזאת את גופם הנהדר. ראה עבר' יא, לט־מ.

(ז) בלע המות לנצח (א' קור' טו, נד) למען יבלע המות ע"י החיים (ב' קור' ה, ד).

(ח) פרות הנחלה האלהית. רומ' ח, כג; אפס' א, יד.

להיות עם האדון.

נלקח אתם יחדו בעננים לקראת האדון לאויר". (א' תסל' ד, יז).

„ביאת אדנינו ישוע המשיח ואסיפתנו אליו" (ב' תסל' ב, א).

„ובכן נהיה תמיד עם האדון" (א' תסל' ד, יז).

„למען תהיו גם אתם באשר אני שם" (יוחנן ד, ג).

„באשר אהיה שם יהיה גם משרתי" (שם יב, כו).

„רצוני שיהיו עמדי באשר אהיה אני, למען יחזו בכבודי" (שם יז, כד).

„לא תאבדנה לנצח" (שם י, כח).

„כי חי אני וגם אתם חיה תחיו" (שם יד, יט).

„למען נחיה עמו יחד" (א' תסל' ה, י).

„כבוד עולמים גדול ורב עד למאד" (ב' קור' ד, יז).

„נחלת עולם" (עבר' ט, טו; א' פטר' א, ד).

„המנצח... לא יצא עוד החוצה" (חזון ג, יב). (ט)

כסא הדין של המשיח. (י)

„כי כלנו (יא) עתידים להראות לפני כסא־דין המשיח למען ישא איש כפעלו בחיי גופו אם טוב ואם רע" (ב' קור' ה, י).

„הלוא כלנו עתידים לעמד לפני כסא דין אלהים... הנה כל אחד ממנו על

(ט) המנצח. חזון ג, יב; א' יוחנן ה, ד־ה.

(י) רק בשביל המאמינים במשיח ביחס לשרותם. רומ' וד, ד. י. יב.

(יא) ר"ל הכנסיה או הקדושים. ב' קור' א, א.

נפשו יתן חשבון לאלהים" (רומ' יד, י, יב).

„הנני בא מהר ושכרי אתי לשלם לאיש כמעשהו" (חזון כב, יב).

גלוי המעשים

„מעשה כל איש יגלה... ומעשה כל איש ואיש האש תבחננו". (א' קור' ג, יג).

„על כן אל תשפטו דבר לפני עתו עד כי יבוא האדון והוא יוציא לאור את תעלומות החשך ויגלה את מזמות הלבבות (א' קור' ד, ה).

אם טובים

„אם יעמד מעשה איש אשר בנה עליו (יב) יקבל שכרו" (שם ג, יד).

„אם ישרף מעשהו יפסידנו והוא יושע אך כאוד מוצל מאש... כי היכל אלהים קדוש הוא, ואתם היכלו" (שם ג, טו־יז).

„כי כל דבר טוב (יג) אשר עשה האדם ישלמנו לו אדנינו (אפס' ו, ח).

ואם רעים.

„וכל עשה עול הוא ישא העול אשר עשה". (קול' ג, כה).

שכר.

„וכל איש יקבל את שכרו כפי עמלו" (א' קור' ג, ח).

„שכר הנצחון אשר הוא בקריאה של מעלה" (פיל' ג, יד).

„גמול הירושה" (קול' ג, כד).

„ירשי המלכות" (יעקב ב, ה).

„עטרת החיים" (שם א, יב; חזון ב, י).

„כתר הצדקה" (ב' טימ' ד, ח).

„עטרת הכבוד" (א' פטר' ה, ד).

„כתר אשר איננו נפסד (א' קור, ט, כה).

(יב) ר"ל על היסוד שהוא ישוע המשיח. ישע' כח, טז; א' קור' ג, יא.

(יג) ר"ל שרות להאדון. אפס' ו, ז.

„את אשר הכין האלהים לאוהביו" (א' קור' ב, ט).

„ואז תהיה תהלה לכל איש מאת האלהים" (שם ד, ה).

חתונת השה והכנסיה.

„חתונת השה באה ואשתו (יד) התקדשה. וינתן לה ללבוש בוץ טהור וצח, כי הבוץ הוא צדקות הקדושים" (חזון יט, ז. ח).

גם המשיח אהב את העדה ויתן את נפשו בעדה... להקימה בכבוד לו לעדה אשר אין בה כתם וקמט וכדומה, כי אם למען תהיה קדושה ותמימה (אפס' ה, כה־כז).

ההתגלות.

הופעת המשיח כמלך על הארץ.

„זה ישוע אשר הועלה מעליכם השמים בוא יבוא כאשר ראיתם אותו עולה למרום" (מעה"ש א, יא).

„ועמדו רגליו ביום ההוא על הר הזיתים" (זכר' יד, ד).

„ומיד אחרי צרת הימים ההם... וראו את בן האדם בא עם ענני השמים בגבורה וכבוד רב" (מתיא כד, כט, ל; מרק' יג, כו; לוקס כא, כז).

„ואתם תראו את בן האדם יושב לימין הגבורה ובא עם ענני השמים" (מרק' יד סב; מתיא כו סד).

„הנה הוא בא עם העננים וראתה אותו כל עין" (חזון א, ז).

„והביטו אלי את אשר דקרו" (זכר' יב, י).

„בהגלות האדון ישוע מן השמים עם

(יד) המשיח והכנסיה. אפס' ה, לב.

מלאכי עזו" (ב' תסל' א, ז; מתיא כה, לא).

„וארא את השמים נפתחים והנה סוס לבן והרוכב עליו יקראו לו נאמן ואמתי" (חזון יט, יא).

„כי הנה יהוה יוצא ממקומו לפקד עון יושב־הארץ עליו" (ישע' כו, כא; מיכה א, ג).

„ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב" (ישע' נט, כ).

„רני ושמחי בת ציון, כי הנני בא ושכנתי בתוכך, נאם יהוה (זכר' ב, יד).

יחד את הכנסיה.

„וצבאות השמים יוצאים אחריו על סוסים לבנים והם מלובשים בגדי (טו) בוץ לבן וטהור" (חזון יט, יד).

„ואשר עמו קרואים (טז) ובחירים ונאמנים המה" (שם יז, יד).

„ובא יהוה אלהי, כל קדושים עמך" (זכר' יד, ה).

„הנה יהוה בא ברבבות קדושיו" (יהודה יד).

„בבוא ישוע המשיח אדנינו עם כל קדשיו" (א' תסל' ג, יג).

„בעת הגלות המשיח אשר הוא חייכם, גם אתם (יז) תגלו עמו בכבוד" (קול' ג, ד).

„כי בהגלותו נהיה דומים לו" (א' יוחנן ג, ב).

(טו) כי הבוץ הוא צדקות הקדושים. חזון יט, ח.

(טז) קרואים ר"ל את אשר ידעם מקדם. רומ' ח, כט־ל; מתיא ז, כג; חזון א, ו. בחירים. אפס' א, ד; נאמנים אפס' א, א.

(יז) הקדושים. קול' א, ב.

	„למועד אשר יתגלו בני האלהים" (רומ' ח, יט).
התקומה לחיים. (יח)	„ואראה את נפשות ההרוגים על עדות ישוע ועל דבר האלהים (יט) ואשר לא השתחוו לחיה ולצלמה ולא קבלו את תוה על מצחותם ועל ידם ויחיו וימלכו עם המשיח אלף שנים" (חזון כ, ד). „ועלו עושי הטוב לקום לחיים" (יוחנן ה, כט). „יקיצו... לחיי עולם" (דניאל יב, ב). „זאת היא התחיה הראשונה" (כ) (חזון כ, ה).
האדון ימלך על הארץ.	„וביומיהון די מלכיא (כא) אנון יקים אלה שמיא מלכו די לעלמין לא תתחבל" (דני' ב מד). „הנה ימים באים, נאם יהוה, והקמתי לדוד צמח צדיק ומלך מלך והשכיל ועשה משפט וצדקה בארץ" (ירמ' כג, ה). „ויהוה אלהים יתן לו את כסא דוד אביו"(לוק' א, לב. ישע' ט, ז). „ואני נסכתי מלכי על ציון הר קדשי" (תהל' ב, ו).

(יח) ביחס המתים האחרים ראה חזון כ, ה.

(יט) בזמן שוטן־המשיח. חזון ו, ט; יג, טו.

(כ) בה כלולים ראשית — המשיח ואח"כ אותם שהם למשיח בבואו(הקציר), א' קור' טו, כג; וגם הרוגי המלכות בזמן שוטן־המשיח (הלקט), חזון כ, ד.

(כא) שוטן־המשיח והמלכים בעלי בריתו. דניאל ז, כד; חזון יז, יב־יג.

„כי מלך יהוה צבאות בהר ציון ובירושלים ונגד זקניו כבוד״ (ישע׳ כד, כג; מיכה ד, ז).

״מלך ישראל — יהוה בקרבך״ (צפנ׳ ג, טו).

„כי הוא מלוך ימלך עד כי ישית את כל איביו תחת רגליו״ (כב) (א׳ קור׳ טו, כה).

„וישתחוו לו כל מלכים; כל גוים יעבדוהו״ (תהל׳ עב, יא).

„הנה ממלכת העולם היתה לאדנינו ולמשיחו״ (חזון יא, טו).

„וירד מים עד ים ומנהר עד אפסי ארץ״ (תהל׳ עב, ח; זכר׳ ט, י).

„והיה יהוה למלך על כל הארץ; ביום ההוא יהיה יהוה אחד ושמו אחד״ (זכר׳ יד, ט).

„מלך המלכים ואדון האדונים״ (חזון יט, טז).

„אם נסבל — גם נמלך אתו״ (ב׳ טימ׳ ב, יב).

„יורשי נחלת אלהים וחברי המשיח בירושה... למען גם אתו נכובד״ (רומ׳ ח, יז).

„המנצח אתננו לשבת אתי על כסאי״ חזון ג, כא).

„ותעש אותם מלכים וכהנים לאלהינו וימלכו על הארץ״ (שם ה, ט-י).

„מלכים וכהנים לאלהים אביו״ (שם א, ו).

„אבינו... אשר הוא חלצנו מממשלת

(כב) לי תכרע כל ברך. ישע׳ מה, כג; פיל׳ ב, ט, יא.

החשך והעבירנו למלכות בן אהבתו" (קול' א, יב. יג).

„וארא כסאות וישבו עליהם (כג) והמשפט נתן בידם" (חזון כ, ד).

„הקדושים ידינו את העולם" (א' קור' ו, ב).

העיר השמימית בית הכלה.

„ויבא אלי אחד משבעת המלאכים... וידבר אלי לאמר: בא ואראך את הכלה, אשת השה... ויראני העיר הגדולה ירושלים הקדושה יורדת מן השמים מאת האלהים (חזון כא, ט־י).

„עיר אלהי, ירושלים החדשה היורדת משמים מעם אלהי" (שם ג, יב).

הודה ותפארתה.

„ולה חומה גדולה וגבהה, ושנים עשר שערים לה ועל השערים שנים עשר מלאכים ושמות כתובים עליהם והם שמות שנים עשר שבטי בני ישראל" (שם כא, יב).

„ולחומת העיר שנים עשר מוסדות ועליהם שנים עשר שמות לשנים עשר שליחי השה (שם כא, יד).

„ובנין חומת העיר אבן ישפה והעיר זהב מפז דומה לזכוכית זכה".

„ומוסדות חומת העיר מרבצות בכל אבני חפץ" (שם כא, יח. יט).

ושנים עשר השערים שתים עשרה מרגליות, כל שער ושער מרגלית אחת, ורחוב העיר זהב מופז כזכוכית בהירה (שם כא, כא).

והיכל לא ראיתי בה, כי יהוה אלהים צבאות הוא והשה היכלה. והעיר איננה צריכה לאור השמש ולנגה הירח,

(כג) הקדושים או צבאות השמים...חזון יט, ח. יד.

כי כבוד אלהים האיר לה, ונרה הוא השה. (שם כא, כב. כג).

ועליה כבוד אלהים; ואור נגהה כאבן יקרה מאד, כאבן ישפה המבהקת כעין הקרח (שם כא, יא).

והגוים ילכו לאורה ומלכי ארץ מביאים כבודם ותפארתם אליה. ושעריה יומם לא יסגרו, כי לילה לא יהיה שם, והביאו בה כבוד הגוים ותפארתם (שם כא, כד־כו).

ולא יבוא בה כל טמא ועשה תועבה ושקר כי אם הכתובים בספר החיים של השה (שם כא, כז).

שופט כל הארץ.

„וארא כסא לבן גדול והיושב עליו" (חזון כ, יא).

„אדנינו ישוע המשיח הבא לשפט את החיים ואת המתים (ב' טימ' ד, א).

„ישוע... אשר אותו שם האלהים לשופט החיים והמתים" (מעה"ש י, מב; א' פטר' ד, ה).

„האב נתן המשפט כלו ביד הבן" (יוחנן ה, כב).

„וארא את המתים (כד) הקטנים עם הגדולים עומדים לפני הכסא" (כה) (חזון כ, יב).

תקומת הנאשמים.

„וישב הים את מתיו והמות והשאול השיבו את מתיהם" (שם כ, יג).

ועלו... עושי הרע לקום לדין (יוחנן ה, כט).

„יקיצו... לחרפות לדראון עולם" עולם" (דני' יב, ב).

(כד) אלה אשר לא היה להם חלק בתחיה הראשונה. חזון כ, ה. ו.

(כה) של הבן. יוחנן ה, כב; רומ' ב, טז.

יום הדין האחרון.

„... וספרים נפתחים; ויפתח ספר אחר והוא ספר החיים; וישפטו המתים מן הכתוב בספרים כמעשיהם" (חזון כ, יב).

„וכל איש אשר לא נמצא כתוב בספר החיים השלך באגם האש" (שם כ, טו).

„האגם הבוער באש וגפרית, אשר הוא המות השני" (שם כא, ח).

האויב האחרון.

„ואחרון האויבים יכחד — הוא המות" (א' קור' טו, כו).

„והמות והשאול השלכו באגם האש והוא המות השני" (חזון כ, יד).

שמים וארץ יעברו.

„השמים והארץ יעברו" (מרק' יג, לא).

„השמים בשאון יחלפו והיסודות יבערו והתמוגגו, והארץ והמעשים אשר עליה ישרפו (כו).

... השמים ימוגו באש והיסודות יבערו ונמסו (ב' פטר' ג, י־יב).

„שמים כעשן נמלחו והארץ כבגד תבלה" (ישע' נא, ו).

„המה יאבדו... וכלם כבגד יבלו, כלבוש תחליפם" ויחלפו (עבר' א, יא־יב).

„מפניו נסו ארץ ושמים ולא נמצא להם מקום (חזון כ, יא). (כז)

שמים חדשים וארץ חדשה.

„ויאמר היושב על הכסא: הנני עושה הכל חדש" (שם כא, ה).

(כו) השוה ברא' ו, יא, יג; ט, יא, טז עם ישע' כד, ה; ב' פטר' ג, ז.

(כז) ראה ג"כ תהל' סח, ח; נחום א, ה; איוב טו, יג; כה, ה.

„כי הנני בורא שמים חדשים וארץ חדשה“ (ישע׳ סה, יז).
„וארא שמים חדשים וארץ חדשה, כי השמים הראשונים והארץ הראשונה עברו והים איננו עוד“ (חזון כא, א).
„שמים חדשים וארץ חדשה אשר צדק ילין בם (ב׳ פטר׳ ג, יג).

האלהים הוא הכל בכל.

„ואחרי כן הקץ, כשימסור את המלכות לאלהים האב, אחרי השביתו כל משרה וכל שלטן וגבורה“ (א׳ קור׳ טו, כד).
וכאשר יושת הכל תחתיו, אז יושת הבן גם הוא תחת השת כל תחתיו, למען יהיה האלהים הכל בכל. (שם טו, כח).

אשת השה.

וארא והנה העיר הקדושה ירושלים החדשה יורדת מאת האלהים מן השמים, והיא מתוקנת ככלה המקושטת לבעלה (כח) (חזון כא, ב).

משכן האלהים.

„הנה משכן אלהים עם בני האדם ושכן בתוכם והמה יהיו לו לעם והוא האלהים יהיה אתם. ומחה אלהים כל דמעה מעיניהם, והמות לא יהיה עוד, וגם אבל וזעקה וכאב לא יהיה עוד, כי הראשונות עברו. (שם כא, ג־ד).

(כח) „להראות בדורות הבאים את גדולת עשר חסדו בטובתו עלינו במשיח ישוע“. אפס׳ ב, ז.
„אשר עין לא ראתה ואזן לא שמעה ולא עלה על לב אדם, את אשר הכין האלהים לאוהביו. ולנו גלה האלהים ברוחו, כי הרוח חוקר את הכל, גם את מעמקי האלהים“ (א׳ קור׳ ב, ט. י).
„לו הכבוד בקרב הקהל במשיח ישוע לדור ודור עד עולמי עולמים אמן“. (אפס׳ ג, כא).
„על כן חביבי המחכים לאלה, שקדו להמצא לפניו בשלום נקיים וזכים מפשע“. (ב׳ פטר׳ ג, יד).

פרק תשעה עשר.

חרם או נחמה.

ישנם עוד כתובים שלקחם הרציני עומד ביחס ישר לענינגו, ביחוד שני הכתובים הבאים למטה. אחד מהם נמצא בין שאילות־שלום של השליח פולוס בסוף אגרתו הראשונה להעדה בקורינת. קדם שהוא מסיים את אגרתו בברכת הפרידה כמנהגו, הוא מוציא מכללה את כל אלה, אשר אינם אוהבים את האדון ישוע המשיח, באמרו: מי שלא יאהב את האדון ישוע המשיח יחרם. מרן אתא (טז, כב).

חרם. מרן אתא.

חרם הוא לשון קללה וכליון חרוץ. המחרם הוא איש שנבדל מן עדת הקדושים ונועד ומוכן לאבדון.

מרן אתא לשון תרגום הוא ופירושו: האדון הנה הוא בא.

חרם הוא האיש אשר איננו אוהב את המשיח — האדון הנה הוא בא.

נקל הוא עתה, בעת שמדת ארך אפים של הקב"ה עוד תחכה לתשובת החוטאים, (א) לאדם למאס, לבזות ולשנוא את האדון ישוע. אבל ישוע בוא יבוא, ואוי להם לבריות הממאסים בו, „ביום אשר יקום בעל הבית וסגר הדלת". (ב) פולום הבין את זאת, ומשום זה הוא אומר: „הכל לכולם נהייתי למען אושיע אחדים על כל פנים" (א' קור' ט, כב) „מן

(א) ובכן הקך ויקרא לרוחות אשר במשמר: אשר לפנים לא האמינו כאשר חכה אלהים בארך אפו בימי נח בהעשות התבה אשר נמלטו אליה מעטים והם שמנה נפשות מן־המים: (א' פטר' ג, יט, כ).

ולא־יאחר יהוה את־אשר הבטיח כאשר־יש חשבים זאת לאחור כי מאריך אפו בעבורנו ולא יחפץ באבד האבדים כי אם־בפנות כלם לתשובה:: (ב' פטר' ג, ט).

(ב) מיום אשר יקום בעל הבית וסגר את־הדלת ותחלו לעמד בחוץ ודפק על־הדלת לאמר אדנינו פתח־לנו וענה ואמר אליכם אינני יודע אתכם מאין אתם: (לוקס יג, כה).

לכן שקדו כי לא ידעתם מתי יבוא בעל הבית אם־בערב או־בחצות הלילה אם־בעת קריאת התרנגול או בבקר: פן־יבוא פתאם ומצא אתכם ישנים: ואת אשר אמרתי לכם הנני אמר לכל שקדו: (מרק' יג, לה־לז).

החרון הבא" (א׳ תסל׳ א, י). הוי, מי יתן שבני אדם ידרשו את יהוה בהמצאו, (ג) להמלט מן הקצף העתיד לבוא. (ד)

הכתוב השני נמצא באגרת השנית ליוחנן, פסוק ז׳: „כי מתעים רבים באו לעולם אשר אינם מודים בישוע המשיח כי הוא הבא בבשר; זה הוא המתעה ושוטן-המשיח". המלה „בא" אינה משמשת פה בלשון עבר כ"א בל׳ בינוני. ישוע היה נקרא ביחוד: „הבא". (ה) אבל המתעים האלה הכחישו את התגלמותו — הופעתו של המשיח בבשר הן בעבר הן בעתיד. אבל לזה יש חשיבות יתרה. מי שמכחש שישוע המשיח נתגלה בבשר, מתעה הוא ושוטן-המשיח ז. א. בו שוכן ושולט הרוח אשר בסוף יתגשם באישיותו של שוטן-המשיח.

בכתוב הזה יש לנו א"כ ראיה ברורה וחזקה, שגם בעתיד המשיח יופיע בבשר, ואין פה מקום לאיזה פירוש „רוחני" כלל. הדברים פשוטים המה וצריך להבינם דברים ככתבם.

ישוע יופיע בכבודו ובעצמו לעת הלקיחה בעננים של עדת הקדושים (ו) לקחת אותם אליו, (ז) והוא בוא יבוא לארץ

(ג) דרשו יהוה בהמצאו קראהו בהיותו קרוב: (ישע׳ נה, ו; ג"כ ב׳ קור׳ ו, ב).

(ד) ויהי כראותו רבים מן־הפרושים והצדוקים נגשים להטבל ויאמר להם ילדי צפעונים מי השכיל אתכם להמלט מן־הקצף העתיד לבא: (מתיא ג, ז).

(ה) ויאמר אליו האתה הוא הבא אם־נחכה לאחר: (שם יא, ג).

כי עוד מעט־רגע והבא יבא לא־יאחר: (עבר׳ י, לז).

הנה הוא בא עם־העננים וראתה אתו כל־עין גם־המה אשר דקרהו וספדו עליו כל־משפחות הארץ כן יהיה אמן: אני האלף והתו (ראש וסוף) נאם יהוה אלהים ההוה והיה ויבוא אלהי צבאות: (חזון א, ז־ח).

וארבע החיות שש כנפים שש כנפים לאחת והן מלאות עינים מסביב ומלפנים ואין־דמי להן יומם ולילה ואמרות קדוש קדוש קדוש יהוה אלהים צבאות היה והוה ויבוא: (שם ד, ח).

ויהי כראות האנשים את־האות הזה אשר עשה ישוע ויאמרו הנה־זה הוא באמת הנביא הבא לעולם: (יוחנן ו, יד).

(ו) כי האדון הוא ירד מן־השמים בתרועה בקול שר המלאכים ובשופר אלהים ואז יקומו ראשונה המתים במשיח: אחרי־כן אנחנו החיים הנותרים נלקח אתם יחדו בעננים לקראת האדון לאויר ובכן נהיה תמיד עם־האדון: לכן נחמו זה את־זה בדברים האלה: (א׳ תסל׳ ד, טז־יח).

(ז) והיה כי־הלכתי והכינותי לכם מקום שוב אשוב ולקחתי אתכם אלי למען תהיו גם־אתם באשר אני שם: (יוחנן יד, ג).

לעת ההתגלות (ח) באותו האופן ממש שעלה למרום. (ט)

אבל באותו הזמן שדין קשה, איום וצדק תולה מעל לראש האלה שאינם אוהבים את האדון ישוע, אלה שאוהבים את הופעתו מבושרים המה נחמה גדולה ומתיקה.

וזה יהיה מחוור לנו כשנבין את מעמד הכנסיה האמתי. כבר ראינו למעלה, שאין לערבבה בהמלכות, כמו כן אין כלולים בה הקדושים של הברית הישנה, מפני שנוסדה אחרי הופעת המשיח הראשונה. (י) היא החלה להיות בחג השבועות (מעה"ש ב) ותגיע לשלמותה בעת הלקיחה בעננים של המאמינים (א' תסל' ד, יז). דומה היא למאורע הבא מן הצד בהמשא ומתן של הקב"ה עם ישראל עמו. באותו הזמן שהם נקטפים מן הזית מפני חוסר אמונתם, הכנסיה מורכבת בו ע"י האמונה. (יא)

ומפני שהיא משתתפת ביסורי אדונה, (יב) בהלכה בעקבותיו בענוה רבה (יג) (פיל' ב, ב־ח; א יוחנן ב, ו), בתקופת השפלתו,

---

(ח) כי סוד הרשע כבר החלה פעלתו רק שיוסר מתוך המנע עד־כה: ואז יגלה הרשע אשר ימיתנו האדון ברוח שפתיו וישביתנו בהופעת ביאתו: את אשר יבוא כפי פעלת השטן ברב־כח ובאתות ובמופתי שקר: ובכל־מרמת און באבדים תחת אשר לא־קבלו את־אהבת האמת להושע: *(ב' תסל' ב, ז־י)*.

(ט) ויאמרו אנשי הגליל מה־תעמדו ועיניכם לשמים זה ישוע אשר הועלה מעליכם השמים בוא יבוא כאשר ראיתם אתו עלה למרום: *(מעה"ש א, יא)*.

(י) וגם־אני אמר לך כי אתה פטרום ועל־הצור הזה אבנה את־קהלתי ושערי שאול לא יגברו עליה: *(מתיא טז, יח)*.

(יא) וכי נקפו מקצת הענפים ואתה זית היער הרכבת תחתיהם ונתחברת לשרש הזית ודשנו: *(רומ' יא, יז)*.

(יב) ויצאו שמחים מלפני סנהדרין על־כי זכו לשאת על־שמו כלמה: *(מעה"ש ה, מא)*.

כי־לכם נתן להתענות בעד המשיח ולא־להאמין בו בלבד: *(פיל' א, כט; ג"כ עבר' י, לד)*.

(יג) כי מופת נתתי לכם למען תעשו גם־אתם כאשר עשיתי לכם: *(יוחנן יג, טו)*.

כי לזאת נקראתם כי גם־המשיח ענה בעדכם והשאיר לכם מופת ללכת בעקבותיו: *(א' פטר' ב, כא)*.

(יד) היא תמצא ראויה (טו) לברכה הכי גדולה, כאשר תתעלה עמדו. (טז)

כלת המשיח.

ישוע הוא החתן, והכנסיה היא כלתו.

יוחנן המטביל היה עומד כבא־כח האחרון של התקופה אשר החלה עם משה. הוא אמר: „אינני המשיח... אשר לו הכלה הוא החתן, ורע החתן העומד ושומע אותו שמוח ישמח לקול החתן. הנה שמחתי זאת עתה שלמה“ (יוחנן ג, כח־כט). פה יש לפנינו הפרש ברור בין קדושי הברית הישנה ובין הכנסיה כלת המשיח.

המה ישתלמו. אבל האלהים צפה לנו מקדם טובה יתרה, למען אשר לא ישתלמו בלעדינו (עבר׳ יא, מ). לא שהכנסיה יש לה זכות יותר גדולה מהם, אלא מפני חסדו הגדול שאין לו גבול (יז) האלהים בחר בהכנסיה שתהיה הכלה השמימית של המשיח. (*)

הכנסיה היא גופו של המשיח (יח) והתדבקותה בו מצאה בטוי ברור ושלם בהאגרת אל האפסיים. היא מתוארת שם כעדת האלה אשר החיה אותם המשיח לחיים רוחניים, (יט)

(*) ישראל היה כלתו בארץ, ברוכה בעתרת ברכות ארציות, אשר יושבו לה בעתיד. ואף כי מחמת אי־האמונה בת־ציון שוממה היא כעת, בכל זאת בניה עוד יהיו כחול הים לרוב. ישע׳ נד; ירמ׳ ג, א־יח; לא, לב; יחזקאל טז; הושע א, י־יא; ב, ג.

(יד) בעצר משפטו לקח ואת־דורו מי ישוחח כי נגזרו מארץ חייו: (מעה״ש ח, לג).

(טו) לאות צדקת משפט אלהים למען תמצאו ראוים למלכות האלהים אשר בעבורה תענו: (ב׳ תסל׳ א, ה).

ואם בנים אנחנו גם־ירשים נהיה ירשי נחלת אלהים וחברי המשיח בירשה אם־נתענה אתו למען גם־אתו נכבד: (רומ׳ ח, יז).

(טז) כי יהי לבבכם כלבב המשיח ישוע: אשר אף כי־היה בדמות האלהים לא־חשב לו לשלל היותו שוה לאלהים: כי אם־הפשיט את־עצמו וילבש דמות עבד ויהי דומה לבני אדם וימצא בתכונתו כבן אדם: וישפל את־נפשו ויכנע עד־מות עד־מיתת הצליבה: על־כן הגביהו האלהים מאד ויתן־לו שם נעלה על־כל שם: אשר בשם ישוע תכרע כל־ברך אשר בשמים ובארץ ומתחת לארץ: וכל־לשון תודה כי אדון ישוע המשיח לכבוד אלהים האב: (פיל׳ ב, ה־יא).

(יז) להראות בדרות הבאים את־גדלת עשר חסדו בטובתו עלינו במשיח ישוע: (אפס׳ ב, ז).

(יח) ואתם גוף המשיח אתם ואבריו כל־אחד לפי חלקו: (א׳ קור׳ יב, כז).

(יט) גם־אתכם אשר מתים הייתם בפשעיכם וחטאתיכם: (אפס׳ ב, א).

הושיבם במרומים (כ) עם אדונם הקם מעם המתים, (כא) „ונבחרים בו לפני מוסדות תבל להיות קדושים ותמימים לפניו באהבה". (כב) היא נועדה „לתהלת כבוד חסדו אשר חנן אותנו בידידו", והיא „נחתמת ברוח הקדש, אשר ערבון הוא למורשתנו, לפדות לו לעם סגולה". (כג)

הוי, מי יתן שנקבל „את רוח החכמה והחזון לדעת אותו", למען נדע „מה היא תוחלת קריאתו ומה עשר כבוד נחלתו בקדושים" (א, יז־יח). הליכתנו אל תהיה דומה להליכת הגוים, כ"א „נדבר האמת באהבה" ונגדלה בכל דבר לו למשיח שהוא ראשנו, ונעבד להגדיל את הגוף ולהאדירו באהבה (ד, טו־יז), „עד כי נגיע כלנו לאחדות האמונה ודעת בן האלהים כאיש אחד שלם, לשעור קומת מלוא המשיח" (ד, יג). ז. א. המשיח כראש והכנסיה כגוף בהתדבקם יחד יהיו לאדם אחד שלם. „והיו השנים לבשר אחד" (כד) ר"ל להאדם החדש הנברא בצדקה וקדושת האמת" (ד, כד), והוא זרע האשה האמתי אשר ישוף את ראש הנחש הקדמוני. (כה)

על כן הכנסיה מצווה „לא לעצב את רוח הקדש אשר נחתמה בו ליום הגאולה" (אפס' ד, ל), כי אם להיות „טובים

(כ) ברוך האלהים ואבי אדנינו ישוע המשיח אשר ברכנו בכל־ברכת רוח במרומים במשיח: (שם א, ג).

ויעירנו אתו אף־הושיבנו במרומים במשיח ישוע: (שם ב, ו).

(כא) אשר פעל במשיח בהעיר אתו מן־המתים ויושיבנו לימינו במרומים: (שם א' כ).

(כב) כאשר בחר אתנו בו לפני מוסדות תבל להיות קדשים ותמימים לפניו באהבה: יעדנו לו לבנים על־ידי ישוע המשיח כרצון חפצו: לתהלת כבוד חסדו אשר־חנן אתנו בידידו: (שם א, ד־ו).

(כג) ואשר גם־אתם שתולים בו אחרי שמעכם דבר האמת את־בשורת ישועתכם ואשר בו כשהאמנתם גם־נחתמתם ברוח ההבטחה רוח הקדש: כי זה ערבון נחלתנו לפדות־לו עם־סגלה לתהלת כבודו: (שם א, יג, יד).

(כד) ויען ויאמר אליהם הלא קראתם כי מראש היצר זכר ונקבה ברא אותם: ואמר על־כן יעזב־איש את־אביו ואת־אמו ודבק באשתו והיו שניהם לבשר אחד: אם־כן אינם עוד שנים כי אם־בשר אחד לכן את אשר חבר האלהים אל־יפרד האדם: (מתיא יט, ד־ו).

על־כן יעזב־איש את־אביו ואת־אמו ודבק באשתו והיו שניהם לבשר אחד: (אפס' ה, לא).

(כה) ואיבה אשית בינך ובין האשה ובין זרעך ובין זרעה הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב: (בראׄ ג, טו).

ואלהי השלום הוא ידכא את־השטן במהרה תחת רגליכם חסד אדנינו ישוע המשיח עמכם: (רומ' טז, כ).

איש לרעהו" (ד, לב), להתהלך באהבה (ה, ב) „כבני אור" (ה, ח), כחכמים המוקירים את השעה (ה, טו־טז), המלאים רוח הקדש (ה, יח), ונזונים ומכולכלים ממנו, עד כי הכנסיה, אחרי שתתקדש ותטהר, תוצג לפני האדון „בלי כתם וקמט וכדומה", ככלתו של המשיח. כי כלנו אברי גופו אנחנו. (כו) הכי אפשר שיהיה דבר יותר יקר ונחמד מהרעיון, שישוע המשיח יבוא בכבודו ובעצמו לקחת את כלתו אליו? הרעיון הזה מלא עדינות ואהבה. ומה לא יעשה הוא למענה, כשתהיה נצבת לפניו? האכסטסה של הפגישה הזו למעלה היא מכל תאור הן בפה והן בעט. „עין לא ראתה ואזן לא שמעה ולא עלה על לב אדם את אשר הכין האלהים לאוהביו" (א' קור' ב, ט). אמנם ע"י רוח קדשו נתן לנו כערבון להרגיש מראש, כפרי בכורים, טעם החדוה העתידה לבוא. אבל אז תטעום הכנסיה את מנוחת האהבה — מלוא ההתחברות — ואת עליצות ההתדבקות באדונה ובמתיקות אהבתו תמצא שובע לנפשה לעולם.

הנחמה הכלולה בהאמת הזו נאבד לגמרי אם אין אנו עושים הפרש נכון בין הכנסיה ובין המלכות. הכנסיה אינה שימשלו בה אלא שתמשול עם המשיח. (כז)

(כו) האנשים אהבו את־נשיכם כאשר גם־המשיח אהב העדה ויתן את־נפשו בעדה: למען קדשה בדברו אחרי אשר־טהרה ברחיצת המים: להקימה בכבוד לו לעדה אשר אין־בה כתם וקמט וכדומה כי אם־למען תהיה קדושה ותמימה: כן האנשים חיבים לאהב את־נשיהם כגופם כי האהב את־אשתו אהב את־עצמו: כי מעולם לא־שנא איש את־בשרו כי אם־זן ומכלכל אתו כאשר גם־האדון את־עדתו: כי־אברי גופו אנחנו מבשרו ומעצמיו: על־כן יעזב־איש את־אביו ואת־אמו ודבק באשתו והיו שניהם לבשר אחד: גדול הסוד הזה ואני פותר אתו במשיח והעדה: (אפס' ה, כה־לב).

(כז) אמת הדבר הזה כי אם־מתנו אתו גם־אתו נחיה: אם־נסבל גם־נמלך אתו ואם־נכחש־בו גם־הוא יכחש־בנו: (ב' טימ' ב, יא־ יב).

פרק עשרים.

העת.

ראשית כל עלינו לעשות הפרש ברור בין עת הלקיחה בעננים לקראת האדון ובין עת ההתגלות. (ראה את הציור למעלה). הרעיון היסודי ביחס להמאורע הראשון הוא שהוא יכול לבוא בכל עת שתהיה, אפילו עתה. אין דבר מסוים נמצא בכה"ק שיוכל לשמש בתור אות לציין את זמן הלקיחה בעננים, ע"כ חובתנו היא להיות שקדים ומחכים לה תמיד, וממתינים שהיא יכולה לבוא באיזה רגע שיהיה.

אמת הוא שתהיה אפשרות להכנסיה להתבונן „באותות התאנה" כשמתחילים המה לבוא (א) איזה זמן קדם ללקיחתה מן העולם להנצל מהצרות הבאות אז על בני האדם. (ב) אבל טבעם של האותות האלה, ביחוד של „מלחמות ורעשי הארץ", „מצוקה לגוים ומבוכה מהמית הים ודכיו", המה מאופי כזה, שהכנסיה בשמונה עשרה מאות שנה האחרונות היתה יכולה בכל עת להאמין בצדק שהאותות כבר החלו לבוא.

בכן אין לנו שום זמן קבוע בשביל הלקיחה בעננים כי אם, שהיא תקדים את ההתגלות, ז. א. שהמשיח יופיע בראשונה

א) והיו אתות בשמש ובירח ובכוכבים ועל־הארץ מצוקה לגוים ומבוכה מהמית הים ודכיו: וימוגו בני־האדם מאימה ומחרדת הבאות על־כל־הארץ כי־חילי השמים יתמוטטו: ואז יראו את־בן־האדם בא בענן בגבורה ובכבוד רב: וכהחל הדברים האלה לבוא התעודדו ושאו ראשיכם כי־קרבה גאלתכם: וידבר אליהם במשל לאמר ראו את־התאנה ואת כל־העצים: כי־תראו אתם מוציאים את־פרחם הלא ידעתם כי קרב הקיץ: כן גם־אתם בהיות אלה לנגדכם דעו כי קרובה מלכות האלהים: (לוקס כא, כה־לא).

(ב) רק השמרו לכם פן־יכבד לבבכם במשתה ובשכרון ובדאגות המחיה ובא עליכם היום ההוא פתאם: כי כמו־פח יבוא על כל־הישבים על־פני כל־הארץ: לכן שקדו בכל־עת והתפללו למען תעצרו־כח להמלט מכל־אלה העתידות לבוא והתיצבתם לפני בן־האדם: (שם כא, לד־לו).

לטובת כנסיתו, (ג) קדם שיתגלה עמה, (ד) ותקופת הצרות הגדולות מונחת בתוך, בין שני המאורעות האלה.

עת ההתגלות מצוינת היא, כפי שאנו מאמינים, ע"י תקופות שונות הנזכרות בנבואה, למשל בויקרא כו, דניאל וחזון יוחנן. אבל האופי הסמלי של הנבואות האלה ואי־בקיאתנו בסדר הזמנים עושים, שקשה לנו לפרשן על נכון ובברור הראוי להן. ע"כ אין רצוננו לדבר אודותן פה; בכל זאת מעיזים אנחנו בנו לאמר, שאחרי תפלה ודרישה רצינית ארוכה באנו לידי הוכחה ודאית שהזמנים מתקרבים לקצם.

שני מאורעות מחויבים להקדים את ההתגלות, ובהם רמז ברור שהיא קרובה לבוא, דהיינו שיבת ישראל (ה) לארצם והופעת של שוטן־המשיח. (ו)

אבל שוטן־המשיח לא יתגלה — כפי שאנו מבינים את הכתוב בב' תסל' ב, ז — כי אם אחרי הלקיחה בעננים. כמו כן אפשר ששיבת ישראל לא תתהוה במלואה כ"א אחרי המאורע הזה, אבל במקצת, באי־אמונה, גם קדם לזה, (צפניה ב, א־ב). כי „ירושלים תהיה למרמס לגוים עד אשר ימלאו עתות הגוים" (לוקס כא, כד), וסכת דוד לא תבנה מחדש כי אם אחרי שלקח עם לשמו מבין הגוים (מעה"ש טו, יד־טז).

כן היה הרצון מלפני הקב"ה לתת לנו אותות או הוכחות

(ג) כי האדון הוא ירד מן־השמים בתרועה בקול שר המלאכים ובשופר אלהים ואז יקומו ראשונה המתים במשיח: אחרי־כן אנחנו החיים הנותרים נלקח אתם יחדו בעננים לקראת האדון לאויר ובכן נהיה תמיד עם־האדון: (א' תסל' ד, טז, יז).

(ד) וגם־חנוך השביעי לאדם נבא עליהם לאמר הנה יהוה בא ברבבת קדשיו: (יהודה יד).

(ה) לכן כה אמר אדני יהוה יען היות כלכם לסגים לכן הנני קבץ אתכם אל־תוך ירושלם: קבצת כסף ונחשת וברזל ועפרת ובדיל אל־תוך כור לפחת־עליו אש להנתיך כן אקבץ באפי ובחמתי והנחתי והתכתי אתכם: וכנסתי אתכם ונפחתי עליכם באש עברתי ונתכתם בתוכה: כהתוך כסף בתוך כור כן תתכו בתוכה וידעתם כי אני יהוה שפכתי חמתי עליכם: (יחז' כב, יט־כב).

(ו) והיה בכל־הארץ נאם־יהוה פי־שנים בה יכרתו יגועו והשלשית יותר בה: והבאתי את־השלשית באש וצרפתים כצרף את־הכסף ובחנתים כבחן את־הזהב הוא יקרא בשמי ואני אענה אתו אמרתי עמי הוא והוא יאמר יהוה אלהי: (זכר' יג, ח־ט).

כי סוד הרשע כבר החלה פעלתו רק שיוסר מתוך המנע עד־כה: ואז יגלה הרשע אשר ימיתנו האדון ברוח שפתיו וישביתנו בהופעת ביאתו: (ב' תסל' ב, ז־ח).

מהתקרבות העובדות האלה, (ז) למען נדע על ידם שהיום הולך וקרב, אבל כפי שאמרתי למעלה, אופי שלהם הוא ממין כזה שהכנסיה היתה יכולה לראות אותם חוזרים ובאים בכל דור ודור, ואנו מאמינים, שכל זה היה בכונה מיוחדה, לבלתי תת להכנסיה איזה אות וזמן ל ס מ ן בדיוק את עת לקיחתה מן הארץ, פן תבוא לידי נסיון להתרשל בשקידתה התדירית. כנראה הכל היה נעשה פה במחשבה תחלה, כדי שההתפתחות של העובדות תהיה לנו מניע תמידי לשקידה שאינה פוסקת.

הכהן הגדול נכנס לקדש הקדשים, וכל העדה היתה ממתנת לו בחוץ עד כי יכפר בעדה ויצא לברך אותה (ויקרא טז; במדבר ו, כג־כו; לוקס א, י); כמו כן נכנס כהננו הגדול פעם אחת לקדש הקדשים האמתי, והכנסיה תחכה לו בצפיה נלהבה עד כי יופיע פעם שנית בלי חטא לישועה למחכים לו. (ח) חובתם של המאמינים היא לחכות, מתניהם חגורים והנרות דולקים, דומים לאנשים המחכים לאדוניהם.

אבל מבוטחים אנו שכל יום שיעבר מביא את ישועתנו יותר קרובה לנו מהיום אשר באנו להאמין. (ט) ואף כי שאמת הוא שהכנסיה בכל ההסטוריה שלה ראתה פעם אחר פעם אותות שהיום הזה הולך וקרב, בכל זאת אנו שואלים, מה המה האותות של ימינו אנו? אין ספק שיש להם השיבות וכונה מיוחדה.

אם אנו מבינים את אותות הזמן על נכון, אז יש לנו יסוד להאמין ששלוש הרשעה של הקמוניסמוס, ניהיליסמוס ואנרכיסמוס, שהודרים ומחלחלים את האומות בזמננו באופן כל כך נורא, הרוחות הרעות הנה המפנות דרך בשביל שוטן־המשיח.

(ז) ואל־נעזב את־כנסיתנו כדרך קצת אנשים כי אם־נזהיר איש את־רעהו וביותר בראותכם כי־קרב היום: (עבר׳ י, כה).

(ח) כי המשיח לא־בא אל־הקדש הנעשה בידי אדם שהוא רק־דמות האמתי כי אם־בא אל־עצם השמים לראות עתה בעדנו את־פני האלהים: אף־לא להקריב את־נפשו פעמים רבות ככהן הגדול אשר־בא שנה בשנה אל־הקדש בדם אחרים: כי אם־כן הלא היה־לו לענות פעמים רבות מ ר א ש י ת העולם ועתה בקץ העתים נגלה בפעם אחת כדי־לכלא את־החטא בזבח נפשו: וכאשר נגזר על בני־אדם למות פעם אחת ואחרי־כן המשפט: כן־הקרב ה מ ש י ח פעם אחת לשאת חטא רבים ופעם שנית יראה בלי־חטא לישועה למחכים לו: (עבר׳ ט, כד־כח).

(ט) וכזאת עשו מפני שאתם ידעים את־השעה כי־כבר עת להקיץ מן־השנה כי י ש ו ע ת נ ו קרובה עתה מהיום אשר באנו להאמין: (רומ׳ יג,יא).

שיבת ישראל לארצם.

ועוד, היהודים גם בזמננו הולכים ושבים לירושלים.

אומרים „שבראשית המאה התשע עשרה הממשלה התורכית נתנה רשיון רק לשלש מאות מהעם השנוא לה לשבת בעיר הקדושה. ארבעים שנה אחרי כן הוסרה ההגבלה הזאת, אבל עוד אחרת נשארה בתקפה שלפיה היתה הרשות ליהודים לגור אך ורק בחלק אחד מהעיר, אשר היה קטן יותר מדי למספרם. אבל בשנת 1867 גם ההגבלה הזאת הוסרה, ומאז הישוב היהודי בירושלים החל להתפתח באופן היוצא מן הגדר הרגיל. כל בית ובית אשר נעזב מבעליו מצא קונים מיד בין היהודים, בעת אשר בתים חדשים נבנו מהם בכל חלקי העיר. בתי ספר, בתי חולים וחברות דתיות נוסדו לרוב, כמו כן בית ספר למלאכה ולעבודת האדמה".

בימינו, כלומר בשנת 1908, העיר ירושלים התרחבה והתפשטה עד למחוץ חומותיה. בתי אושפיזין ובתי מלון שונים, בתי תפלה ובתי מסחר נבנו שם, אבל מה שהוא חשוב ביותר, גם בתים רבים בשביל היהודים.

מספר היהודים הגרים בתוך העיר ומחוצה לה עולה לערך חמשים אלף, ז. א. יותר מחצי של כל התושבים. מחוץ לזה ישנם עוד מושבות גדולות בסביבות טבריא, יפה וחברון, וגם מושבות קטנות בחלקים שונים מן הארץ. מספר כל היהודים הגרים בפלשתינה עולה ליותר משמונים אלף, ובכן מספר יהודים יותר גדול כבר שב מאלה ארבעים ותשעה אלפים שש מאות ותשעים ושבע שעלו עם זרובבל מבבל לירושלים (עזרא ב, סד־סה).

התעמולה האנטי־שמיית בגרמניה, אוסטריה ופרנציה והרדיפות האכזריות ברוסיא ורומניא עוררו את היהודים בכל פנות העולם „כנשר יעיר קנו" (דבר' לב, יא).

תקוות ושאיפות לאומיות מצאו בטוי בהציוניות אשר נתפשטה בין כל היהודים באירופה ובאמעריקא. הקרקע בארץ ישראל הולכת ונרכשת מאת הציונים וקרן־היסוד נתיסד להרכשת קרקעות ולעזר השבים להתישב בארץ.

מסלול של ברזל כבר נשלם מיפה לירושלים, והקיטור שואף ירושלימה (ומזכיר לנו את „אש הפלדות הרכב" בנחום ב, ד, „ביום הכינו") בדרך אשר הערבים קוראים לו „תרק אי־

קודש", המזכיר אותנו את „דרך הקדש" הנזכר בישעיה לה, ח.

„והמסלול" הזה הוא כעין הכנה מיוחדת לשיבת העם ציונה (ישע' לה, י).

שלטון התורכי על הארץ הולך ונתרופף, וכבר מדברים הרבה ע"ד מדינה יהודית. האם אין לנו הצדק לדון מכל זה, שבאה העת שבה „יוסיף אדני שנית ידו" להושיע את עמו? (י)

„מזרה ישראל יקבצנו ושמרו כרעה עדרו". (ירמ' לא, י).

מלבד אלה יש לנו ראיות אחרות. רבים המה המשוטטים אנה ואנה בכל מרחבי התבל או דורשים בדבר הנבואה בשקידה רבה, וזה בלי ספק הוא טעם הכתוב בדניאל יב, ד; ואות הוא להעת הקץ.

האי-מנוחה והנבוכה הרבה השוררות כעת בין העמים יש להן בל ספק טעם מיוחד. ויש עובדות אחרות אשר יכולנו לדבר עליהן, אשר כולן מוכיחות כי „קרב היום" (עבר' י, כה).

ובאחרונה, אף כי שנגד כה"ק הוא ובלתי נכון לשום את הופעת המשיח בעתיד רחוק וכמו כן לקבוע עתים וזמנים להופעתו לקבל את הכלה אליו, בכל זאת אין ספק שתהיה חבורה קטנה של קדושים, החיים עלי הארץ (יא) בעת הופעת האדון השניה מן השמים, (יב) ומי הוא שיוכל לאמר שכל אלה ההופעה תבוא בהיסח הדעת וכהפתעה גמורה? בכל דור ודור אשר חי עלי הארץ מן העת שהאדון עלה למרום, למרות כל האפלה המוסרית וההתרחקות מן הרוחניות האמתית אשר שררו בו, היתה נמצאת קבוצה קטנה של „שומרים לבקר" נאמנים.

קודם מעט להופעת המשיח הראשונה הרוח הקדש, שגלה לדניאל את הנבואה המפורטת ע"ד השבעים השבועות, גלה ביחוד לשמעון הצדיק, אשר היה מחכה לנחמת ישראל, „כי

(י) והיה ביום ההוא יוסיף אדני שנית ידו לקנות את־שאר עמו אשר־ישאר מאשור וממצרים ומפתרוס ומכוש ומעילם ומשנער ומחמת ומאיי הים: (ישע' יא, יא).

(יא) הנה סוד אגלה לכם אנחנו לא כלנו נישן המות אבל כלנו נתחלף: ברגע אחד כהרף עין כתקע השופר האחרון כי יתקע בשופר והמתים יחיו בלי כליון ואנחנו נתחלף: (א' קור' טו, נא־נב).

(יב) כי האדון הוא ירד מן־השמים בקול שר המלאכים ובשופר אלהים ואז יקומו ראשונה המתים במשיח: (א' תסל' ד, טז).

לא יראה המות עד אם ראה את משיח יהוה" (לוקס ב, כו). ועתה נשאלה, אם היה אפשר לרוח הקדש לגלות לשמעון את העובדה הגדולה הזאת (וקרוב לודאי גם לחנה הזקנה), (יג) מדוע יהיה אי־אפשר להרוח הקדש לגלות ליחידי סגולה מהשוקדים הנאמנים, שעיניהם תחזינה את הופעת המשיח השניה מבלי שיטעמו טעם מיתה לעולם? (יד) הנה גם עתה רבים מעם ה', הנאמנים ומסורים לו בכל לבם ובכל נפשם, פה ובארצות אחרות, מלאים הכרה עמוקה וודאית, שהופעת המשיח קרובה היא לבוא. כל אלה צריכות הנה להיות ראיות מספיקות כדי ליתן חזוק לדברי השליח „וביותר בראותכם כי קרב היום" (עבר' י, כה).

הלוא אם יום ההתגלות קרוב הוא, אז מכל שכן הלקיחה בעננים יותר קרובה היא. וההוכחה הכללית, אשר תמלא את לבות הדורשים תמיד בדבר ה' והמאמינים הנאמנים, הלוא היא, שהתקופות הנבואיות המרמזות על ההתגלות הולכות ובאות לקצן, ורבים, וביניהם ישנם אישים מדיניים ובעלי מדע, מלאים הכרה עמוקה, שעובדה גדולה ממשמשת ובאה. ע"כ אתנו הצדק לשאול:

שומר, מה מלילה?

מעת שחטא אדם וחוה בא לעולם, העולם הזה היה חשך (טו) ולילה מוסרי. (טז) באמונה המאמין מביט לפנים, וע"י הנבואה הוא מצפה להיום, זה היום הגדול, עת שישועתנו, אשר בה

(יג) ואשה נביאה היתה שם חנה בת־פנואל משבט אשר והיא באה בימים וישבה עם־בעלה שבע שנים אחרי בתוליה: והיא אלמנה בארבע ושמנים שנה ולא משה מן־המקדש ותעבד את־אלהים בצום ובתחנונים לילה ויום: ותקם בשעה ההיא ותגש להדות ליהוה ותדבר עליו באזני כל־המחכים לגאלה בירושלים: (לוקס ב, לו־לח).

(יד) וכל החי אשר יאמין־בי לא־ימות לעולם התאמיני לדבר הזה: (יוחנן יא, כו).

(טו) ודבר הנבואה יותר קים אתנו והטיבתם עשות אשר שתם לבכם אליו כנר מאיר במקום אפל עד־כי יבקע אור היום וזרח כוכב הנוגה בלבבכם: (ב' פטר' א, יט).

(טז) והאור האיר בחשך והחשך לא השיגו: בעולם היה ועל־ידו נהיה העולם והעולם לא ידעו: (יוחנן א, ה־י).

וזה הוא הדין כי האור בא אל־העולם ובני האדם אהבו החשך יותר מן־האור כי רעים מעשיהם: כי כל־פעל עולה שנא את־האור ולא יבא לאור פן־יוכח על־מעשיו: (שם ג, יט, כ).

אנו מאמינים ולה אנו מחכים, (יז) תתגלה (יח) בכל הודה ותפארתה. (יט) ליום הזה תערג נפש עם ה׳ ותתגעגע לו.

„שומר מה מלילה, שומר מה מלילה"?

„אמר שומר: אתא בקר וגם לילה" (ישע׳ כא, יא־יב).

להמאמין יהיה בקר;

ולאשר אינו מאמין יהיה לילה.

המשיח ישוע הוא „כוכב נגה השחר" (כ) והוא גם שמש צדקה. (כא) רק אלה הקמים בבקר השכם ועומדים על משמרתם רואים את כוכב נגה השחר, כמו כן רק הכנסיה האמתית והנאמנה תחזה את המשיח כשיופיע לקחת אותה אליו ותראה אותו ככוכב נגה השחר.

וכשמש צדקה הוא יופיע לישראל ולכל העולם כלו בעת ההתגלות.

יותר מארבעים דורות כבר עברו מיום שכתב השליח פולוס, „הלילה חלף הלך לו והיום קרב" (רומ׳ יג, יב). מכיון ששמונה עשרה מאות שנה כבר עברו מן העת ההיא, הלוא קרוב לודאי הוא, שהעת של עמוד השחר כמעט שהגיעה.

ע"כ, קורא יקר, „ננזרה־נא ונלבש את שריון האמונה והאהבה וככובע את תקות הישועה. יען אשר לא יעדנו האלהים לחרון כי אם לרשת את הישועה על ידי אדנינו ישוע המשיח" (א׳ תסל׳ ה, ח. ט). „לכן אל־נא נרדם כמו האחרים כי אם נשקד ונגזר", (שם ה, ו).

(יז) נושענו בתקוה אבל התקוה הנראה לעינים איננה תקוה כי איך ייחל איש לדבר אשר־הוא ראה: אלא אם־נקוה למה־שלא ראינהו נחכה לו ונוחיל: (רומ׳ ח, כד, כה).

(יח) השמורים בעז אלהים על־יד האמונה לתשועה העתידה להגלות לעת־קץ: אשר בה תגילו אתם המתעצבים עתה מעט לפי הצרך במסת שנות: למען תמצא אמונתכם המזקקה יקרה הרבה מן־הזהב האבד הצרוף באש לתהלה ולכבוד ולתפארת בהתגלות ישוע המשיח: (א׳ פטר׳ א, ה־ז).

(יט) כי אם־ככתוב אשר־עין לא ראתה ואזן לא שמעה ולא עלה על־לב אדם את אשר־הכין האלהים לאהביו: (א׳ קור׳ ב, ט).

(כ) אני ישוע שלחתי את־מלאכי להעיד לכם את־אלה בפני הקהלות אנכי שרש דוד ותולדתו כוכב נגה השחר: (חזון כב, טז; ג"כ ב׳ פטר׳ א, יט).

(כא) וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא בכנפיה ויצאתם ופשתם כעגלי מרבק: (מלאכי ג, כ).

אח יקר כותב אלינו: „מוצא אני רבים שבנפש חפצה נכונים לקבל את האמת ע״ד ההופעה השניה, ובפרט אלה שמעונים הם בצרות רבות ואלה החיים תמיד בקרבת האדון. אבל הנהנים מככר העולם הזה שכלה משקה מתאוים כנראה רק מעט לראות את פני בעל האחוזה. א ב ל ה ו א ב ו א י ב ו א , הללויה! הוא יבוא, כן, הנה הוא בא. הכלה, אשר תדע את החתן ונאמנה לו, היא אומרת, הנה הוא בא. „באה־נא האדון ישוע״! בא! בא!! בא!!! והבריאה כלה תאנח תחת סבל קללת האלהים ותאמר: בא! (רומ׳ ח, יט־כב). תודה לשמים, הנה הוא אומר:

אמנם כן אני בא מהר.

(חזון כב, כ).

„אשרי העבדים ההם אשר האדון בבואו ימצאם שקדים, אמן, אומר אני לכם, כי יתאזר ויושיבם והלך ושרת אותם״, (לוקס יב, לז).

פרק עשרים ואחד.

תכנית העולמים.

בהציור הבא לקמן כונתנו להסביר את עריכת התקופות לפי סדר הזמנים והעובדות הראשיות בההסטוריה הביבלית.

חלוקת הזמן לימים, חדשים ושנים קבועה ע״י תנועת הארץ והירח. הבטוי מאה שנה כמידת הזמן, שאנו משתמשים בו כעת, אינו נמצא בכה״ק, אבל מידת הזמן היותר גדולה שבאה אחרי השנה (הן שנת השמטה והן שנת היובל) נקראה בלשון יונית Aion , שתרגומה הוא „עולם״.

המלה „עולם״ באה פעמים רבות בברית חדשה במובנים שונים: א) כתרגום של המלה „קוסמוס״ ואז היא מסמנת את את המציאות המוחשית או את הארץ וכל אשר בה; ב) במובן „נצח״, למשל חיי עולם, אלהי עולם ועוד; ג) במובן תקופה ארוכה, כמו „עולם הזה״ ו„עולם הבא״ שמשמעם תקופות ארוכות בזמן, הבאות זו אחר זו ושונות הן רק באופי שלהן. ומפני שהזמן יתחלק לתקופות רבות על כן באה המלה „עולם״ גם בלשון רבים ר״ל „עולמים״, כמו „מלך עולמים״ (א׳ טימ׳ א, יז); עצת עולמים (אפס׳ ג, יא); „קצי עולמים״ וגם „עולמי עולמים״ ר״ל תקופות רבות שאין להן סוף.

בכל הכתובים המובאים לקמן המלה „עולם״ באה כתרגום של Aion ומשמעה היא תקופה של זמן ולא „עולם מוחש״.

„לא יסלח לו לא בעולם הזה ולא לעולם הבא״ (מתיא יב, לב).

„הקציר הוא קץ העולם״; „כן יהיה לקץ העולם הזה״ (מתיא יג, לט-מ), ר״ל לקץ התקופה הזאת שאנו חיים בה עתה. (*)

(*) בדניאל בסופו נקרא הקץ של ביאת המשיח „קץ הימין״ ופה קראו „קץ העולם״ (כי כתוב פה בלשון יחיד, אבל א׳ קורינתיים י, יא ראוי להעתיק, „קצי הימים״) בעבור כי לימות המשיח יהיה כעין עולם חדש, כמו במתיא יא, כח „בהתחדש הבריאה כאשר ישב בן־האדם על כסא כבודו וגו׳, וכן א׳ קורינתיים ז, לא „כי תעבור צורת העולם הזה״ וכן כתבו התוספות בסוף כתובות כי ימות המשיח נקרא בלשון החכמים ג״כ בשם עולם הבא. וכן נראה

„לא יהיה ממך פרי עד עולם״ (שם כא, יט), ר״ל עד סוף התקופה הזאת.

„מה אות בואך ואות קץ העולם, (שם כד, ג). (ראה ההערה הקודמת).

„אין לו סליחה לעולם, כי עונו ישא לנצח״ (מרק׳ ג, כט), או ביותר דיוק: כי אחראי הוא בעד עון עולמי, ר״ל בעד עון שהוא עומד ביחס לעולם או לתקופה ידועה.

„ולעולם הבא חיי עולם״ (שם י, ל), („עולם הבא״ פה מקביל ל„בזמן הזה״ בראש הכתוב).

„לעולמים״ (לוקס א, לג; רומ׳ א, כה; ט, ה; יא, לו; ב׳ קור׳ יא, לא; עבר׳ יג, ח).

„לעולם״ (לוקס א, נה; יוחנן ו, נא־נח; ח, לה; יב, לד; יד, טז; ב, קור׳ ט, ט; עבר׳ ה, ו; ו, כ; ז, יז; א׳ פטר׳ א, כה; א׳ יוחנן ב, יז; ב׳ יוחנן ב; יהודה יג).

בני העולם הזה ערומים הם בדורם מבני האור. (לוקס טז, ח).

בני העולם הזה ישאו נשים... והזוכים לעולם הבא ולתחית המתים לא ישאו נשים ולא תנשאינה. (שם כ, לד־לה).

לא יצמא לעולם, (יוחנן ד, יד).

לא... לנצח, צ״ל לא... לעולם (יוחנן ח, נא־נב; י, כח; יא, כו; יג, ח; א׳ קור׳ ח, יג).

נודעים לאלהים מעולם כל מעשיו. (מעה״ש טו, יח).

האלהים החכם האחד, לו הכבוד בישוע המשיח לעולמים (רומ׳ טז, כז).

„לא חכמת העולם הזה, גם לא שרי העולם הזה... כי אם נדבר... חכמת האלהים הנסתרה אשר האלהים יעדה לפני

בירושלמי שבת סוף פרק ו׳ שימות המשיח נחשב לקץ העולם, וכן כתב האברבנאל בספרו „ישועות משיחו״ על המאמר בסנהדרין צ״ז ע״ב „העולם יתום״, והביא ראיה מלשונם „אין בין העולם הזה לימות המשיח״ כו׳, ע״ש בעיון א, פ״א. אבל אין הכונה פה שהעולם יחרב ויבאו שמים וארץ חדשה, כי זה יהיה אחרי ימות המשיח אלף שנים כמ״ש בחזון יוחנן סי׳ כ׳ וסי׳ כ״א. הרב ר׳ יחיאל ליכטענשטיין בביאורו לבשורת מתיא, הוצאה שניה, עמוד קא. (מובא מן המתרגם).

ימות עולם״— ביותר דיוק: לפני העולמים (א׳ קור׳ ב, ו־ז).

ותכתב למוסר לנו אשר הגיעו אלינו קצי עולמים, (שם י, יא).

אל העולם הזה, (ב׳ קור׳ ד, ד).

אשר נתן את נפשו... לחלצנו מן העולם הרע הזה, (גלט׳ א, ד).

לא בעולם הזה בלבד כי אם גם בעולם הבא, (אפס׳ א, כא).

בדורות הבאים — בדיוק: בעולמים הבאים (שם ב, ז).

„הסוד הנסתר מדורות עולם״, או ביותר דיוק: מעולמים, (שם ג, ט).

על פי עצת העולמים, (שם ג, יא).

לו הכבוד... לדור דור עד עולם העולמים, (שם ג, כא).

ומלך עולמים, (א׳ טימ׳ א, יז).

כי דימס עזבני באהבת את העולם הזה (ב׳ טימ׳ ד, י).

„וגם עשה בידו את העולמות״, או — את העולמים, (עבר׳ א, ב).

כסאך אלהים עולם ועד (שם א. ח).

וטעמו את... כחות העולם הבא, (שם ו, ה).

„ועתה בקץ העתים״, צ״ל: בקץ העולמים, (שם ט, כו).

„באמונה נבין כי העולמות נעשו״, צ״ל העולמים, (שם יא, ג). (א)

„גם היום וגם ליום העולם״, (ב׳ פטר׳ ג, יח).

„גם עתה גם לעולמי עד״, או ביותר דיוק: לכל העולמים, (יהודה כה).

ועלה עשן ענוים לעולמי עולמים, (חזון יד, יא).

ועשנה יעלה לעולמי עולמים. (שם יט, ג).

ויוסרו יומם ולילה לעולמי עולמים. (שם כ, י).

ומלכו עד עולמי עולמים. (שם כב, ה).

שים לב לזה שישנם פה לפנינו „עולם״ בל׳ יחיד, „עולמים״ בל׳ רבים, „עולם העולמים״ ר״ל עולם שמורכב מעולמים רבים, „ועולמי עולמים״, ר״ל עולמים לאין קץ.

(א) באמונה נבין כי־ העולמות נעשו בדבר האלהים להוציא הנראה מן־הנעלם: (עבר׳ יא, ג).

עולם יש לו קץ (ראה מתיא יג, לט, מ, מט; כד, ג; כח, כ); ומפני שעולם אחר בא אחרי זה שקדמו (ראה מתיא יב, לב; מרק׳ י, ל; לוקס יח, ל; כ, לה; אפס׳ א, כא), הנה מוכרח שיהיה לו גם ראשית. הקץ של האחד והראשית של השני נוגעים זה בזה, על כן יכול השליח פולוס לאמר: „הגיעו אלינו קצי עולמים")א׳ קור׳ י, יא). ישנם עולמים רבים גם בעבר (ב) גם בעתיד. (ג)

ישוע הוא מלך העולמים, (ד) וכולם נעשו בידו (ה) על פי עצת אלהית, או על פי מ ט ר ת העולמים. (ו)

כונת הציור היא להסביר הלק קטן מאד מהתכנית האין־סופיות הזאת, הכולל בתוכו שבעה עולמים. הקוים הנוטים מנקודת מוצאם מסמנים רבוי האכלוסין שפתאום נתמעטו לשמונה נפשות בימי המבול, ואשר יתמעטו עוד הפעם בקץ התקופה הנוכחית. (ז)

א. עדן, או עולם ה ת מ י מ ו ת שנגמר עם הגירוש מן גן העדן.

ב. התקופה שלפני המבול, או עולם החרות (מוסר לבם המעצור היחיד בעדם), שבאה לגמר בהמבול, והאנושיות נתמעטה לשמונה נפשות של נח ומשפחתו. ב ע ו ל ם הזה חנוך לוקח למרום כרמז על הלקיחה בעננים של הכנסיה.

ג. התקופה שלאחרי המבול, או עולם ה מ מ ש ל ה, האדם נתון תחת נמוס אזרחי, (ח) והעולם הזה בא לגמר בחורבן סדום ועמורה.

(ב) את־הסוד א ש ר היה נעלם מעולמים ומדור ודור ועתה נגלה לקדושיו: (קול׳ א, כו).

(ג) להראות בדרות הבאים את־גדלת עשר חסדו בטובתו עלינו במשיח ישוע: (אפס׳ ב, ז).

(ד) ומלך עולמים האלהים הקים לעד והנעלם מעין והחכם לבדו לו הכבוד וההדר לעולמי עולמים אמן: (א׳ טימ׳ א, יז).

(ה) דבר אלינו באחרית הימים האלה ביד בנו: אשר־שמו ליורש כל וגם־עשה בידו את־העולמות: (עבר׳ א,ב).

(ו) על־פי עצת עולמים אשר יעץ במשיח ישוע אדנינו: (אפס׳ ג, יא).

(ז) ותומת שלישית ב נ י אדם בשלש מגפות האלה באש ובקיטור ובגפרית ה י צ א ו ת מפיהם: (חזון ט, יח; ג״כ זכר׳ יג, ח; יד, יב־יג, חזון יד, יח־כ; יט, יט־כא).

(ח) ואך את־דמכם לנפשתיכם אדרש מיד כל־חיה אדרשנו ומיד האדם מיד איש אחיו אדרש את־נפש האדם: שפך דם באדם דמו ישפך כי בצלם אלהים עשה את־האדם: (בראי ט ה, ו).

תכנית העולמים אפס"ג, יא.

עדן

הגירוש

חנוך

המבול

סדום

ים סוף

אליהו

העליה למרום

ישראל

הכנסיה

הלקיחה

ישראל

המלכות

קדושה
בשמים חדשים
וארץ חדשה.
אשר צדק ילין
בם

1	2	3	4	5	6	7
	1655 שנים	431	427	1491		1000
תמימות	חרות	נמוס	גרות	ישראל	מסתורין	ההתגלות

עולמים — עולם העולמים — עולמי עולמים — יובל — עולמי עולמים

ד. תקופת האבות, או עולם ה ג ר ו ת, (ט) אשר באה לגמר באבדן פרעה וחילו בים־סוף.

ה. התקופה של משה, או עולם ה י ש ר א ל י, אשר באה לידי גמר בהצליבה ובחורבן ירושלים. בהתקופה הזאת אליהו הנביא הוא רמז שני להלקיחה בעננים.

ו. התקופה המשיחית או עולם ה מ ס ת ו ר י, אשר תבוא לידי גמר בעת הצרה הגדולה, (י) הופעת המשיח ומשפטו בהעמים. (יא) אז האנושיות תתמעט עוד הפעם. במשך התקופה הזאת היהודים נפוצים המה בין כל העמים. (יב)

ז. תקופת המלכות של אלף שנה, או עולם ה ה ת ג ל ו ת (רומ' ח, יט), שתגמר בתרמית השטן האחרונה והמשפט לפני כסא הלבן הגדול (יג).

ואחרי זה יבואו השמים החדשים והארץ החדשה, אשר צדק ילין בה, (יד) ואפשר שאז תחל שורה אחרת של עולמים. כי שבעת העולמים האלה יגיעו לדי שבוע של עולמים בהקבלה להבטוי באפס' ג, כא — ע ו ל ם ה ע ו ל מ י ם, או עולם אחד גדול המרכב מהשבעה העולמים האלה. ובהתאמה ל ה ש ב ו ע ו ת ש ל שנים, שנצטוו עליהם בני ישראל (ויקרא כה, ח־יא), עולמים גדולים אחרים יבואו אחריהם בהקבלה להבטוי ע ו ל מ י ע ו ל מ י ם, השוה גלט' א, ה' והכתובים המובאים למעלה. אפשר ג"כ שעולם החמשים יהיה דומה

(ט) באמונה מתו כל־אלה ולא ראו את־ההבטחות רק מרחוק צפו להן (ויבטחו) ו י ש מ ח ו לקראתן ויודו כ י ־ ג ר י ם הם ותושבים בארץ: (עבר' יא, יג).

(י) כי אז תהיה צרה גדולה אשר כמוה לא־נהיתה מראשית העולם ועד־עתה וכמוה לא־תוסף: מתיא כד, כא).

(יא) והיה כי יבא בן־האדם בכבודו וכל־המלאכים הקדשים עמו וישב על־כסא כבודו: ונאספו לפניו כל־הגוים והפריד ביניהם כאשר יפריד הרעה בין הכבשים ובין העתודים: (שם כה, לא־לב).

(יב) כי הנה אנכי מצוה והנעותי בכל־הגוים את־ב י ת ישראל כאשר ינוע בכברה ולא־ יפול צרור ארץ: (עמוס ט, ט).

ונפלו לפי־חרב והגלו אל־כל־ הגוים והיתה ירושלים מרמס לגוים עד אשר־ימלאו עתות הגוים: (לוקס כא, כד).

(יג) וארא כסא לבן וגדול והישב עליו מפניו נסו ארץ ושמים ולא נמצא להם מקום: (חזון כ, יא).

(יד) כי־הנני בורא שמים חדשים וארץ־חדשה ולא תזכרנה הראשנות ולא תעלינה על־לב: (ישע' סה, יז).

ואנחנו כפי הבטחתו מחכים ל ש מ י ם ח ד ש י ם ו ל א ר ץ חדשה אשר־צדק ילין בם: (ב' פטר' ג, יג; ג"כ ישע' סו, כב; חזון כא, א).

להיובל בויקרא כ״ה, ואחרי כן שוב עולמי עולמים, השוה את החלק בהציור הבא למטה.

אבל אפשר שתאמר, אם העולמים הם תקופות מדודות ומוגבלות, אז כל העולמים מדודים המה, ואם כן בהכרח שיבוא קץ לענשי הרשעים (טו) וגם לכבודו וממשלתו של המשיח וקדושיו. (טז) לא, ידידי! המושג היותר טוב שאנו בני תמותה יכולים לעשות לנו מהאין־סופיות או הנצח הלוא הוא זה של מדידה שאינה פוסקת, וזה הוא ממש הרעיון המבוטא בהמלות „עולמי עולמים״.

בהציור יראה הקורא שארך זמן העולמים אינו שוה בכולם, אבל כל אחד מהם מציין שנוי באופן הנהגת האלהים את בריותיו. אפשר שעולמי העבר מסמנים תקופות גאולוגיות של הארץ ותקופות שונות בהתפתחות התבל. וכמו שהעבר היה גלוי של סדר הבריאה והתגלות האלהים בתור בורא כל, כן גם העתיד לא יהיה עולם אין־סופי בלבד הנקרא נצח, כ״א שורה אין־סופית של עולמים המודדים את זמן האין־סופי. הזמן הוא מדת הנצח, והנצח הוא המדידה שאינה פוסקת של הזמן. קח למשל אמה, ומדתה היא לא יותר ממדת הזרוע, אבל הפוך אותה פעמים אין מספר ואתה תסובב בה את הארץ וגם תגיע עד להירח ומשם לשמש, לכוכבים ועד קצה האחרון של שביל החלב, ולא זה בלבד כ״א תעבור את כל מדות הדמיון, ועוד המדה הקטנה הולכת על דרכה להלאה ולמעלה מן כל מחשבה. כמו כן העולמים שבכה״ק יהיו מודדים את הנצח.

העובדות העומדות בראש העולם הנוכחי, ז. א. הצליבה, עלית האדון למרום וירידת רוח הקדש ממרום מובנים היטב. העובדות אשר יבואו בסופו מציינות את

„עת הקץ״.

ואלה הנה בקצור: הופעת האדון בקול תרועה, תחיית הישנים בישוע, התחלפות החיים כהרף עין (א׳ קור׳ טו)

(טו) ועלה עשן ענוים לעולמי־עד והמשתחוים לחיה ולצלמה ואשר ישא את־תו שמה לא ימצאו מנוחה יומם ולילה: (חזון יד, יא).

והשטן אשר הדיחם השלך באגם־אש וגפרית אשר־שם גם־החיה ונביא השקר ויסרו יומם ולילה לעולמי עולמים: (שם כ, י).

(טז) ויעש אותנו מלכים וכהנים לאלהים אביו לו הכבוד והעז לעולמי עולמים אמן: (שם א, ו).

ולקיחתם לקראת האדון במרומי האויר (א׳ תסל׳ ד, יג־יח) להנות ממשתה החתונה של הבן־מלך, הוא שה האלהים. (מתיא כב, ב ועוד; כה, י; ב׳ קור׳ יא, ב; אפס׳ ה, כה־לב; חזון יט, ז׳ ושיר השירים).

באותה העת שהדברים האלה יתארעו באויר, ישראל יהיו נקבצים מארבע כנפות הארץ לירושלים, אבל במצב של אי־אמונה, (יז) בונים את בית המקדש ומחדשים בו את עבודתם העתיקה בקרבנות ויורדים מטה מטה עד הופעת שוטן־המשיח, שאתו הם כורתים ברית, (יח) הנקרא בפי הנביא „ברית את מות והזה עם שאול״. (יט) אבל אחרי כן הרדיפות הנוראות באות, הנקראות בנבואה „עת צרה ליעקב״. (כ)

וכאשר כולם מדמים שכבר אבדה כל תקוה, (כא) אז האדון ירד לארץ יחד את קדושיו ויאבד את שוטן־המשיח ויושיע את עמו ישראל, אשר אז יביטו אליו את אשר דקרו, (כב)

והמלאך השביעי תקע בשופר ויהי קלות גדולים בשמים ויאמרו הנה ממלכת העולם היתה לאדנינו ולמשיחו והוא ימלך לעולמי עולמים: (שם יא, טו).

ולילה לא יהיה־עוד ולא יצטרכו עוד לאור נר ולאור שמש כי־יהוה אלהים הוא יאיר להם ומלכו עד־עולמי עולמים: (שם כב, ה).

(יז) התקוששו וקושו הגוי לא נכסף: בטרם לדת חק כמוץ עבר יום בטרם לא יבא עליהם חרון אף יהוה בטרם לא יבא עליכם יום אף־יהוה: (צפנ׳ ב, א־ב).

(יח) והגביר ברית לרבים שבוע אחד וחצי השבוע ישבית זבח ומנחה ועל כנף שקוצים משמם ועד־כלה ונחרצה תתך על־שומם: (דני׳ ט, כז).

אני הנה באתי בשם אבי ולא קבלתם אתי ואם־יבא אחר בשם עצמו אתו תקבלו: (יוחנן ה, מג).

(יט) כי אמרתם כרתנו ברית את־מות ועם־שאול עשינו חזה שוט שוטף כי־יעבר לא יבואנו כי שמנו כזב מחסנו ובשקר נסתרנו: ישע׳ כח, טו).

(כ) כי כה אמר יהוה קול חרדה שמענו פחד ואין שלום: שאלו־נא וראו אם ילד זכר מדוע ראיתי כל־גבר ידיו על־חלציו כיולדה ונהפכו כל־פנים לירקון: הוי כי גדול היום ההו מאין כמהו ועת צרה היא ליעקב ומנה יושע: (ירמ׳ ל, ה־ז).

(כא) הנה יום בא ליהוה וחלק שללך בקרבך: ואספתי את־כל הגוים אל־ירושלם למלחמה ונלכדה העיר ונשסו הבתים והנשים תשגלנה ויצא חצי העיר בגולה ויתר העם לא יכרת מן־העיר: ויצא יהוה ונלחם בגוים ההם כיום הלחמו ביום קרב: (זכר׳ יד, א־ג; ראה את הפס׳ ד־ה; ג״כ יהודה יד; ב׳ תסל׳ ב, ח).

(כב) והיה ביום ההוא אבקש להשמיד את כל הגוים הבאים על ירושלם. ושפכתי על בית דויד ועל יושב ירושלם רוח חן ותחנונים והביטו אלי את אשר־דקרו וספדו עליו כמספד על־היחיד והמר עליו כהמר על־הבכור: ביום ההוא יגדל המספד בירושלם כמספד הדדרמון בבקעת מגדון: וספדה הארץ

וגוי יולד ביום אחד או בפעם אחת. (כג) הוא ישפט את העמים החיים וייסד את מלכותו של אלף שנים (תהל׳ ב; דניאל ב, מד; חזון יא, טו).

אבל אל נשכח, שאין לנו שום זמן קבוע בעד הלקיחה בעננים, או ביאת המשיח למקום הראיון באויר. (כד) חובתנו היא ע״כ לחיות — מתנינו חגורים ונרותנו דולקים, כאנשים המחכים לאדוניהם (לוקס יב, לה־מ). בכל זאת תהיה לנו האפשרות לראות מהשתלשלות העובדות שהיום הולך וקרב, (כה) וגם ההתחלות אשר יעודדו אותנו להרים את ראשינו. (כו)

משפחות משפחות לבד משפחת בית־דויד לבד ונשיהם לבד משפחת בית־נתן לבד ונשיהם לבד: משפחת בית־לוי לבד ונשיהם לבד משפחת השמעי לבד ונשיהם לבד: כל המשפחות הנשארות משפחות משפחות לבד ונשיהם לבד: (זכר׳ יב, ט־יד).

(כג) מי־שמע כזאת מי ראה כאלה היוחל ארץ ביום אחד אם־יולד גוי פעם אחת כי־חלה גם־ילדה ציון את־בניה: (ישע׳ סו, ח).

(כד) אך עת־בוא היום ההוא והשעה ההיא אין איש יודע גם־לא מלאכי השמים גם־לא הבן מבלעדי האב: ראו שקדו והתפללו כי לא ידעתם מתי העת: והיה כאיש הולך למרחק אשר עזב את־ביתו ויתן רשות לעבדיו ולאיש את־מלאכתו ואת־השוער צוה לשקד: לכן שקדו כי לא ידעתם מתי יבוא בעל הבית אם־בערב או בחצות הלילה אם־בעת קריאת התרנגול או בבקר: פן־יבוא פתאם ומצא אתכם ישנים: ואת אשר אמרתי לכם הנני אמר לכל שקדו: (מרק׳ יג, לב־לז).

(כה) ואל־נעזב את־כנסיתנו כדרך קצת אנשים כי אם־נזהיר איש את־רעהו וביותר בראותכם כי קרב היום: (עבר׳ י, כה).

(כו) וכהחל הדברים האלה לבוא התעודדו ושאו ראשיכם כי־קרבה גאלתכם: (לוק׳ כא, כח).

פרק עשרים ושנים.

אותות שהופעת המשיח תהיה בקרוב.

אנו מאמינים שהמשיח יופיע בכבודו ובעצמו לפני מלכות האלף שנים, ושזאת תהיה במהרה. עוד הפעם אני רוצה להזכיר את הקורא, שאין לנו לערבב את הלקיחה בעננים בההתגלות. הלקיחה בעננים היא הופעתו של המשיח במרומי האויר לקבל את קדושיו אליו, ושזאת תארע בכל רגע שיהיה, אבל ההתגלות ר"ל ירידתו לארץ עם קדושיו לא תארע כ"א אחרי שהבשורה נקראה לכל העמים לעדות להם, (א) ואחרי קבוץ גליות של ישראל במצב אי־אמונה, הופעת שוטן־המשיח ועוד עובדות הנזכרות בנבואה. ועתה לנו להתבונן, מה המה ההוכחות שעליהן נוסדה אמונתנו, שהופעתו לקחת את קדושיו קרובה היא. מן ההוכחות הרבות נביא פה רק שבע, ואלה הנה.

א. התפשטות הנסיעה והדעת.

„סתם הדברים וחתם הספר עד עת קץ, ישטטו רבים ותרבה הדעת" (דניאל יב, ד).

אם נשוה את הזמנים שעברו עם הזמן הנוכחי נראה שבזמננו הנסיעה והדעת נתרבו מאד.

מספרים ע"ד אשה באנגליה, שאחר חשבונות רבים גמרה בלבה לנסוע לאיזה מקום. קרוביה נתקבצו להיות לה לעזר בעזבה את ביתה והלכו על צד מרכבתה דרך מיל או יותר לתת לה ברכת הפרידה, אבל הנסיעה כולה לא היתה יותר כ"א דרך חמשים מיל.

אבל עתה ההמצאה רתמה את הכחות הכבירים של הקטור והחשמל למרכבות־ארמונים בין בים ובין ביבשה, עד שאפשר לנסוע סביב הארץ בהרוחה ובשלוה בששים יום.

מסלות הברזל תכסינה את הארץ ואניות של קטור משוטטות בים, דומות לארג קורי עכביש גדול. הכתוב שלפנינו אומר, ש ר ב י ם ישטטו. בשנת 1896 מספר הנוסעים במסלות

(א) ותקרא בשורת המלכות הזאת בכל הארץ לעדות לכל־ הגוים ואחר יבוא הקץ: (מתיא כד, יד).

הברזל בארצות הברית היה 535,120,756 ומרחק המילים היה 13,054,840,243, ובכל העולם מספר הנוסעים במסלות הברזל היה 2,384,000,000 ומרחק המילים 28,677,000,000. הוסף לזה את כל הנוסעים באניות ובמרכבות פרטיות, את התיורים בכל פנות העולם והסכום העצום הזה יחשב בצדק כהתמלאות מלולית של אות הקץ הזה.

ותרבה הדעת.

האפשריות לחנוך והשכלה, שאין להן דוגמה בזמנים הקודמים, הנה תואר נפלא של זמננו אנו. הלא יש לנו בתי ספר של צבור בשביל הילדים, בתי ספר גבוהים ואוניברסי־תאות בעד השכלה יותר גבוהה, וגם בתי ספר בעד למוד הדת והאמונה.

העתונים דומים לזרם כביר ועצום, המפיץ חדשות וידיעות שונות בלי הפסק. והם מכסים את הארץ ע"י הפצתם שתתרבה מיום ליום, ודומים המה להעלים הנושרים תמיד מאיזה עץ הדעת גדול ורם למאד. וביחס לספרים, הלוא כבר אמר החכם בזמנו, שעשות ספרים הרבה אין קץ, ומכל שכן בימינו אנו. וגם האמצעים לבוא בדברים ע"י הדאר, הטלגרף והטיליפון נתרבו כפלי כפלים. ע"י אגודת-הדאר־העולמית דברים שבדפוס נשלחים לאסלאנד ולחינה באותו הזול שנשלחים לרחוב הכי־קרובה בשיקאגה.

אבל אפשר שהנבואה בהכתוב שלפנינו מרמזת ביחוד על הדרישה והחקירה בכה"ק אשר תתרבה בימינו. אם כן הוא, אז גם בזה נמצא התמלאות נפלאה של הנבואה הזו. משנת 1804 בערך 230,000,000 ביבליות, ספרי ברית חדשה וחלקים מהם נתפשטו בעולם ע"י חברות שונות המפיקות את כה"ק, ונוסף לזה מליונים שנמכרו ע"י מוציאי־לאור פרטיים. הביבליה נתרגמה ליותר מן שתי מאות ושמנים ושבע שפות, וחלקים ממנה לשלש מאות וארבעים. יותר מתשע עשיריות של בני אדם עלי הארץ יכולים לקרוא את כה"ק בשפת עמם.

עתונים וירחונים דתיים נדפסים במספר של מליונים, המוסד הגדול והכללי לבאר פרשיות מיוחדות מכה"ק להילדים ולבני הנעורים ביום השבת של הכנסיה, הישיבות הרבות שנוסדות ללמוד כה"ק, בתי הספר של קיץ הנודעים בשם טשוטוקבא והאספות של המאמינים הבאים לשמוע דרשות ביבליות, כל אלה הרבו והגדילו בכל העולם המשיחיי דרישה וחקירה

מתמדת בדבר האלהים. יחד עם זה נתרבה ונתפשטה הדרישה בדבר הנבואה, בפרט ע"ד ישראל והופעת האדון. בעת שהמבקרים הספקנים והמהרסים מתענינים בהחיצוניות של כה"ק בלבד בכונה מסוימה לחתור תחתיהם חתירה עמוקה ולהרוס את יסודם, המאמינים החרדים לדבר ה' שואפים לחדור בהפנימיות של דבר הנבואה הקיים כנר מאיר במקום אופל.

ב. עתים קשות.

„וזאת תדע כי באחרית הימים יבאו עתים קשות" (ב' טימ' ג, א). עתים קשות.

1. בחמריות.

דבר, רעב, רעשי־ארץ סופות וסערות ועוד. — אפשר שהנפט מכל המינים והאדים אשר בזמן המאוחר עלו מן הארץ הכנה המה לאיזו שרפה עצומה אשר לה יבוא לעזרה החום אשר זה לא כבר נתגלה וכחות החשמל של השמש (ב).

2. במדינה וחברה.

פה די לנו להזכיר את ההתפתחות וההתפשטות של הניהי־ליסמוס, סוציאליסמוס, קומוניסמות, ואנרכיסמוס. האם אפשר שיהיה דבר יותר רע מתורתם של האחרונים, האומרת: השקר הראשון הוא אלהים, והשני הוא החוק. הם מודים בגלוי ובפירוש שמטרתם היא להרוס את בנין החברה הנוכחית ומנבאים (אפשר באותו הדיוק של קיפא) שמשהו הטוב ממנו יבוא על מקומו.

3. מצוקת העמים.

הקנאה הלאומית הסבה הכנות בשביל מלחמה של הגנה ושל תנופה במדה כל כך גדולה עד כי העמים יכשלו תחת סבל המסים הלוחצים אותם.

אירופה כולה היא באמת מחנה אחת גדולה של אנשי־צבא עם 23,000,000 איש נכונים להתנפל איש על רעהו במלחמה

(ב) באש להבה להשיב נקם לאשר לא־ידעו את־האלהים ולא שמעו לבשורת אדנינו ישוע המשיח: (ב' תסל' א, ח). גם השמים והארץ אשר לפנינו נצפנו בדברו והם שמורים לאש ליום הדין ואבוד אנשי הרשע: (ב' פטר' ג, ז).

כללית, מזוינים בנשק המצטיין בהמצאתו ובהכשרתו להפיץ מות נורא בין מאות ואלפים, עד כי הוא עולה למעלה ראש על כל אשר הדורות הקודמים הצליחו ליצור בנדון זה.

הממשלות מתחרות זו בזו בשטתן של אבוד עצמו לדעת להוסיף מחנה למחנה ואניות לאניות, בעת שתערמנה את חובות הממשלה לערמות שמחויבות להביאן לידי פשיטת הרגל מוחלטת.

איום הוא רק להתבונן בהצער ובטבח אשר ילכו בעקבות הכחות האלה כאשר יוציאו אותם לחפשי. אין להתפלא שהדפלומטים מתאמצים בכל כחם לדחות את היום ההוא כשהם מתגוששים לנצור את השלום באירופה.

ובתוך אותה המחזה האי־חוקיות תרומם את ראשה של חיה טורפת. בעלי הרכוש מתרפסים בפני הנקמה הבאה מצד הפועלים. (יעקב ה׳). לב בני אדם יחרד מאימת המאורעות הבאים בארץ. ויש יסוד לחרדתם, כי השטן יקבץ ויאחד את כל הכחות האלה בהשתדלותו האחרונה העצומה להכרית את שם האלהים מן הארץ. הוא יעמד בראש מבחר יצירתו, הלוא הוא שוטן־המשיח, הכופר הגדול, המכחש בהאב ובהבן.

ג. הספירִיטוּאליות.

„והרוח מגיד בפירוש, כי באחרית הימים יסורו מן האמונה לפנות אל הרוחות המתעות ואל תורות השדים" (א׳ טימ׳ ד, א).

הספיריטואליות בימינו אינה על כל פנים תחבולת ערמה בלבד. יש הרבה מרמה ואחיזת עינים שצריכות לחדרים אפלים ולזויות חשודות, אבל ישנם בלי ספק ג"כ מסטורין והתגלות של רוחות ושדים המתאוים לשום משכנם בגופי בני אדם, רוחות רעות האוהבות החשך ולא האור.

זה אות אשר בו יצטין הזמן הנוכחי.

כמו כן „המדע המשיחי" (Christian Science) אינו אלא תורת השטן, מפני שזה כמו התיאוסופים מכחש בכפרת המשיח ומכריז שכל בן־תמותה יכול להיות גואל לעצמו.

אומרים שמספר הבודהיסטים בצנעה בסביבות בוסטון יותר גדול הוא משל ילידי הארץ באוסטרליה. „המדע המשיחי" נתפשט בארצנו במהירות של אש ערבה, והספיריטואליות יש לה רבבות שמחזיקים בה. ההתפשטות המתמיהה של שלש

אלה התעיות דומה לענן חשך וערפל והיא בודאי אות שהקץ קרוב הוא.

ד. המרד והמעל.

יום ה' לא יבוא „בטרם יהיה בראשונה המרד" (ב' תסל' ב, ג). הקהילה בלודקיא, המתוארת בחזון יוחנן ג, יד־כב והמסמנת את המצב הרוחני האחרון של הכנסיה הרשמית, מעוררת געל־נפש באדונה, והוא מתרה בה שאם לא תחזור בתשובה שלמה אז יקיאנה מפיו. (ג) חסר האמונה הוא אות זמננו, בפרט ביחס להופעת האדון. אך בן־האדם בבואו הימצא אמונה בארץ„? (לוקס יח, ח).

כהן משיחי זקן אמר פעם אחת, שהוא לא יאמין שהאדון בוא יבוא כ"א אחרי ששים אלף שנה. בשמעי את דבריו באתי לידי מסקנא שאי־אפשר שהוא ישקד לביאתו של האדון.

המאחרים את ההופעה לאחר המלכות אומרים אך מעט ע"ד הופעת האדון. כהן זקן אחד בפלורידה השייך להמיטודיסטים אמר, שמעולם לא שמע כ"א חמש דרשות ע"ד הופעת האדון, ואת אלה דרש הוא בעצמו. בקהילות גדולות ורבות, אחרי דרישה וחקירה, נמצא שמספר גדול מתמיה מעולם לא שמע אף דרשה אחת ע"ד התקוה המבורכה הזאת, אף כי היא תופסת מקום כל כך גדול בכה"ק.

הדרשנות בימינו חסרה און רוחני. מדברים הרבה בזמננו איך ובמה לעורר את ההמונים להתענינות בדברי דת ואמונה, אבל ההמון לא ישים לבו לזה כלל.

לפנים אחרי כל תקופה של מחסור וירידה בעולם המסחר באה תמיד עת של התעוררות דתית נפלאה, אבל לא כן בפעם הזאת. מדוע מספר החוזרים בתשובה כל כך קטן הוא בימים הקשים האלה? רק מענה אחת יש לשאלה זו, ההתנפלות של המבקרים הקצונים על כה"ק וכפירתם בכתיבתם ברוח הקדש חדרו ללב כהני הדת ומורי התורה האלהית, ואלה מכריזים את ספקותיהם באזני כל ויחתרו חתירה עמוקה תחת אמונתם של ההמונים, שגם האמתיות העקריות שבכה"ק אבדו את אחיזתם החזקה בלבביהם, אשר מלפנים היו

(ג) כי עתה פושר אתה ולא קר ולא חם על־כן אקיאך מפי: (חזון ג, טז).

מעוררות את התלמידים לשרות נאמנה ומביאות חוטאים רבים להחזיר בתשובה שלמה. כשנתבונן בהכנסיה היונית הגדולה המאורסה לפוליטיקה של העולם הזה, ובהכנסית הרומית עם פולחנה של מרים תחת זה של המשיח, אשר תברך את אלה הנושקים, כעובדי ע״ז לפנים, את אצבע הרגל של צלם אגריפינה ונירון (*); ובהכנסיות הפרוטסטנטיות הקפאות על שמריהן, המסתפקות בפולחן חיצוני ומרעלות בארס של אי־אמונה, אי־אפשר לנו שלא לראות את המעל הולך הלך וגדל במהירות גדולה מאד, עד שעוד הפעם מוכרחים אנו לבוא לידי מסקנה, שהקץ קרוב הוא.

ה. הבשורה נקראת בכל העולם.

„ותקרא בשורת המלכות הזאת בכל הארץ, לעדות לכל הגוים, ואחר יבוא הקץ״. (מתיא כד, יד). נחוץ לנו לבאר, שאע״פ שהכנסיה היא כעת האמצעי להפצת הבשורה בעולם, הנה אפשר שתלקח מן העולם באיזה רגע שיהיה, אז הקדושים החיים בעת הצרה הגדולה — אלה שיבואו לידי אמונה מפני שיראו שהכנסיה האמתית לוקחה ועלה למרום — אולי יהיו מבשרי הבשורה, שאי־אפשר להקב״ה בלי עדים בארץ, ואחרי כן אפשר שישראל הבא לידי אמונה במשיח יהיה העד ומבשר הבשורה. ובאחרונה יבוא מבשר מיוחד מן השמים. (ד)

(*) בבית התפלה של הקדוש אוגוסטינוס ברומי עומד צלם של שיש מאשה וילד, והדעה הכללית היא שהוא מתאר את אגריפינה וילדה נירון. הכנסיה הרומית מכחדת בעובדה זו. אבל נראה לעין־כל שכן הוא ובפרט מזה, שהילד לוחץ עוף לחזהו, המראה את טבעו האכזרי. הצלם הזה נקדש ע״י הכהונה היותר גבוהה של הכנסיה הקטולית לאמר, שהוא מתאר את העלמה מרים ואת הילד ישוע. על היסוד מתחת חרותים הדברים האלה בשפת רומית: אדוננו האפיפיור פיוס השביעי מנדב מאה ימים של מחילה, להשתמש בה פעם אחת ביום, לכל אשר ישק באדיקות יתרה את רגל הצלב הקדוש הזה בהתפללו תפלת Ave Maria פעם אחת בעד צרכי הכנסיה הקדושה. יוני ז, 1822.

(ד) וארא מלאך אחר מעופף בחצי השמים ובפיו בשורת עולם לבשר את־ישבי הארץ ואת־כל־גוי ומשפחה ולשון ועם: (חזון יד, ו).

א"כ כל זמן שאנו חיים חובתנו היא להפיץ את הבשורה, לשקד ולחכות, מפני שאין לנו לא אות ולא שום עובדה שיעמדו בינינו ובין הופעת האדון.

אבל נראה־נא מה שכבר נעשה בנדון זה.

מה הוא עד?

יש לנו בכה"ק רק דוגמה אחת או ציור מעד, כלומר קריאתו של יונה הנביא במשך של שלשה ימים בחוצות של נינוה.

כל עם ועם בתבל יש לו עכשיו עדות הדומה לזו של נינוה, מבלעדי טיבט, ניפול ובהוטאַן והארצות המחמדניות של אפגאַניסטאַן וסודאַן, ובהראשונות הביבליה כבר חדרה במספר גדול, והמבשרים עומדים בשער מחכים לעת שיהיה להם הזכות לכנס לשם.

האם אין העובדה הזו חשובה ביותר, שהמבשרים הנשלחים במאה הזו הרגישו בנפשם דחיפה פנימית ללכת לכל ארץ, אי, עם ושבט בעולמנו, אף כי לפי הנראה לא היה שום שלטון עליהם שהכריחם לזה?

ו. העשירים.

„הוי העשירים, בכו והילילו על הצרות אשר תבאנה עליכם... זה הוא האוצר אשר אצרתם לכם לקץ הימים" (יעקב ה', א. ג).

הצטרבות העשר בידי יחידים ספורים אופנית היא להזמן ההוה. רק למותר הוא להזכיר את מלכי הכספים, אשר ע"י אמצעים שונים הולכים ומרבים את עשרם העצום מיום ליום.

לו חי אדם הראשון עד הזמן הנוכחי והוסיף לרכוש $10,000 בכל שנה ושנה מחייו הוא, הרכוש העצום הזה לא היה שוה להון שאיזה אנשים פרטיים רכשו להם בשנים האחרונות האלה.

מה יהיה הגבול שההונים האלה יגיעו לו ע"י זה שמגיעים „בית בבית ושדה בשדה"? אין מאתנו יכול להגיד, אבל ידענו ש„הוי" כבר נקרא ביחס להם, (ה) ושזה אות ברור לקץ הימים.

(ה) הוי מגיעי בית בבית שדה בשדה יקריבו עד אפס מקום והושבתם לבדכם בקרב הארץ: באזני יהוה צבאות אם־לא בתים רבים לשמה יהיו גדולים וטובים מאין יושב: (ישע' ה, ח־ט).

ז. ישראל.

ישראל הוא אבן השעות של הקב"ה.

אם רוצים אנו למצוא את מקומנו בסדר הזמנים ומצבנו בתהלוכת העובדות, התבונן בישראל.

האלהים אומר ביחס לישראל: „כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הפצותיך שם, אך אתך לא אעשה כלה". (ירמיה ל, יא).

כמו הנחל של המשורר טניסון הם יכולים לשיר, עמים באים ועמים הולכים, אבל אנו נעמד לעולם; המה הדור אשר לא יעבר לעולם.

המה ישובו לפלשתינה, נחלת אבותיהם, ולא ינתשו עוד מעל אדמתם. (ו)

נבואות למאות מאשרות את האמת הזו. כחוט השני בחבלי האניות של בריטניה כן האמת הזו תחדר את כל חלקי כה"ק. נבואות על העם כמו יחזקאל ל"ז ונבואות על הארץ כמו יחזקאל ל"ו. תעודת זכותו של ישראל על ארצו אינה נמצאת אצל הממשלה התורכית לא בירושלים ולא בקונסטנטינופול אלא במאות מליונים ביבליות ביותר משלש מאות שפות בעולם.

על שיבת ישראל הסכימו השליחים בהמועצה הראשונה בירושלים ביסדם את מסקנתם על דברי הנביאים. (ז)

כהתאנה אשר ראה ישוע אשר לה היו רק עלים ולא פירות, כן ישראל הוסרו הצדה במשך תקופה (עולם) שלמה. (ח)

על ירושלים נגזרה הגזרה להיות מרמס לגוים עד אשר ימלאו עתות הגוים. (ט)

(ו) ונטעתים על־אדמתם ולא ינתשו עוד מעל אדמתם אשר־נתתי להם אמר יהוה אלהיך: (עמוס ט, טו).

(ז) ויכלו לדבר ויען יעקב ויאמר אנשים אחים שמעו אלי: שמעון ספר את־אשר ראה האלהים בתחלה לקחת עם לשמו מבין הגוים: ולזאת מסכימים דברי הנביאים ככתוב: אחרי־כן אשוב ואקים את־סכת דויד הנפלת והרסותיה אקים ובניתיה: למען ידרשו שארית אדם את־יהוה וכל־הגוים אשר נקרא שמי עליהם נאם־יהוה עשה כל־אלה: נודעים לאלהים מעולם כל־מעשיו: (מעה"ש טו, יג־יח).

(ח) וירא תאנה מרחוק ולה עלים ויבא לראות הימצא־בה פרי ויקרב אליה ולא־מצא בה כי אם־עלים כי לא היתה עת תאנים: ויען ויאמר אליה מעתה איש אל־יאכל פרי ממך עד־עולם וישמעו תלמידיו: (מרק' יא, יג־יד).

(ט) ונפלו לפי־חרב והגלו אל־כל־הגוים והיתה ירושלים מרמס לגוים עד אשר־ימלאו עתות הגוים: (לוקס כא, כד).

אבל שים לבך לזה, שמעט אחרי כן אמר ישוע: „ומן התאנה למדו־נא את משל הדבר, כשירטב ענפה ופרח עלה, ידעתם כי קרוב הקץ" (מרקוס יג, כח; לוקס כא, כט־לא).

ביחזקאל ל"א העצים משתמשים כסמל של עמים, „התאנה היתה עם ישראל מלא עלים של פולחן חיצוני שאין בו ממש, בלי פירות".— אלפורד.

אבל כשישראל מתחיל להתעורר לחיים לאומיים ורבים שבים באמת לנחלת אבותיהם, הלוא אז אין ספק שקץ התקופה הזאת קרוב הוא, או גם שהוא כבר עומד על יד השער.

זה מביא אותנו לדבר ע"ד

הציוניות.

התנועה בימינו בין היהודים לשוב לארץ אבותיהם.

ציוניות היא מלה חדשה לציין את תקוות הלאומיות ורגשות היהודים. הרגשות האלה מיוסדות בדעות השונות במדה גדולה זו מזו, הכל לפי המפלגות אשר היהודים יתחלקו להם.

היהודים, כנודע, נתחלקו בחמשים שנה האחרונות לשלש כתות גדולות, דהיינו כת החרדים, כת הבינונים וכת המתקנים.

החרדים מחזיקים בכתבי התנ"ך (כאשר נתפרשו בהתלמוד) כבדבר האלהים ממש, ובתקוות וירושת אבותיהם הנוסדות על הכתובים האלה. המה מאמינים בדברי הנביאים, שנבאו פעמים רבות, שיבוא יום וישובו לארץ אבותיהם להתישב שם לעולם כעם קדוש ומאושר תחת ממשלתו של משיחם הבא.

התקוות האלה הנה התוך של חייהם הדתיים המלאים עז והתלהבות. וגם מצאו בטוי בתפלותיהם אשר יתפללו יום יום. בבקר בבקר, אחת היא באיזה מקום הם נמצאים, היהודים החרדים מתפללים מקרב לבם: „הושיענו ה' אלהינו וקבצנו מן הגוים להודות לשם קדשך, להשתבח בתהלתך".— „תקע בשופר גדול לחרותנו, ושא נס לקבץ גליותנו, וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ לארצנו, ברוך אתה ה' מקבץ נדחי עמו ישראל".— „יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותנו שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך. ושם נעבדך ביראה כימי עולם וכשנים קדמוניות".

ובסדר של פסח הם מתחילים את ההגדה בדברים האלה: „השתא הכא, לשנה הבאה בארעא דישראל; השתא עבדי, לשנה הבאה בני חורין". ומסימין את הסדר בתפלה: „רחום הוא... יבנה ביתו בקרוב... אל בנה, בנה ביתך בקרוב".

בתפלות רציניות ונאמנות כאלה היהודים שמרו וכלכלו את אש דתם הקדושה ואת התקוות הנהדרות ע"ד שיבתם לארצם, בעת שהיו נרדפים הנה והנה בארץ בשבטי ברזל של שנאה, חרם וגלות. אבל במשך שמונה עשרה מאות שנה, למרות כל תפלותיהם המה לא עשו אפילו נסיון קל לשוב לארץ ישראל, בהשענם על אמונתם, שעליהם לחכות עד כי האלהים בעצמו ישיב את שבותם בדרך שלמעלה מן הטבע. לפני מאה שנה הרדיפות החלו להתמעט, ובמאה התשע עשרה המה נשתחררו מן רוב ההגבלות של זכיותיהם וכבוא השחרור היה ביניהם קול ורעש, והעצמות היבשות החלו להתקרב עצם לעצמו. (יחזקאל ל"ז). (י)

חברת „כל ישראל חברים" נוסדה בפרים בשנת 1860 ומעט אח"כ החברה אנגלו דשואיש אַסוסיאישון בלונדון. על ידי המוסדות העצומות האלה היהודים יכולים להגן על עניניהם בכל העולם. ועתה לפני זמן קצר התעוררה תנועה חדשה בין היהודים אשר נשאה נס ציונה, וחברת „חובבי ציון" נתיסדה בעיקר בין היהודים החרדים ברוסיא, רומניא, גרמניה וגם באנגליה ואמירקה. זאת היא השאיפה הראשונה וממשית מצדם לשוב ולרכוש את נחלת אבותיהם בפלשתינה.

הבינונים שואפים לעשות פשרה בין רוח היהדות ודרישת הזמן הנוכחי, והם נמצאים במספר רב במערב אירופה.

היהודם המתקנים או המחדשים פנו ערף להאמונה בקדושת כה"ק ולתקותם הלאומית במשיח. הרבנים שלהם דורשים בהתלהבות ע"ד „תעודת ישראל" בעולם, ובאותה עונה הם

(י) היתה עלי יד יהוה ויוציאני ברוח יהוה וינחני בתוך הבקעה והיא מלאה עצמות: והעבירני עליהם סביב סביב והנה רבות מאד על־פני הבקעה והנה יבשות מאד: ויאמר אלי בן־אדם התחיינה העצמות האלה ואמר אדני יהוה אתה ידעת: ויאמר אלי הנבא על־העצמות האלה ואמרת אליהם העצמות היבשות שמעו דבר יהוה: כה אמר אדני יהוה לעצמות האלה הנה אני מביא בכם רוח וחייתם: ונתתי עליכם גידים והעליתי עליכם בשר וקרמתי עליכם עור ונתתי בכם רוח וחייתם וידעתם כי־אני יהוה: ונבאתי כאשר צויתי ויהי־קול כהנבאי והנה רעש ותקרבו עצמות עצם אל־עצמו: (יחז' לז, א־ז; ראה ג"כ את הפס' ח־יד).

מתחברים להמבקרים הקצונים של כה"ק ומהרסים את היסוד האחד שלהם — את האמונה שכתבי הקדש ברוח הקדש נכתבו. רבים מהם צעדו עוד הלאה וישליכו כל אמונה אחרי גום.

מוזר מאד הוא שמבין השדרות האלה יצאו אלה שמהם מרכב האגף השמאלי של הציוניות, ומהסביבה הזאת גם באו מנהיגי הציונות — דר. מקס נורדוי ודר. ת. הרצל.

כונת היהודים החרדים אשר נספחו להציוניות היא דתית נלהבה. אבל אלה אשר הדת מוזרה להם טוענים שהתנועה הזאת אינה דתית כלל, כ"א כלכלית ולאומית. דר. הרצל, מיסדה ומנהיגה, הודיע שמטרתה היא למצוא בעד חלק מהעם מקום מקלט מן הרדיפות של האַנטי־שמיות, אשר תפסה מקום כל כך גדול במדינות שונות, בפרט באוסטריה. הוא הרה והגה את הרעיון, שאם יצלח ביד היהודים לשוב ולרכוש את פלשתינה וליסד שם ממשלה יהודית, אפילו תחת השגחת השולטן, חשיבותה של ממשלה כזאת תהיה גדולה מאוד גם בשביל היהודים האחרים, שעל ידה ישיגו ערך לאומי, ויתכבדו על העמים אשר בקרבם המה יושבים; האַנטי־שמיות ממילא תעבור מן הארץ, ולהיהודים תהיה האפשרות לחיות בשלוה ובכבוד באיזה מקום שירצו.

לא כל היהודים החרדים התחברו להתנועה הזאת. גם המנהיגים של חובבי ציון עומדים לה מרחוק.

מאורע גדול וחשוב בההסטוריה היהודית היה הקונגרס הציוני הראשון בבזל בשנת 1897. הכרוז יצא מדר. הרצל ויותר משתי מאות צירים מאירופה ומארץ הקדם וגם מאמריקה נתאספו שם לברוא הסתדרות ופרוגרמה ציונית. למרות ההתנגדות של הרבנים בגרמניה ושל חלק גדול מן העתונות היהודית וכמו כן של עשירי היהודים, הציונות הלכה ונתפשטה בין כל השדרות של עם היהודים, והיא כעת גורם חשוב שהכל צריכים להתחשב בו.

היא מציינת תקון חדש לגמרי ביחס היהודים לעמם ולארצם והתקרבות העצמות היבשות בנבואת יחזקאל הנביא.

ועתה, אחרי עשר שנים של גדול והתקדמות נפלאה, נשאר לנו לראות את יד ההשגחה האלהית במאורעות של ממלכת תורכיה ואת אשר תתהוה בה בשביל ההתגלמות של הרעיון הנהדר הזה.

הציוניות היא כעת נושא של וכוחים חריפים בין היהודים. רבים מן החרדים טוענים כנגדה שהיא התאמצות למהר את הקץ ולהתערב בהנהגת האלהים בעולם.

אחרים סוברים שהאלהים לא ישנה סדרי בראשית ולא יעשה נסים בדברים, שהעם יכול לעשות בעצמו.

היהודים המתקנים, באשר אי־אפשר להם עוד ללגלג על התנועה הזאת, מקטינים את ערכה כשגיאה גדולה אשר תרבה את האַנטי־שמיות תחת להקטין אותה.

אין להם שום רצון לשוב לפלשתינה. דומים המה להאיש בקאַנסאַס שאמר, שאיננו רוצה ללכת לגן עדן, וכמו כן איננו רוצה ללכת לגיהנם. וזה פשוט מפני שהוא רוצה להשאר שם בקאַנסאַס.

כן היהודים המתקנים האלה נכונים המה לותר על מלכות המשיח הבאה בכבוד והדר גדול בארץ נחלת אבותיהם, ולתן את היתרון להארמונים שלהם ולהעשירות שצברו במערב אירופה ובאמריקה. המה מועצים במנוחה את אחיהם הנרדפים ברוסיא, ברומניא, בפרס ובצפון אפריקה שישאו את הרדיפות הנוראות בסבלנות עד כי תבוא העת שהאַנטי־שמיות תעבור מן הארץ.

אבל האחים הנרדפים עונים שהיועצים הפכחים האלה היו באים לידי דעה אחרת אם היו חיים במארוקה או ברוסיא, ושגם במערב אירופה האַנטי־שמיות תחת להתמעט הולכת ונתרבה מיום ליום.

בעוד שאלה מתוכחים, הציונים לקחו להם את הממשלה, ומפני שלפי שיטתם הוא רק למותר לבקש עזרה מאלהי אברהם יצחק ויעקב, המה שמו עליהם מנהלים מפורסמים באי־אמונתם והשקיעו את עצמם ראשם ורובם בההצעה הזאת ליסד ממשלה, שאין לה מקום בשביל האלהים.

אבל הדורש בכה"ק יאמר בלי ספק, שהתנועה הלאומית הזאת בישראל, הרחוקה מכל דת, אינה ההתמלאות של תשועת ישראל ביהוה, אשר עליה נתנבאו כל הנביאים.

אמנם לא,אבל צריכים אנו לשום אל לבנו, שבעת שהאלהים הבטיח פעמים רבות שהוא יקבץ את נדחי ישראל בהתגלות נהדרה של גבורתו הנפלאה, עד שלא „יאמר עוד חי יהוה אשר העלה את בני ישראל מארץ מצרים, כי אם חי יהוה אשר העלה את בני ישראל מארץ צפון ומכל הארצות אשר הדיחם

שמה" (ירמ' טז, יד), בכל זאת הוא אומר גם כן: „התקוששו וקושו הגוי לא נכסף, בטרם לדת חוק כמוץ עבר יום, בטרם לא יבוא עליכם חרון אף יהוה" (צפנ' ב, א, ב), (*) האם אפשר שהנבואה הזאת תתמלא בדיוק יותר גדול מהתמלאותה בהתנועה הציונית שבימינו? (*)

(*) השוה את התרגום האנגלי להכתוב הזה. (המתרגם)

(*) הדברים האלה נכתבו כשש שנים לפני המלחמה העולמית. המלחמה שהביאה שנוי כל כך גדול בעולם הביאה שנוי גדול גם בהתנועה הציונית, בשאיפותיה ותקותיה. בה' כסליו תרע"א נתפרסמה הכרזת באלפור אשר הבטיחה לעם ישראל הבטחה של התחייבות את המקלט הבטוח במשפט גלוי, ואפילו יותר מכן — את הבית הלאומי במשפט בין־לאומי. לאחר שמונה עשר יום, בערב חנוכה, נכבשה ירושלים — ועמה כל יהודה, לפני האנגלים. עברו עוד עשרה חדשים, ובסוף תשרי, תרע"ט, נכבשו גם שמרון והגליל. כל ארץ ישראל נשתחררה משלטון התורכי ונכנסה לגבול שלטונה של אנגליה.

אין פלא בדבר שהציוניים הריעו תרועת נצחון והיהודים הלאומיים — תרועת שמחה, בפרט כאשר הכרזת באלפור נתאשרה בסאן רעמו מאת המועצה העליונה של אגודת העמים באפריל 1920, ובי' אוגוסט נתקבלה גם מאת הממשלה התורכית. הציוניים דברו על „התחלת הגאולה" ו„ימות המשיח" — ועל „מיניסטריון יהודי". זרם של כסף השתפך מאמיריקא על ארץ ישראל, ויסוד הונח לאוניברסיטה עברית בירושלים, ועל עלית מאות אלפים דברו אחדים מגדולי האומה, ואף המתונים דברו על חמשים או שלשים אלף עולים לשנה.

בשש שנים האחרונות הרבה נעשה לתחית הארץ. נוסדו כמה וכמה מושבות חדשות בתל אביב, בירושלים, בחיפה ובטבריא, וגם בתי חרשת חדשים הרבה גדולים וקטנים. צריך להזכיר את תנועת החלוצים אשר ממנה תצמח תקוה מזהירה בעד תחיית הארץ.

הנציב העליון הראשון בפלשתינה הוא יהודי. השפה העברית נתאשרה כאחת השפות הרשמיות בארץ. הכנות חשובות בעד מפעלים יותר גדולים ורבי ערך נעשה בהעת האחרונה. ועל יסוד כל אלה לנו הצדק להאמין שיד ה' היא בהתנועה הזאת. אין ספק שהמאורעות של השנים האחרונות בקשר עם התנועה הציונית המה אות מפליא שדורש תשומת לב מכל המאמין בדברי הנביאים שיתקיימו בשלמות.

המתרגם.

אחד הנואמים בקונגרס הראשון אמר: „אם הוד מלכותו השולטן יקבל אותנו כעת, אז נקבל אותו כמשיחנו".
האלהים אומר: „חנם נמכרתם ולא בכסף תגאלו".
אבל לפי השמועה אמר דר. הרצל: „עלינו להתנחל בארצנו ע"י קניה של כסף, התשועה תהיה באמצעות הכסף".
מה מצוין הוא האות הזה, שקץ התקופה הזאת קרוב הוא. אם היה עומד בפני עצמו,אפשר שלא היינו משגיחים בו, אבל עתה כשאנו מוצאים שהאותות האחרים, שיסודם בכה"ק, באים ומסייעים לו, איך אפשר לנו לסרב מלהאמין בהם?
איך יכולים אנו המשיחיים להאשים את היהודים בעד מאונם לקבל את המון ההוכחות שישוע הוא המשיח, בעוד שאנחנו בעצמנו מאנים לקבל את המון ההוכחות האחרות, שהופעתו השניה קרובה היא?
אופיי הוא שהקנגרס הראשון התאסף 1260 שנים אחרי שהמחמדנים לכדו את ירושלים בשנת 637 לספירת הנ'. דניאל יב, ז.

כפי הנראה „עתות הגוים" הולכות ומתקרבות לקצן, ושבקרוב העמים ימשכו במערבלת העובדות הקשורות בשיבת ישראל לארצם במצב אי־אמונה, אשר הנביא מציינם בשם „עת צרה היא ליעקב" (ירמ' ל, ו, ז). ו„אז תהיה צרה גדולה אשר כמוה לא נהיתה מראשית העולם ועד עתה וכמוה לא תוסיף (מתיא כד, כא).

אבל אנחנו, אחים, אין אנו בני הלילה; עלינו לשקד ולהתפלל תמיד למען נמלט מכל אלה העתידות לבוא ונתיצב לפני בן האדם (לוקס כא, לו).

מה נהדרה התקוה הזאת! אין להתפלא שהרוח והכלה אומרים „בואה־נא". ושוב אין להתפלא, שהחתן אומר: „אמנם כן, אני בא מהר", ואנו, האם לא נתחבר כלנו להשליח החוזה חזיונות ונאמר: „אמן, בואה־נא האדון ישוע"?

„עלי לעשות מעשי שולחי בעוד יום; יבוא הלילה אשר בו לא יכול איש לעשות" (יוחנן ט, ד).

הבשורה הנקראת בכל חלקי התבל דורשת מאתנו שנקדש אותנו בכל מיני קדושה ושנקריב את זמננו ורכושנו על מזבחה. — אחי בהשרות הקדושה הזאת, לכו ונשתמש בשעות הכשר הנפלא של יומנו אנו ונאצר לנו אוצרות בשביל חיי נצח.

ישוע יופיע שנית.

על כן

„שקודו

כי אינכם יודעים באיזו שעה יבא אדניכם,
מתיא כד, מב.

„שקדו"

„כי אינכם יודעים את היום ואת השעה".
מתיא כה, יג.

ראו

„שקדו"

והתפללו כי לא ידעתם מתי העת.

„שקדו"

כי לא ידעתם מתי יבוא בעל הבית אם בערב או בחצות הלילה אם בעת קריאת התרנגול או בבקר, פן יבוא פתאום ומצא אתכם ישנים. ואשר אמרתי לכם הנני אומר לכל:

„שקודו"

מרקוס יג, לג-לז.

אשרי השקד ושומר את בגדיו. (חזון טז, טו).

„ואם לא תשקד הנני בא עליך כגנב.

„הנני בא במהרה"

חזון ג, ג. יא.

„אתם עדי".

קורא יקר, במה עלינו להתעסק כתלמידים נאמנים לאדונינו ישוע בעת שאנו שוקדים ומחכים להופעתו? לא די הוא שיש לנו ידיעה פנימית ונסיון, שחזרנו בתשובה שלמה, שמאמינים אנו, שיש לנו סליחת חטאינו, שבנים אנחנו לאבינו שבשמים ושנתקדשנו ברוחו של האלהים; לא די לנו לדרוש בכה"ק ולחקור ע"ד מעמקי ההשגחה האלהית ורזי הנבואה. עלינו לקחת חלק בלבבנו וידנו בהמפעל הגדול של

הפצת הבשורה הקרושה בתבל.

כי זאת היא מצות האדון: „ואתם לכו אל כל הגום ועשו תלמידים . . . ולמדתם אותם לשמור את כל אשר צויתי אתכם" (מתיא כח, יט, כ); ועוד אמר: ותקרא בשורת המלכות הזאת בכל הארץ לעדות לכל הגוים, ואחר יבוא הקץ (שם כד יד). כל זמן שהכנסיה נשארת פה עלי האדמה היא בודאי האמצעי למלא את דרישת האדון, באשר ישוע אמר: והייתם עדי בירושלים בכל יהודה ובשמרון ועד קצה הארץ (מעה"ש א, ח; לוקס כד, מז־מח).

על כן נתעסק בכל כחנו בהפצת הבשורה בתבל, ונבוא לעזרת אלה, המפיצים את הבשורה „על הדרכים ואחר הגדרות" ובארצות רחוקות, ברכושנו ובתפלותינו ובדברי חזוק ונחומים (רומ' י, טו), ואם אפשר, נלכה־נא בעצמנו למען נזכה גם אנו בהבטחתו היקרה: „והנה אנכי אתכם כל הימים עד קץ העולם".

ככה נעשה נחת רוח להרבן שלנו.

וככה נחיש את בואו של יום יהוה (ב' פטר' ג, יב; מתיא כד, יד).

נצחונות הבשורה בעולם מעודדות אותנו להתאמצות עוד יותר גדולה. מגרינלאנד לפאַטאַגוניה, מנורויגיה לגוד־הופ, מסביריה לטסמאַניה ובכל איי הים המונים המונים של שליחים מבשרים את בשורת החיים. רק מבצרים מעטים של השטן עוד לא חדרה הבשורה לתוכם, ומאלה ניפול וטיבט כבר פותחים את שעריהם להשליחים המחכים, בעוד שאפריקה התיכונה פותחת את מבצריה אשר היו סגורים אלפי שנה לקבל את המבשרים הממהרים לבוא מכל צד להשמיע שלום ולבשר טוב. קרא־נא את עתוני המסיון, בפרט אלה שמביאים חדשות כלליות, ונפשך תגיל בתקוה שגם עתה העדות כמעט הגיעה לידי גמר. על כן נתעוררה, חברים, ונקשיב לצו מלכנו, עד כי תבוא העת ונשמע מפיו את השבח: „הטיבות לעשות עבד טוב ונאמן".